CÂINII RĂZBOIULUI

Escadroanele morții

FRED CONNELLY

COLECŢIA „CÂINII RĂZBOIULUI”

FRED CONNELLY

ESCADROANELE MORŢII

V.1.0

Traducere de Nicolae Constantinescu

CÂINII RĂZBOIULUI

Editura Z
1998

VIETNAM, ULTIMELE ZILE

1975. În cursul ultimelor luni ale unui război pierdut, Vietnamul era sfâşiat de tulburări violente. Trupele americane îşi eşalonau retragerea. Forţele sud-vietnameze treceau printr-un moment dificil. În nord-vest, de-a lungul frontierei cambodgiene, populaţia civilă şi trupele care făceau aprovizionarea erau hăituite de un grup compozit format din luptători vietcongi şi khmeri roşii, conduşi de generalul Kon, şef războinic cambodgian foarte bine cunoscut. Reputaţia lui de cruzime, câştigată în urma unei serii de execuţii masive ale sătenilor şi soldaţilor inamici, a provocat teroarea de la un capăt la altul al regiunii.

La Saigon, Nile Barrabas, un tânăr colonel al armatei americane, conducea reţeaua lui de informaţii din *Military Assistance Command.* Venise în Vietnam cu câţiva ani înainte împreună cu Forţele Speciale, cu gradul de căpitan. Misiune de misiune, pierderea numărului de oameni ai companiei sale rămânea mereu neînsemnată în comparaţie cu cea suferită de inamic. Reputaţia lui a crescut simţitor. Dacă cineva vrea să ducă o luptă adevărată, se spunea, n-are decât să lupte alături de Barrabas. Iar oamenii lui Barrabas erau cei mai hotărâţi, cei mai încăpăţânaţi SOB din armata Statelor Unite.

Decorat pentru faptele sale de arme, Nile Barrabas, a primit gradul de colonel, şi a fost transferat la *Military Attache Liaison Office*, la Saigon, care făcea parte din serviciul de informaţii al armatei.

Generalul Kon a atacat din nou. În cursul unei ambuscade, o patrulă de doisprezece oameni din fosta companie C a lui Barrabas a suferit o pierdere de patru oameni. Cei opt supravieţuitori au fost făcuţi prizonieri. Iar soarta prizonierilor lui Kon este mai rea decât moartea.

Restul companiei C, sub comanda căpitanului John Scott, l-a urmărit pe ucigaş. Barrabas s-a străduit din răsputeri şi a obţinut câştig de cauză: afectarea temporară pe primul front al bătăliei.

Scopul său: distrugerea lui Kon.

Căutarea criminalului de război avea să fie inflexibilă, urmărirea implacabilă, lupta sângeroasă şi fără cruţare, dar sinistrul ucigaş cambodgian îşi făcea încă de cap...

*

* *

Elicopterul ateriză într-un nor de praf. Căpitanul Scott îşi protejă gura şi nasul cu o bucată de pânză cu care era legat la cap şi miji ochii ca să evite praful.

Patinele aparatului atinseră solul, stabilizând pasărea enormă pe pământul tare. În timp ce Scott se apropia, aplecat în faţă, omul cu care trebuia să se întâlnească apăru în deschizătura elicopterului. Tipul era foarte solid, purta un combinezon de camuflaj, la brâu era încins cu o bandă de gloanţe, pe piept îi atârna binoclul, iar arma M-16, agăţată de umăr, atârna într-o parte. Tocul mare al revolverului îi atârna pe coapsă. Părul des şi alb simboliza eroul şi legenda lui: colonelul Barrabas fusese lovit de un glonţ în cap, la Kap Long. Supravieţuise, dar aproape tot părul îi albise. O amintire ciudată a întâlnirii cu moartea!

Barrabas scurtă rapid luminişul. În secunda în care căpitanul Scott îl salutase pe noul sosit, colonelul evaluase situaţia şi pornea grăbit în afara zonei de aterizare, la întâlnirea cu luptătorii din compania C.

— Bună ziua, căpitane, zise el răspunzând la salutul acestuia. Situaţia pe scurt!

Aparatul decolă, întorcându-se la Ban Me Thuot. În jurul lor se stârni din nou un nor gros de frunze moarte.

— Le-am descoperit locul unde au tabăra în dimineaţa asta, începu Scott. Urmele de pe sol indică faptul că prizonierii americani încă mai trăiesc. Se îndreaptă spre vest, spre Cambodgia. De două zile mergem prin pădurea asta moartă. Oamenii au început să se descurajeze. Zona de defoliere se termină la aproximativ doi kilometri de-aici coborând muntele. Acolo e un sat, de-a lungul râului Ban De. Frontiera cambodgiana se află dincolo de râu.

— Ce formaţiune foloseşti?

— Am împărţit compania în două patrule. Prima condusă de locotenentul Cole, a doua, de mine. Ne menţinem la o distanţă de aproximativ doi kilometri unul de altul. Cinci oameni deschid drumul la vreo sută de metri înainte. Sunt războinici rhad.

Barrabas dădu din cap şi aruncă o privire spre cei cinci rhadi care aşteptau puţin mai departe de ei. Indigeni cu pielea închisă la culoare, abia dacă aveau un metru şi jumătate. Părul practic ras, obrajii laţi şi urechile mari alungite de ornamente ciudate dădeau capului o formă de ou. Alura lor ciudată era cu atât mai accentuată cu cât nici unul dintre ei nu avea dinţi în faţă pe maxilarul superior. Extracţia dinţilor făcea parte din ritul lor iniţiatic. Barrabas îi respecta deoarece lucrase deseori cu ei şi

constatase că sunt nişte călăuze excelente în junglă şi războinici de nădejde.

— Voiam să vă sugerez, domnule colonel, să-l însoţiţi pe locotenentul Cole şi oamenii lui de-a lungul râului, în timp ce eu traversez jungla cu cealaltă patrulă.

Barrabas dădu din nou din cap.

— Să mergem, zise el.

Atunci o voce i se adresă în *cham,* limba pe care o vorbeau rhadi.

Nile lăsă ochii în jos spre indigenul care venise spre el. După brăţări şi după *drao,* colier ritual, Barrabas îşi dădu seama că era un şef, un *Blah po gia.* Asta însemna că fusese iniţiat în misteriosul cult războinic al rhodilor, *mjoa,* cult care pentru ei era o adevărată religie.

Barrabas răspunse războinicului în propria sa limbă şi indigenul continuă:

— Fraţii noştri, la Mo Nua, ne-au vorbit de tine, colonele Barrabas. Eşti un şef mare şi va fi o onoare pentru noi să te urmăm. Totuşi, trebuie să te previn de un mare pericol azi.

— Despre ce e vorba?

Indigenul lăsă privirea în jos, se încruntă de parcă s-ar fi gândit intens la ceea ce avea să spună, apoi îşi apucă colierul şi îl ridică în sus.

— Sunt un şaman, cunosc misterul cultului *mjoa.* Te urmăm, dar ai grijă.

Şeful războinic se întoarse şi se îndreptă repede şi cu paşi mici spre fraţii lui.

— Ce-a vrut să spună? întrebă căpitanul Scott.

— Rhodii sunt un popor ciudat, răspunse cu prudenţă Barrabas. Trăiesc în aceşti munţi de mai multe sute de ani şi simt unele lucruri pe care noi nu le putem explica. Nu ştiu cum fac, dar am învăţat să ascult ce spun ei.

O rafală de vânt împrăştie frunzele moarte. Deasupra oamenilor, crengile goale se loveau între ele. Apoi se făcu din nou tăcere.

— Să plecăm de-aici, zis Barrabas.

*

* *

Generalul miji ochii din cauza razelor puternice ale soarelui care pârjolea piaţa satului. Destul de înalt pentru un asiatic, generalul avea aproape un metru optzeci. Pometii laţi îi trădau originea khmeră.

Sătenii, adunaţi în centrul satului, cu pălăriile lor de pai care îi apărau de soare, stăteau cu faţa la generalul în uniformă neagră, întrebători şi neîncrezători totodată. Ce căuta un khmer în fruntea unor luptători vietcongi? Frontiera cambodgiana nu era mai departe de câţiva kilometri. Khmerii şi cambodgienii se urau de câteva secole.

Adunaţi în mijlocul pieţei satului, sătenii ascultau cu tradiţionala lor răbdare vietnameză. Aceasta era de altfel „întărită” de un şir de soldaţi care îi ameninţau cu puştile lor. Gata să tragă la cel mai mic semn de agitaţie sau de nemulţumire.

Zecile de muşte sâcâitoare, care zburau de colo-colo în căldura greu de suportat, sporeau tensiunea apăsătoare care domina în piaţă.

Kon încă mai aştepta, studiind, feţele cu ochii lui pătrunzători. Mai mult de jumătate din săteni erau femei şi copii mici, plus câţiva bătrâni. Soţii şi fiii mai mari fuseseră luaţi în rândurile lor, vrând-nevrând, de armatele care treceau prin regiune din când în când. De la trecerea ultimei trupe, trei-patru băieţi ajunseseră la vârsta adolescenţei. Fie că le plăcea sau nu, Kon avea să-i ia cu el la plecare.

Privirea i se opri asupra unei tinere mame, din primul rând, care îşi ducea în braţe copilul bolnav. Copilul avea să-i permită să înceapă discursul.

— Demonii ne calcă pământul, începu Kon cu o voce răsunătoare. Nişte demoni albi numiţi americani. Aceşti demoni ne vor aduce mari nenorociri, dacă nu-i distrugem. Puterea lor se întinde până departe. Chiar aici e un semn al prezenţei lor!

Cu un pas ţeapăn, Kon se apropie de femeie şi îi luă copilul din braţe. Copilul gol, ţinut sus în bătaia razelor soarelui, începu imediat să ţipe.

— Iată ce-au făcut demonii! strigă Kon.

Pielea copilului era acoperită de pete violacee sub care se vedeau clar venele. Braţul drept era umflat de o excrescenţă. Generalul ştia prea bine că era vorba de un defect din naştere. Astfel de fenomene aveau loc frecvent şi din ce în ce mai des de câţiva ani. Poate că erau provocate de produsele chimice folosite de americani pentru a distruge adăpostul pe care jungla îl oferea luptătorilor de gherilă. Dar poate era vorba de altceva.

Cauza avea totuşi puţină importanţă. Sătenii suspicioşi aveau să accepte explicaţia lui Kon.

— Aceşti demoni americani aruncă vraja lor blestemată asupra

marilor oraşe, proiectându-şi spiritele, ca să-şi împrăştie otrava asupra copiilor voştri chiar mai înainte de a ieşi din burta mamei lor...

Generalul îşi continuă discursul. Într-o jumătate de oră obţinu ceea ce dorea. Puterea lui de convingere, combinată cu căldura strivitoare, cu stomacurile goale ale sătenilor şi susţinută de ameninţarea puştilor, provocă foarte repede o reacţie de entuziasm a mulţimii, acum hotărâtă să dea o mână de ajutor la distrugerea americanilor malefici.

Patru adolescenţi se prezentară voluntari pentru a lupta sub ordinele şefului cambodgian, pentru a debarasa ţara lor de spiritele care scuipau otravă în burta femeilor gravide şi distrugeau jungla.

Kon se întoarse spre doi dintre soldaţii săi.

— Aduceţi prizonierii, ordonă el.

Cei doi soldaţi îi aduseră îmbrâncindu-i pe cei opt americani în piaţa satului, provocând imediat ţipetele şi huiduielile mulţimii în delir.

Conform obiceiului asiatic, ca ultimă umilinţă, americanii fuseseră dezbrăcaţi în întregime. Sângele rănilor acoperea o mare parte a corpului lor tăiat şi plin de răni. Cu o noapte înainte, Kon le dăduse voie soldaţilor să se distreze cu ei. Nu avea importanţă felul în care se purtau cu ei din moment ce rămâneau în viaţă. Voia să aibă el privilegiul de a-i executa.

Rame mari de bambus erau aduse în centrul pieţei în timp ce alţi soldaţi aprindeau un foc. În curând atmosfera fu invadată de mirosul înţepător al gudronului care clocotea într-un cazan mare de metal.

Kon simţi prezenţa adjunctului său alături de el. Era un tânăr locotenent din Hanoi, pe nume Nyong Tu.

— Vă felicit, generale Kon, zise Tu. Azi aţi fost fantastic. Niciodată nu v-am văzut atât de pasionat şi de convingător.

Generalul zâmbi cu şiretenie. Fiecare gest al generalului Kon era raportat de Tu propriilor săi superiori de la Hanoi. Armatele de luptători nord-vietnamezi şi khmerii roşii care se uneau pentru răsturnarea guvernului cambodgian erau în mod obişnuit aliaţi, dar situaţia putea să se schimbe oricând. Totuşi, succesul lui Kon, care îi domina pe sătenii ignoranţi, era stupefiant.

— Da. A fost o performanţă frumoasă, nu-i aşa, Tu? zise Kon urmărind pregătirile execuţiei.

Americanii fură legaţi doi câte doi pe ramele de bambus, cu braţele în cruce. Cei care protestau au fost repede calmaţi de

loviturile date cu patul armelor.

— Vă supără ceva, generale Kon?

Tu era la fel de perceptiv pe cât era Kon de persuasiv. Tonul uşor schimbat al vocii putea să însemne o slăbiciune? Un semn de oboseală? Dacă lucrurile stăteau aşa, Tu trebuia să raporteze imediat la Hanoi.

— Să mă supere? răspunse Kon privindu-l în ochi pe ofiţerul vietnamez. Nu, nu cred.

Şeful războinicilor făcu o pauză apoi adăugă:

— Da, am fost formidabil azi, priveşte!

Ramele de bambus fuseseră aşezate pe pământ. Soldaţii punea acum o tijă de papură în gura fiecărui prizonier în timp ce alţi războinici le vărsau gudronul fierbinte pe faţă. Lichidul gros de culoare neagră părea că devorează carnea victimelor, astupându-le nările.

Piaţa satului fu în curând invadată de gemetele americanilor.

După ce toţi prizonierii au fost acoperiţi, soldaţii au transportat repede ramele pe malul râului, urmaţi de aproape de sătenii care strigau isteric şi aruncau cu pietre în americanii în agonie.

Aceştia au fost aruncaţi în apă, unde se scufundară treptat până când nu mai rămase la suprafaţa apei decât capătul papurii.

— Vor trăi aşa destulă vreme, zise Kon, respirând prin papură, în timp ce apa le va umfla corpul iar peştii se vor hrăni cu carnea lor.

Generalul şi Tu se întoarseră apoi la una dintre colibele care le foloseau drept cartier general. Sătenii rămaseră la malul apei, strigând obscenităţi demonilor muribunzi.

Kon îşi zise lui Tu:

— E oribil să fi închis într-un mediu acvatic şi suferind atât de atroce, între viaţă şi moarte. Un fel de non-existenţă. Înţelegi ce vreau să spun, Tu?

— Devii poet, Kon, sau sentimental.

Tu remarcase din nou acel soi de slăbiciune în vocea lui Kon.

— Nu mai suporţi supliciile? insistă el. Hotărârea ta să fi slăbit?

Kon scutură din cap şi se uită la Tu înainte de a răspunde:

— Nu, te asigur. Nu e nici slăbiciune, nici şubrezirea voinţei. E vorba de altceva foarte ciudat.

— Adică despre ce, generale Kon?

— Strigătele lor mă excită. Îmi place să ucid.

— Asta înseamnă că ai învăţat să urăşti duşmanul.

— Sau poate că am căpătat gustul ăsta. Aşa cum îţi place să

bei vin sau să mănânci icre negre. Diversitatea execuţiilor este infinită. Sper să inventez una cu totul şi cu totul specială pentru acel Barrabas. Cel care va veni după mine, aşa cum transmit spionii noştri de la Saigon.

— Se spune că e invincibil, zise Tu.

— La fel se spune şi despre mine, răspunse Kon zâmbind.

Conversaţia dintre cei doi fu întreruptă de zgomotul unor paşi precipitaţi. Un soldat tânăr se prezentă în faţa lor, salută şi zise:

— A sosit un raport de la *Fieldwatch Groupe Deux.* Am văzut patrule de soldaţi americani traversând pădurea. Una dintre ele coboară în vale. Cealaltă merge pe lângă râu. Soldatul cu păr alb pe care trebuia să-l localizăm se află printre ei.

— Excelent! exclamă Kon. Pregătiţi ambuscada. Vom ucide din nou, îi zise el lui Tu.

*

* *

Însoţit de doi rhadi şi de doi recruţi, Barrabas conducea patrula la est, de-a lungul fluviului. Un nor de muşte atingea frenetic suprafaţa apei.

La câţiva kilometri după zona defoliată, peisajul era din nou format din hăţişuri dese şi iarbă verde.

Operatorul radio îl prinse din urmă pe Barrabas. Căpitanul Scott îi transmitea că patrula lui ajunsese la marginea văii. După observaţiile lor, activitatea părea normală în satul Ban De. Acum se pregăteau să-şi continue deplasarea în această direcţie.

Barrabas şi trupa lui continuară să meargă de-a lungul râului. Cinci sute de metri mai departe, curentul devenea mai vijelios. Nile zărea spuma albă a vârtejurilor la cotituri. Apoi râul se revărsa brusc într-o cascadă de-a lungul unei faleze abrupte.

Ajungând pe marginea falezei, soldaţii văzură cu stupefacţie valea care se întindea sub ochii lor.

Câmpia favorizase o cultură abundentă de orez. Cascada cădea la poalele muntelui pe care îl împroşca un nor de picături mici înainte de a se vărsa în râul Ban De care iriga cu generozitate culturile. Puţin mai departe, pe mal se ridica un sat. Un sat cu câteva colibe cu acoperiş de paie, ridicate pe piloţi pentru a fi ferite de inundaţii în sezonul ploilor. Un drum îngust de pământ, supraînălţat, şerpuia printre culturi, de la marginea văii până în sat. Apoi, râul se depărta de colina care se ridica în spatele construcţiilor şi care forma celălalt perete al văii. Contururile aurii ale acoperişului unei pagode scânteiau printre copacii care acopereau colina.

Peisajul semăna cu un mic paradis.

Barrabas privi cu binoclul spre partea de est a muntelui. Soldaţii lui Scott se aflau la poalele falezei şi acum îşi croiau drum prin orezării.

Mai departe, câţiva ţărani se depărtau de sat.

Nile îşi îndreptă imediat binoclul spre grupul de case. Un calm ciudat domnea în acel loc aproape pustiu, ceea ce nu era normal pentru un sat de ţărani. Brusc, o femeie şi doi copii se repeziră afară dintr-o casă şi dispărură din raza lui vizuală. Ţinta spre care alergau rămânea parţial ascunsă de ultimul şir de construcţii, dar Barrabas avu impresia că era un buncăr.

„Capcana”, îşi zise el.

Satul era în mâinile vietcongilor.

Cealaltă patrulă a companiei C se arunca drept în gura lupului!

*

* *

Căpitanul Scott şi oamenii lui se aflau acum la cinci sute de metri de sat. Înaintarea fusese facilitată de drumul de pământ galben care trecea printre orezării, până când gloanţele începuseră să zboare prin aer din toate direcţiile. Inamicul deschisese focul de pe terasamentele culturilor.

— Desfăşuraţi-vă! strigă Scott.

Soldaţii se aruncară imediat pe burtă în arc de cerc şi începură să riposteze trăgând în nişte ţinte invizibile.

Datorită poziţiei lor pe drumul supraridicat, americanii formau nişte ţinte ideale.

— În orezărie, grăbiţi-vă! ordonă căpitanul.

Oamenii se târâră imediat în apa mocirloasă şi puţin adâncă, protejaţi de micile diguri care se ridicau de fiecare parte.

Asta nu însemna că acea capcană nu mai era mortală. Un singur glonţ era destul ca să ucidă, iar gloanţele inamicului treceau pe la suprafaţa apei orezăriei ca la cursa de la Daytona Beach.

Scott ceru ajutor prin radio.

*

* *

Barrabas nu avea nevoie să fie anunţat.

Un singur lucru îi mai putea salva pe Scott şi oamenii lui: un atac aerian.

Colonelul transmise cu claritate mesajul său către FAC, apoi cercetă din nou valea cu binoclul pentru a găsi o tactică de diversiune în aşteptarea ajutoarelor.

Aveau două mitraliere M-60 care băteau la aproape un kilometru. Poziţiile inamice se situau cam în acest perimetru, în plus, înălţimile vor face tirul mai impresionant şi vor încetini suficient de mult atacul purtat împotriva grupei lui Scott.

Barrabas dădu un ordin şi oamenii lui instalară mitraliera într-un timp record, deschizând imediat focul. Gloanţele sfârtecară pământul. Potopul de plumb nu-i atingea pe vietcongi, dar strategia era eficace: tirul îndreptat împotriva patrulei lui Scott diminua considerabil în intensitate.

Acum nu mai avea decât să aştepte atacul aerian.

Un soldat trebuie uneori să lupte, alteori să aştepte. E greu de spus care dintre aceste două situaţii este cea mai rea.

*

* *

De la postul său de observaţie, pe acoperişul buncărului, Kon scruta marginile satului în momentul în care primele aparate Hueys apărură deasupra văii, lansându-şi rachetele în direcţia oamenilor săi postaţi pe terasamentele orezăriilor.

Generalul fu cuprins de furie. Ordinul său de a se trage numai după ce americanii vor ajunge la limita satului nu fusese respectat. Tu declanşase tirul prea devreme. Acum, ofiţerul nord-vietnamez şi oamenii lui probabil că fuseseră făcuţi una cu pământul în apa mocirloasă a orezăriilor. Slabă consolare pentru eşecul suferit.

Kon putea să-i vadă pe soldaţii americani apropiindu-se de sat şi împrăştiindu-se în evantai pentru a curăţa trecerea pe măsură ce înaintau. Alţi americani coborau de pe faleză şi invadau valea.

Kon luă binoclul de la ochi şi se uită la capătul de jos al scării, în interiorul buncărului unde sătenii, înspăimântaţi dar calmi, se înghesuiau unii în alţii. Generalul se întoarse în adăpost, îşi prinse o centură de grenade la brâu şi se aprovizionă cu cartuşe 7,62 pentru carabina sa rusească SKS.

Pătrunzând în sat, americanii replicau cu sălbăticie atacului oamenilor lui. Acoperişurile câtorva case ardeau deja şi un fum gros urca spre cer. Rafalele asurzitoare ale armelor automate răpăiau cu furie.

Era timpul ca generalul să plece. În mai puţin de o oră, Kon ar fi putut să treacă frontiera şi să ajungă în Cambodgia.

Generalul părăsi buncărul şi porni în direcţia versantului colinei din spatele satului, unde acoperişul pagodei se ivea graţios deasupra copacilor. Deodată îi veni o idee.

Apucă o grenadă şi se întoarse repede la buncăr, trase

siguranţa şi o aruncă în interior.

Un strigăt sfredelitor se auzi din fundul adăpostului în momentul în care cineva de jos îşi dădu seama de pericolul mortal. Dar era prea târziu. Strigătul se stinse în mijlocul exploziei.

Kon era sigur că explozia va întârzia înaintarea americanilor.

Torţionarul se întoarse şi o luă la fugă spre colină.

*

* *

Soarele nu mai inunda cu razele lui valea verde. Barrabas întâlnise de sute de ori această imagine familiară în cursul anilor petrecuţi în Vietnam.

Satul în flăcări întuneca cerut cu un fum negru şi gros. Ultimele împuşcături, amestecate cu trosnetele focului, se stinseseră în mijlocul orezăriilor.

Vreo şase elicoptere băteau aerul în toate direcţiile, trăgând cu rachete în poziţiile vietcongilor şi în orice inamic ascuns pe terasamente. Pe alocuri, din culturile distruse de explozii, ieşeau limbi de fum alb care dunga cerul înnegrit. Atacul aerian salvase multe vieţi, dar, ca de obicei, FAC şi *Airborne Battlefield Command Control Center* trimiseseră un efectiv mai mare decât era necesar. Echipajele, inactive de mai multe zile, luptau cu o exuberanţă îndârjită, distrugând tot ce vedeau.

Până când Barrabas ajunsese la echipa lui Scott, operaţiunea se transformase în masacru.

Atmosfera plină de fum şi cenuşă ardea ochii. Cadavrele vietcongilor, ciuruite de gloanţe, erau împrăştiate pe pământ în bălţi de sânge. Femei şi copii fugeau orbeşte din faţa soldaţilor americani. Multe mame rănite, cu faţa plină de durere, strângeau la piept micile cadavre mutilate şi lipsite de viaţă ale copiilor. Majoritatea distrugerilor din jurul lui Barrabas nu fuseseră provocate de americani. Vietcongii, înainte de sosirea inamicului, transformaseră satul într-o orgie de distrugere frenetică.

Nile zări deodată tijele de papură care ieşeau la suprafaţa apei.

Se încruntă brusc. Mai văzuse acest gen de execuţie. Era clar că avea în faţă opera generalului Kon. Barrabas îi ordonă tânărului locotenent din patrula lui să aducă la mal rămăşiţele victimelor.

— Unde e Scott? adăugă el.

— Nu ştiu, domnule colonel. Nici eu nu l-am găsit, iar oamenii din patrula sa nici ei nu ştiu unde a dispărut.

Huruitul elicopterelor şi zgomotul rachetelor se stinse treptat pe măsură ce aparatele se întorceau la bază. Acum răsuna în aer zgomotul unui bimotor.

Barrabas ridică ochii.

Era un aparat Cessna.

Avionul C-123 venea spre ei, o dâră lungă şi albă marcându-i deplasarea rapidă şi joasă deasupra flancului muntelui.

— Agent Orange, zise locotenentul. Defoliant. Băieţii ăştia îşi fac treaba până la capăt!

Barrabas dădu din cap.

Aparatul Cessna ajunsese deja la colina din cealaltă parte a satului. Avionul avea să acopere o bandă lungă de cincisprezece kilometri în mai puţin de cinci minute. În cursul următoarelor săptămâni, valea şi pădurile de pe colină vor deveni la fel de moarte ca pădurea în care aterizase Barrabas cu câteva zile mai înainte.

— Pun prinsoare că nu va mai rămâne nimic verde în Vietnam după ce vom termina cu războiul ăsta, zise Nile.

Dar îngrijorarea lui era acum legată de dispariţia căpitanului companiei C.

— Găsiţi-l pe Scott, îi ordonă el locotenentului.

*

* *

Prima imagine a lui Scott şi a oamenilor săi, la intrarea în sat, a fost cea a ţăranilor cumplit mutilaţi, a femeilor îngenuncheate pe pământ şi ţipând isteric, în timp ce sângele le ţâşnea din răni iar copiii stăteau lângă ele tăcuţi şi traumatizaţi.

Copilăria petrecută la Detroit îl făcuse necruţător în ciuda primejdiei. Scott uită de orice prudenţă când un bătrân se apropie de el, arătând cu insistenţă spre flancul colinei unde se ridica acoperişul pagodei.

Scott porni imediat pe cărarea îngustă, cu puşca încărcată, gata să-l doboare pe autorul acestui măcel.

Ajunse în faţa pagodei strălucitoare. Treptele late de pe cele patru feţe ale construcţiei splendide te invitau să intri.

Războiul părea foarte departe. Huruitul înăbuşit ai elicopterelor se estompa. Păsările din copaci cântau nepăsătoare.

Scott înainta lent în spaţiul descoperit din jurul pagodei. Ţeava armei mătura spaţiul din faţa lui, în timp ce scruta cu atenţie împrejurimile. Încă nu era conştient că e observat.

Ajunse la primele trepte şi urcă până în capătul de sus al

scărilor. Clădirea părea pustie. Continuă să înainteze şi trecu de coloanele groase din lemn care susţineau tavanul înalt. Kon se ivi brusc din spatele unui stâlp gros, se aruncă asupra lui Scott, îl apucă de gât cu amândouă mâinile şi începu să-l strângă cu putere, împingându-i capul spre spate.

Scott dădu drumul armei şi încercă să scape de strânsoare.

În momentul în care generalul îl strângea mai tare, Scott puse piciorul drept în exteriorul piciorului adversarului şi se lăsă puţin în jos cu o mişcare bruscă şi rapidă, provocând căderea lui Kon pe deasupra umărului său. Căpitanul se agăţă de braţul generalului ca să continue cu o lovitură de picior la cap, dar criminalul se ţinu bine şi profită de dezechilibrul adversarului.

Agăţaţi unul de celălalt, cei doi inamici se rostogoliră pe scări. Lupta disperată era alimentată de o certitudine zdrobitoare.

Numai unul va supravieţui!

Nici unul dintre ei nu auzi sosirea aparatului Cessna deasupra luminişului. Aparatul acoperi pădurea cu spuma distrugătoare. Adversarii fură imediat năpădiţi de lichidul gros, uleios şi lipicios.

Otrava chimică le pătrunse în ochi şi în nări. Scott îl lipi pe general de pământ ca să-l neutralizeze, dar auzi prea târziu vocile vietnameze din spatele lui. Nişte mâini agresive îl apucară brusc, despărţindu-l de Kon, care se ridică imediat.

Intraseră în scenă patru soldaţi ai generalului. Unul dintre ei voia să-l străpungă pe Scott cu baioneta puştii.

— Nu! ordonă Kon înainte de a-şi şterge faţa. Moartea lui Barrabas se amână. Deocamdată să-l luăm cu noi pe ăsta până în Cambodgia.

Kon zâmbi sardonic apoi continuă:

— E un adevărat războinic... Moartea lui va fi foarte distractivă. M-am gândit să-i pregătesc un sfârşit foarte original.

*

* *

— Soldatul american a plecat în pădure! zise rhadul arătând spre pagoda care abia se întrezărea prin perdeaua de fum.

Rhadul venise la Barrabas cu informaţii culese de la săteni.

— Un ţăran mi-a spus că a pornit în urmărirea şefului inamicilor.

Defoliantul chimic picura lent de pe frunzele pe care le distrugea treptat.

Nile îşi proteja nasul şi gura. Îşi puse mănuşile prinse la centură şi ordonă celorlalţi să facă la fel înainte de a se afunda în pădure.

Pe măsură ce micul grup se apropia de luminişul din jurul templului, ţipetele muribunzilor şi huruitul elicopterelor se estompau în spatele lor. Când ajunseră în faţa pagodei, Barrabas înţelese imediat ce se petrecuse. Scena se imprimase în ţărână şi pelicula de otravă chimică păstra cu claritate urmele de luptă, precum şi amprentele noilor sosiţi de fiecare parte a luminişului. Erau prea mici ca să aparţină americanilor. Solul era marcat cu o dâră, apoi urmele se pierdeau în pădure. Una dintre ele, mai mare decât celelalte, indica faptul că Scott fusese făcut prizonier.

— Domnule colonel! strigă unul dintre soldaţii de la templu.

Nile urcă treptele.

O insignă militară fusese ţintuită cu un cuţit de unul din stâlpii de lemn. Insigna lui Scott. La baza aceluiaşi stâlp, casca căpitanului era plină de urină. O altă semnătură a lui Kon, prin care-şi arăta dispreţul.

Scott nu avea practic nici cea mai mică şansă să scape cu viaţă. Kon şi oamenii lui mergeau spre Cambodgia cu intenţia de a se pierde de urmăritorii lor în labirintul de poteci, care mergeau în toate direcţiile prin pădurea deasă. Barrabas şi oamenii lui nu aveau să găsească decât rămăşiţele lui Scott.

Dar nu avea de gând să abandoneze chiar atât de uşor urmărirea.

— Ne întoarcem în sat, zise Barrabas. Vreau o urmărire la sol susţinută de sprijin aerian. Cât mai repede posibil.

În timp ce micul grup cobora panta colinei, un miros caracteristic se amesteca cu cel al otrăvii chimice. Un miros de pizza! Un elicopter enorm le arunca de sus cutii albe pline cu pizza caldă. Destul de multe ca să hrănească o întreagă armată. Între timp, satul continua să ardă, ţăranii se împrăştiau ţipând şi plângând, iar copiii fugeau de colo-colo ca nişte oi rătăcite, cu ochii holbaţi, traumatizaţi de şoc.

Barrabas, în picioare în mijlocul acelui infern, nu putea să scape de sentimentul apăsător că Vietnamul era o cauză pierdută.

Zilele următoare au confirmat faptul că inamicul reuşise să fugă. Căpitanul Scott a fost declarat dispărut în luptă.

Războiul lui Barrabas a devenit raţiunea sa de a fi. A făcut ceea ce ştia să facă mai bine: să lupte ca soldat profesionist. A devenit un mercenar.

Dar, în acea zi sinistră a bătăliei sângeroase pentru satul Ban De, Barrabas a jurat că îl va face pe Kon să plătească pentru

fărădelegile sale şi pentru măcelul provocat doar ca să-şi satisfacă înclinaţiile sadice.

1

Portarul se uită cu atenţie la tipul înalt, solid şi cu părul aproape alb. Apoi, dând uşor din cap în semn de recunoaştere, se trase într-o parte ca să-l lase să treacă pe noul sosit. Nile Barrabas intră în vestibulul care dădea spre barul în care se adunase o mulţime în delir, aşa cum numai în barurile din Amsterdam întâlneai în serile de vineri.

— Sper că veţi găsi ce căutaţi, zise fandosindu-se un tânăr trecând pe lângă Barrabas.

Clienţii se înşirau de-a lungul barului sau dansau pe pista sălii vecine care servea drept discotecă. Printre clienţi nu era totuşi nici o femeie, acolo fiind admişi numai bărbaţii.

Barrabas traversă cele două săli de la parter, urmărit de câteva priviri, apoi urcă scara până la primul etaj. Era obişnuit cu privirile curioase ale oamenilor. Ele nu se datorau numai înălţimii sale, forţei musculare sau părului alb caracteristic, amintire de pe urma unui glonţ primit în cap la Kap Long, ci şi a felului în care se mişca: un mascul viril, mândru, puternic şi încrezător. Mulţimea vedea în el un bărbat care nu aparţinea decât lui însuşi.

Venise în acel loc deoarece acceptase o întâlnire pentru o femeie specială. O femeie pentru care era gata să facă orice. În capătul de sus al scărilor, calea era blocată de un bărbat în geacă de piele neagră. Barrabas se uită ţintă în ochii lui. Bărbatul se trase într-o parte, lăsându-l pe Nile să treacă.

Barrabas traversă o nouă încăpere foarte slab luminată, unde se înghesuia la fel de multă lume ca în precedentele. În spatele unui bar mare, un barman tatuat, având pe el o geacă de piele fără mâneci, distribuia clienţilor prin alunecare halbe mari cu bere.

Clienţii semănau cu nişte marinari în permisie. Muzica era atât de puternică încât nimeni nu se putea auzi vorbind.

În fundul barului, o uşă mică ducea în interiorul unei alte încăperi. Barrabas lăsă capul în jos ca să treacă şi se pomeni într-o sală lung şi întunecată, luminată vag de ecranul unui televizor aşezat pe o etajeră. Sonorul era oprit. Câteva luminiţe semnalau flipper-ul şi biliardul în jurul căruia se agitau doi tineri. Primul jucător trimise bila albă la capătul mesei de unde ricoşă de două ori înainte de a lovi o bilă portocalie. Era îndemânatic.

Pereţii erau acoperiţi cu postere vechi, din vremea LSD-ului, de prin anii şaizeci. Unul dintre ele, deformat şi îngălbenit de timp. Îl înfăţişa pe Jimmy Hendrix şi avea drept titlu scris cu litere mari *ARE YOU EXPERIENCED*?, însoţit de un simbol al păcii.

Muzica răzbătea din celelalte încăperi, estompată de pereţii sălii. Alţi clienţi erau absorbiţi de partide de şah sau de back-gammon. Toţi aveau aceeaşi privire tulbure şi îndepărtată care spunea multe despre drogurile care circulau prin vene lor.

Barrabas scrută încăperea în căutarea unei a doua uşi. Reperă una de cealaltă parte a mesei de biliard. Se apropie de unul dintre colţurile sălii, unde omul cu care trebuia să se întâlnească clătina din cap în faţa unei table de şah, se strecură lângă el pe bancheta capitonată şi îl împinse intenţionat, ceea ce-i permise să simtă contururile unui revolver sub haina lui. Omul ridică ochii surprins.

— Raoul?

Tipul dădu din cap. În privirea lui pătrunzătoare se aprinse o luminiţă maliţioasă. Barrabas simţi imediat că nu-i place de acel om. Totuşi era greu să-ţi alegi relaţiile de afaceri, iar aceasta era una importantă.

— Da, îmi zice şi-aşa, răspunse Raoul cu o voce ascuţită.

Părul negru îi cădea pe frunte. Personajul acela ciudat, cu degetele pline de inele, agita sub nas o batistă saturată de parfum.

— M-a trimis Erika, spuse Barrabas.

— Ahhhh! exclamă Raoul dând din cap, aruncând o privire scrutătoare de-a lungul încăperii şi oferind interlocutorului său un zâmbet puţin efeminat. Păcat că Erika n-a putut să vină aici. Nici mie nu-mi prea place locul ăsta, prefer alt gen de plăceri. Dar locul ăsta e potrivit pentru unele tranzacţii. Poţi face afaceri trecând neobservat.

Raoul accentuase cuvântul „afaceri”.

— Şi presupunând că, mai târziu, vor fi puse unele întrebări, continuă el, indivizii care frecventează astfel de locuri, după cum probabil că îţi imaginezi, sunt greu de găsit şi în general suferă de tulburări de memorie, dacă totuşi sunt supuşi unor interogatorii. Poţi avea încredere deplină în homosexuali că nu vor răspunde unor întrebări indiscrete.

— Mă aflu aici pentru un singur lucru, răspunse Barrabas. Aşa că să nu pierdem timpul.

Raoul dădu afirmativ din cap. Barrabas simţi aproape imediat cum i se aşază pe genunchi un obiect greu, învelit într-o

ţesătură. Masa ascundea transferul mărfii privirilor celorlalţi.

— Poţi verifica conţinutul, spuse Raoul. Bineînţeles, autenticitatea nu poate să fie dovedită decât de un expert, dar garantez eu. Ştii, reputaţia mea...

Barrabas dădu din cap apoi băgă mâna sub pânza în care era învelit obiectul, până când simţi sub degete piatra netedă şi rece: capul unei statuete. Erika va controla restul.

— Bineînţeles, cred că şi tu ai ceva pentru mine. O dovadă a aprecierii pentru această favoare, zise Raoul zâmbind.

Barrabas băgă mâna în buzunarul interior al hainei de piele şi scoase discret un plic gros cu bancnote verzi pe care îl întinse pe sub masă vecinului său.

Raoul îl apucă cu nerăbdare, numără cu dexteritate bancnotele şi puse plicul în haină.

— Perfect, spuse el mulţumit.

Acum, zâmbetul dispăruse şi pe faţa lui apăruse o expresie preocupată, marcând graba de a părăsi acel loc.

— Erika ştie unde să mă găsească dacă mai doreşte ceva, adăugă el înainte de a se ridica.

Apoi îşi luă pălăria şi plecă repede, apăsând cu mâna stângă buzunarul în care se aflau banii.

Barrabas aşteptă câteva minute, lăsându-i timp să se depărteze.

O jumătate de oră mai târziu, după zece minute de mers pe străzile pavate şi canalele înguste ale vechiului oraş, Nile Barrabas se afla în faţa elegantei clădiri Begijnhof, datând din secolul al XVII-lea. Un taxi, o maşină Mercedes, aştepta în faţa intrării în curte. Şoferul ridică imediat ochii din revistă la trecerea lui Nile.

După câteva secunde, Barrabas intra în curte. Vacarmul străzilor din Amsterdam încetă, înlocuit de zumzetul discret al unui felinar instalat în mijlocul boscheţilor înfloriţi din curte. Rămase un moment în observaţie în faţa clădirii.

La o fereastră se zărea lumina unui sfeşnic, desenând umbre agitate pe tavanul sculptat al încăperii. În jurul clădirii pluteau acordurile delicate ale unei melodii baroce. Atunci o văzu pe Erika, stând în picioare, înconjurată de haloul flăcărilor care ardeau în cămin, cu o carte în mână. Tânăra femeie dispăru un moment, apoi reveni după câteva secunde pentru a aşeza florile vazei de lângă fereastră. Lumina blândă a lumânărilor o învăluia în auriu. Pielea albă şi silueta perfectă îi dădeau aparenţa unei păpuşi de porţelan.

O păpuşă de porţelan totuşi foarte rezistentă, încasabilă. Zâmbi. Erika aranja şi rearanja buchetul în vază până când petalele se uscau. Casa era totdeauna plină de flori.

Nile urcă treptele şi intră în casă.

Auzind uşa deschizându-se, Erika părăsi florile şi se grăbi să vină în întâmpinarea bărbatului iubit. Privirea albastră a mercenarului se cufundă în ochii ei. Erika îl prinse cu braţele pe după gât, îşi lipi sânul generos de pieptul lui puternic şi îşi lipi buzele de gura lui.

Nile Barrabas o iubea din prima zi în care se întâlniseră pe o plajă tropicală, când părăsise războiul din Vietnam pentru câteva zile, în cursul unei permisii. Uneori era greu să trăieşti cu un astfel de om. Când o părăsea, Erika nu ştia niciodată unde şi când va reapărea în viaţa ei, dacă avea să mai reapară.

Unii vor spune că asta nu poate să fie viaţă pentru o femeie, dar Erika Dykstra avea şi ea propria ei viaţă, propriile ei afaceri. Tânăra femeie considera că Barrabas merita din plin această aşteptare plină de angoasă de care era cuprinsă atât de des.

Încă o dată, Nile trebuia să plece. Avusese acest presentiment neplăcut cu câteva zile mai înainte, constatând nerăbdarea prost ascunsă a marelui războinic. Avea senzaţia tristă că îmbrăţişarea lor va fi de scurtă durată.

Un plic îl aştepta pe Barrabas pe măsuţa din antreu.

— Mmm, toate astea numai pentru mine? zise Barrabas cu un ton ironic depărtând-o uşor de el.

— O ai? întrebă ea făcând ochii mari.

Barrabas începu să râdă şi ridică braţele tinerei femei de pe umerii lui.

— Da, o am. Locul de întâlnire a fost destul de fascinant. Sper să fi meritat banii.

Nile puse statueta grea în mâinile nerăbdătoare ale tinerei femei şi amândoi intrară în salon unde tânăra femeie îndepărtă cu precauţie pânza de protecţie înainte de a pune în picioare relicva.

Era un obiect de o frumuseţe extraordinară, reprezentând capul unui zeu. Buzele groase de piatră şi ochii uşor ridaţi, care se considera că privesc paradisul budist, emanau seninătate.

— Dumnezeule mare! zise încetişor Erika impresionată. Ai zice că e viu.

— Pentru câţi bani a cerut, cred că ar fi putut să fie, zise Barrabas.

Erika dădu din cap şi spuse suspinând:

— Problema e că a fost furat. Sau, mai exact, jefuit.

— Lămureşte-mă puţin. Arheologia nu e specialitatea mea.

— Ştii că provine de la Angkor Wat, răspunse ea aşezând statueta pe masa de acaju lustruit pe care se reflectau flăcările mici ale lumânărilor. Angkor este una dintre cele mai mari comori ale planetei. Este un oraş foarte vechi, de aproape o mie de ani, format din sute de palate şi de temple sculptate. Dar mai este şi un oraş pierdut. Cel puţin aşa a fost până când un explorator francez l-a descoperit în 1867, căzut în ruină şi acoperit de vegetaţie. De atunci a fost restaurat, dar după războiul civil din Cambodgia, război câştigat de khmerii roşii rebeli, ţara a fost complet închisă străinilor. Câteva rapoarte pretind că vechea cetate a fost deteriorată, dar nimeni nu ştie exact realitatea.

În timp ce vorbea, Erika se uita ţintă la statuetă, parcă hipnotizată de calmul ei intens.

— Mi-am făcut o carieră de contrabandistă şi câştig mulţi bani din asta, continuă ea. Numai că una e să dai ajutor celor care doresc să evite plata drepturilor de exportare, şi alta e să comercializezi bunuri furate special, atunci când ele aparţin moştenirii culturale ale unei ţări. Astfel de bunuri, zise ea arătând spre statuetă, sunt protejate de Naţiunile Unite. Din nefericire, asta nu-i opreşte pe hoţi. Multe situri istorice din lume sunt literalmente jefuite pentru a satisface apetitul colecţionarilor bogaţi din Europa şi din America. Unul dintre oamenii mei de legătură mi-a propus unele obiecte provenite de la Angkor Wat. Nu ştiam dacă oferta era autentică, acum însă sunt convinsă. Angkor Wat este ameninţat de distrugere.

— Şi ai de gând să faci ceva pentru a împiedica asta, Erika?

Tânăra femeie se uită o clipă la bărbatul iubit şi din nou la statueta de piatră.

— Viitoarea mea întâlnire este în Thailanda. Voi cumpăra tot ce are de vânzare Raoul, fiecare piesă de la Angkor pe care o voi putea găsi. Pe urmă, voi ascunde totul într-un depozit păzit din Bangkok. După ce tulburările din Cambodgia vor lua sfârşit, voi restitui totul.

— Asta o să te cam coste.

— Merită. Mii de ani de istorie spulberaţi de o mână de netrebnici... Banii nu constituie o problemă, Nile. Ştii foarte bine asta.

Barrabas o trase la pieptul lui.

— Când plecăm? întrebă el.

— Să plecăm?

— Da, la Bangkok.

— Dumnezeule! exclamă deodată Erika privindu-l pe Nile speriată. Oh, Nile am uitat cu totul! Am fost atât de impresionată de statuetă! Te aşteaptă nişte bilete de avion!

Se desprinse din braţele lui şi alergă spre intrare de unde se întoarse cu plicul destinat lui Barrabas.

— Sunt nişte bilete de avion. Au sosit în urmă cu o jumătate de oră.

Barrabas citi destinaţia: Denver, Colorado. Fuseseră pregătite de agenţia newyorkeză care lucra pentru Walker Jessup. Ceea ce însemna că cineva, undeva, voia să-i propună un război. Era timpul să plece. Avionul decola peste o oră.

— Ştiam deja, zise Erika. Nu poţi merge la Bangkok.

— Poate că ne vom întâlni acolo puţin mai târziu.

— Poate, răspunse ea zâmbind. Ţi-am pregătit totul, şi taxiul te aşteaptă, zise ea sărutându-l.

Apoi se despărţiră.

2

— OK, Jessup, tot ce mi-ai spus despre războiul chimic îmi e de ajuns, zise Barrabas în momentul în care uşa grea de oţel se închise cu zgomot în urma lui.

Militarul îi privi cercetător pe cei doi bărbaţi: Nile Barrabas, înalt şi solid, Walker Jessup, scurt şi gras, aproape obez. Apoi îi compară cu cele două fotografii de identitate pe care le avea în mână şi se apropie de alt militar postat la câţiva metri de el.

— Caporale Jones, însoţeşte-i pe domnii Jessup şi Barrabas în interiorul bazei. Sper să profitaţi din plin de vizita dumneavoastră, zise el apoi adresându-se noilor veniţi cu o voce cât se poate de serioasă.

Paza unei baze militare *top secret* a naţiunii era într-adevăr o sarcină extrem de serioasă.

Cei doi bărbaţi urcară într-o maşină electrică de mici dimensiuni. Jessup se aşeză lângă şofer în timp ce un tânăr puşcaş marin lua loc alături de Barrabas. Cu un uşor zbârnâit, vehiculul pătrunse într-un tunel lung iluminat cu lumină fluorescentă. Jessup se întoarse spre Nile.

— Când vom sosi, explică el, ne vom afla la aproape doi kilometri în interiorul muntelui.

Barrabas dădu din cap. Bazele militare ale Statelor Unite, ascunse în interiorul Munţilor Stâncoşi din Colorado, constituiau o linie de apărare strategică.

Cea mai celebră era baza NORAD *(North American Air Defense)* având sarcina să detecteze eventualele atacuri aeriene ale inamicului sovietic. În schimb, foarte puţine persoane ştiau câte alte baze mai existau, şi încă şi mai puţine aveau şansa să viziteze aceste cetăţi subterane.

Walker Jessup se număra printre aceşti puţini norocoşi.

Silueta lui impozantă umplea mai mult de jumătate din vehicul. La Washington avea reputaţia că rezolva totul pentru o sumă corespunzătoare de bani, clientul său cel mai important rămânând guvernul Statelor Unite.

Barrabas ştia pentru cine era angajat, dar nu vorbea niciodată cu Jessup despre asta. Walker propunea misiunile şi, dacă preţul merita osteneală, Barrabas accepta. El şi echipa lui de mercenari aleşi cu grijă plecau atunci să execute o operaţiune acoperită. Primii soldaţi ai lui Barrabas îşi câştigaseră celebritatea în

Vietnam. Iar a doua echipă nu se bucura nici de celebritate, nici de glorie, nici de mulţumiri. Numai riscuri enorme şi multe bancnote verzi.

La celălalt capăt al tunelului, alţi doi soldaţi înarmaţi aşteptau în faţa unui ascensor deschis. Militarii le verificară încă o dată identitatea.

— Securitatea mi se pare puţin cam exagerată, zise Jessup cu un puternic accent texan care îi trăda originea. Mi se pare destul de dificilă o schimbare de pasageri în mijlocul unui tunel care nu are decât o intrare şi o ieşire.

Cei doi bărbaţi şi militarul intrară în ascensor.

— Respectăm ordinele, domnilor, explică militarul introducând o cheie în tabloul de comandă.

Un beculeţ luminos începu să clipească; uşile se închiseră şi cabina începu să coboare. Nu aveau cum să ştie la ce etaj mergeau, nu exista nimic care să le poată indica acest lucru.

Ascensorul se opri. Uşile se deschiseră spre un culoar spaţios. Alţi doi militari îi escortară pe Jessup şi Barrabas printr-un labirint de culoare până la o uşă dublă din oţel gros. Unul dintre militari introduse o cheie în cutia interfonului şi le anunţă sosirea. Uşile glisară lent, scoţând la iveala balconul unui fel de teatru în masa stâncoasă a muntelui. O consolă lungă se întindea în locul fotoliilor. În faţa lor, pe peretele opus, o rampă era prevăzută cu cinci ecrane mari. Jos, în „arenă”, o duzină de tehnicieni în bluze albe se agitau în jurul unor tablouri de control luminoase. Monitoare video se înşirau de-a lungul pereţilor, reproducând o mulţime de informaţii codificate.

— Comsat, zise Jessup. „Centrul de informare şi control al sateliţilor militari.” Asta este încăperea principală. Creierul tuturor cutiilor de conserve care circulă la aproape două sute de kilometri deasupra capetelor noastre.

— Domnul Jessup, domnul Barrabas?

Doi bărbaţi în bluze albe se apropiară de noii veniţi. Primul, înalt, cu părul spicat, lăsa să se vadă cât se poate de bine că beneficiase de un antrenament militar. Celălalt, mai scurt, ţinea o servietă aparent foarte oficială. El vorbi primul.

— Doctor Von Eberhart, se prezentă el.

— Doctor Green, Jeff Green, zise celălalt întinzând mâna.

— Presupun că sunteţi Walker Jessup şi Nile Barrabas, adăugă Von Eberhart întorcându-se fără să aştepte vreun răspuns. Veniţi, nu avem timp de pierdut cu prezentările.

Când omul de ştiinţă german întoarse spatele, Green îi zâmbi

lui Barrabas. O recunoaştere mutuală şi tăcută îi apropie, pe cei doi militari.

Aplecat deasupra consolei, Von Eberhart privea ecranul central pe care defilau cu rapiditate diapozitive color.

— Aţi auzit de ploaia galbenă? îl întrebă Green pe Barrabas.

— Puţin.

— Aici începe toată povestea, zise Von Eberhart uitându-se în continuare pe ecran.

Diapozitivul prezenta un tânăr asiatic pe un pat de spital.

— E vorba de un pacient dintr-o tabără de refugiaţi thailandezi, comentă Green.

Corpul plin de sânge şi echimoze al bolnavului era umflat rău de tot.

— E oribil, zise Jessup suspinând.

— Domnilor, poate că e necesar să rezum situaţia, sugeră Green. După căderea Vietnamului, guvernul comunist s-a înţeles cu aliaţii lui din Laos. Totuşi, în Cambodgia, s-au întors împotriva precedenţilor lor aliaţi, khmerii roşii. Au invadat ţara şi au instalat propriul lor guvern la Pnom Penh. Poate că nu e un lucru rău, în măsura în care khmerii roşii transformau Cambodgia într-un mare lagăr de concentrare. Khmerii roşii încă mai controlează partea de nord a ţării, iar guvernul vietnamez controlează sudul.

— Vietnamezii continuă să-i respingă pe khmerii roşii şi să ajute guvernul din Laos să lupte împotriva rebelilor, continuă doctorul Eberhart. Pentru a da o mână de ajutor acestor eforturi, ruşii le-au furnizat arme chimice. Produsele sunt vaporizate cu ajutorul avionului deasupra regiunilor vizate. Norul de otravă este în general galben, dar poate să ia şi culoarea roşie sau albă. Indigenii cambodgieni i-au dat numele de ploaia galbenă.

— Acest bolnav pretinde că a fost prins într-un nor chimic în cursul unui atac vietnamez, într-un sat situat în nord-vestul Cambodgiei, zise doctorul Green. Toate cazurile văzute în taberele thailandeze prezintă aceleaşi simptome. Mai întâi se manifestă prin mâncărimi, apoi arsuri la ochi şi pe restul pielii. Aerul inspirat dă impresia că înţeapă ca piperul când trece pe gât. Pe urmă, corpul se umflă treptat şi sângele curge pe nas şi pe gură. După care...

Următorul diapozitiv prezenta aceeaşi victimă câteva minute mai târziu.

— ... apar spasmele, continuă Green. Vederea se tulbură şi nu mai poate să respire. Un raport ne anunţă că numărul morţilor a ajuns la aproape şase mii.

— E vorba de simptomele clasice ale otrăvirii tricocecene, zise Von Eberhart cu un aer satisfăcut. Am găsit-o şi în sângele lor. Aşa am aflat că ruşii furnizează arme chimice vietnamezilor.

— Nu ştim nimic, zise tăios Green.

Barrabas putu să constate că între american şi german nu exista numai o diferenţă de naţionalitate. Între ei era un dezacord profund şi poate chiar o rivalitate profesională. Nu era deloc de mirare, în astfel de condiţii, că publicul primea informaţii atât de confuze despre astfel de probleme.

Diapozitivul următor arăta o masă fibroasă bătând în albastru.

— Fongus! exclamă Von Eberhart triumfător.

— În natură, micotoxinele sunt produse de fongus, explică Green. Acestea conţin o otravă deosebit de periculoasă, în special micocecenele. Ştim puţine lucruri despre efectele lor, dar, după toate aparenţele, atacă şi distrug celulele măduvei spinării, ale limfei şi intestinelor. Venele se rup, sângele nu mai curge... o moartea atroce pentru victimă.

Barrabas dădu din cap.

— Ca cea a şobolanilor care au mâncat boabe otrăvite. Sunt răpuşi de hemoragii interne.

— Exact, confirmă Green.

— Şi numai ruşii sunt în stare să producă astfel de otrăvuri pe scară mare.

— Asta nu înseamnă nimic, zise americanul, uitându-se la Barrabas şi la Jessup. Poţi foarte bine să fabrici aceste otrăvuri în pivniţă cu un material care costă şaptezeci de dolari, material pe care îl cumperi prin corespondenţă, presupunând că sunt preparate aşa cum se cuvine. Până acum nu avem nici o dovadă.

— Dovezi! Green vrea dovezi! izbucni Von Eberhart furios.

Diapozitivul următor prezenta o creangă, ale cărei frunze erau acoperite cu un praf galben.

— Iată dovada, continuă germanul. Adusă din Cambodgia de un refugiat. Praful galben a fost analizat. Conţine trei feluri de tricocecene în doză mare. E cât se poate de evident că în Asia de Sud-Est se poartă un război chimic.

Green dădu din cap.

— Există peste cincizeci de soiuri de tricocecene. Unele sunt naturale, altele în întregime fabricate de om. Cele trei feluri pe care le-am descoperit pe aceste frunze ar putea să facă parte din una dintre aceste două categorii. E posibil să fie pur şi simplu vorba de excrementele unor insecte pe care s-a aşezat fongusul în timpul transportului până aici.

— Anul trecut, doctorul Green a asistat la o conferinţă la Moscova, zise Von Eberhart pe un ton acuzator.

Green dădu din cap.

— Nu vin din Missouri, unde locuitorii nu cred ceea ce văd, ci din Nevada, şi atunci când îmi asum un risc, îmi place să ştiu ce şanse am. Deocamdată, nu avem decât indicaţii despre numeroasele cazuri de decedaţi otrăviţi în sud-estul Asiei. Ar putea să fie vorba de o otravă naturală sau de un război chimic. Oricum ar fi, procentul de mortalitate creşte considerabil.

— Ba chiar mai rău; e o situaţie extrem de periculoasă, declară Von Eberhart schimbând dispozitivul. Pe ecran apăru o fotografie făcută din satelit.

— Cambodgia, zise Green.

— Exact, răspunse Eberhart. Vedeţi linia aceea ondulată. E râul Mekong. El marchează la nord frontiera cu Laosul, înainte de a coti spre sud ca să traverseze centrul Cambodgiei şi să intre în sfârşit în sudul Vietnamului. Chiar acolo, în centrul ţării, se află Tonle Sap, Marele Lac, şi sistemul de irigaţie extensivă din centrul ţării. În anotimpul uscat, cum e acum, apele lacului coboară spre sud, unindu-se cu râul Mekong şi se varsă în golful Saim care face parte din Oceanul Indian.

— Acolo, ceea ce vedeţi neclar, zise Green întrerupându-l. Este zona pădurilor muntoase din nordul ţării, chiar sub frontiera laoţiană. Acolo unde ar trebui să fie doar verde, se formează o pată mare maronie. Von Eberhart, arată-le fotografiile luate în infraroşu.

Brusc, oamenii de ştiinţă uitaseră neînţelegerile dintre ei şi se grăbeau să coopereze. Un caleidoscop de culori luă locul diapozitivului precedent.

— Pelicula specială e sensibilă la căldura iradiată de obiecte şi le reproduce prin culori mergând de la cele calde spre cele reci, explică Eberhart.

— Junglele apar aici în portocaliu, culturile în galben, continuă Green. Centrele urbane apar albastre, râurile verzi, la fel ca şi Marele Lac şi canalele sale de irigaţie.

Barrabas studie proiecţia gigantică ascultând indicaţiile lui Green. Treptat, contururile familiare al Cambodgiei se detaşară din amestecul de culori.

— Nordul Cambodgiei este o zonă unde se poartă lupte violente între khmerii roşii şi vietnamezi.

— Aici e un punct albastru, remarcă Barrabas.

— Exact. Fotografia asta a fost făcută acum două săptămâni,

zise doctorul Von Eberhart.

Pe ecran defilă o serie de fotografii aproape identice. Singura diferenţă sensibilă o constituia forma punctului albastru. Acesta se mărea de la un diapozitiv la altul.

— Toate aceste fotografii au fost făcute de satelitul nostru, explică Von Eberhart. Aţi remarcat schimbarea? Asta a fost făcută ieri. E ultima pe care am primit-o.

— Punctul albastru a devenit enorm, observă Barrabas.

— Măsoară aproape o sută de kilometri lungime şi douăzeci şi cinci lăţime, zise Eberhart.

— Evoluează în sensul vânturilor predominante, adăugă Green.

— Şi ce e? întrebă Barrabas.

Van Eberhart apăsă pe câteva taste şi ecranul redeveni alb. Cei doi oameni de ştiinţă schimbară o privire complice.

— Nu ştim, răspunse în cele din urmă Green.

— Nu aveam habar, adăugă Eberhart dând din umeri.

— De un singur lucru suntem siguri. Jungla cambodgiană e pe cale să moară şi răul se întinde repede, foarte repede.

— În câteva luni va ajunge în cealaltă parte.

— În cealaltă parte a frontierei, în Thailanda, preciză Green. Acest ceva care distruge jungla se întinde cu viteză mare şi nu ştim nimic despre el, nici când îşi va opri evoluţia...

— Ar putea să fie vorba de un flagel natural, de o boală foarte contagioasă.

— În acest caz, se poate spune că ştiinţa nu a cunoscut niciodată ceva care să ucidă atât de repede şi care să se răspândească atât de rapid. Nici Agentul Oranj nu acţionează în acest fel.

— Atunci trebuie să fie un element chimic.

— În timp ce Von Eberhart şi cu mine discutăm despre ploaia galbenă şi originile ei, realitatea ne arată că în această zonă moartă are loc probabil un fel de război chimic. Problema e cine îl practică şi cu ce!

— Nici sovieticii n-ar fi atât de stupizi, zise germanul.

— Nu se ştie niciodată, răspunse Barrabas. În orice caz, ştiu acum ce vreţi de la mine. Vreţi să mă duc la faţa locului şi să văd ce se întâmplă.

Cei doi oameni de ştiinţă se uitară unul la altul stingheriţi. Toţi aveau în minte acelaşi gând pe care nu îndrăzneau să-l exprime. Dacă elementul chimic putea să ucidă pădurea, ce se întâmpla cu oamenii?

Green vorbi primul:

— Nu ştim nimic despre felul în care lucraţi, domnule Barrabas.

Omul de ştiinţă tuşi uşor apoi continuă:

— Bineînţeles, toate aranjamentele le veţi face cu domnul Jessup. Vreau doar să spun că am pregătit combinezoane protectoare ultra-uşoare. Vă voi arăta personal modul de folosire. Şi mai e un lucru foarte important.

— Da, e o chestiune de viaţă şi de moarte, adăugă Von Eberhart. Pentru întreaga lume. Nu exagerăm deloc.

— Va trebui să ne aduceţi eşantioane, bineînţeles, dar în cazul în care veţi descoperi stocuri de aprovizionare, sau material de fabricare a unor produse chimice, nu trebuie în nici un caz să încercaţi să le distrugeţi.

— Cele mai multe dintre aceste produse chimice fabricate de om sunt indestructibile. Vor exista totdeauna, până la sfârşitul lumii, chiar dacă soarele va face explozie. Atunci vor pluti în spaţiu printre rămăşiţe. Uneori e destul o milionime de gram ca să ucidă, sau alteori să provoace un flagel cumplit.

— Contăm pe experienţa voastră ca să descoperim ce se întâmplă. Abia după ce vom afla ce este, vom şti cum să stăpânim acest flagel.

Jessup, care asculta în tăcere de câtva timp, îşi drese glasul şi zise:

— Domnilor, sunt de părere să aruncăm o privire asupra hainelor de protecţie şi a restului materialului puţin mai târziu. Aş vrea să-i spun câteva cuvinte numai colonelului Barrabas.

— Bineînţeles, răspunse Green.

Barrabas şi Jessup se depărtară suficient de mult pentru a nu fi auziţi.

— Accepţi, Nile? îl întrebă Jessup cu o voce gravă.

— Ei bine, Walker... începu el trecându-şi mâna prin părul tuns perie şi scărpinându-se apoi la ceafa. După cum vorbesc, am impresia că cineva trebuie neapărat să meargă la faţa locului.

Jessup dădu din cap.

— Băieţii de sus sunt foarte îngrijoraţi. Mi-au dat mână liberă. Vei primi tot ce vei cere. Un grup de puşcaşi marini vor fi gata să plece de la Disneyland. Vor fi trimişi la Rangoon dacă consideri că-ţi pot fi de folos.

Accentul de texan îi ascundea cu greu îngrijorarea.

— Te-ai gândit le vreun plan? întrebă el.

— La Bangkok am nişte relaţii secrete mai vechi, preciză

Barrabas. Voi încerca să obţin câteva informaţii înainte de a pleca la faţa locului. Lee Hatton e tot în Majorca împreună cu Claude Hayes. Voi intra în legătură cu ei ca să ne ajute în acest sector. Bishop e în Canada. Am nevoie urgentă de el ca să pregătesc partea aeriană a misiunii. Anunţă-l şi pe O'Toole. Să-i adune pe toţi ceilalţi cu ajutorul lui Hayes. Nate Beck şi Alex sunt la San Francisco. În privinţa lui Billy II s-ar putea să avem probleme. A dispărut undeva pe teritoriul indian în deşertul Arizona.

— Când crezi că o să poţi lua legătura la Bangkok? întrebă Jessup.

Barrabas se uită la ceasul de la mână.

— Diseară, răspunse el gândindu-se la o anumită persoană despre care nu-i vorbi lui Walker.

— Aşa de târziu? zise Jessup.

— Diseară după ora americană, care pentru ei o înseamnă mâine dimineaţă. Nu-ţi face griji, Walker, am o zi întreagă la dispoziţie. Îi anunţăm că accept? întreb el întorcându-se spre cei doi oameni de ştiinţă care discutau cu aprindere.

Jessup zâmbi.

— O să le pară atât de bine încât vor sări la tine să te pupe!

3

Când un corb survola de două ori lacul croncănind isteric, Geoff Bishop ştia că norii mari care înnegurau cerut la nord-vest anunţau o furtună puternică. Tunetul bubuia deja de cealaltă parte a muntelui. Furtuna era iminentă. Un nor acoperi soarele făcând să dispară reverberaţia unei raze pe coca unui mic avion care zbura la treizeci de metri deasupra coastelor.

Bishop plecă de la fereastră ca să coboare la parter. Patul mare desfăcut îl tentă o clipă. După ce va izbucni furtuna, atunci chiar că se va urca în pat. O rază blândă de lumină se strecură în cameră. Bishop se hotărî. În sfârşit să coboare.

În timp ce traversa salonul, o zări pe terasă, de cealaltă parte a uşilor de sticlă culisante, ştiindu-i corpul în întregime gol şi ud de baia pe care tocmai o făcuse. Pielea aurită de soare sublinia discret muşchii dezvoltaţi de anii de antrenamente la arte marţiale. Lee Hatton era una dintre cele mai frumoase femei pe care le cunoscuse Bishop. Şi una dintre cele mai formidabile.

Rămase în picioare, tăcut, în spatele uşilor de sticlă. Ea îşi ştergea părut cu spatele la el. Ochii ei priveau vag şirul de copaci de pe mal.

— Sunt fericit că ai venit, zise el în cele din urmă.

Tânăra femeie se întoarse spre el zâmbind. Îşi şterse spatele şi îşi scuturǎ capul într-o parte şi în alta ca să-şi scoată apa din urechi. Privirea lui Bishop lunecă pe corpul ei superb.

— Bineînţeles că am venit. Şi tu ai venit! Eram sigură că o vei face.

— Nu mă refer la asta. Era vorba de Majorca.

Leona îl privi lung în tip ce împăturea prosopul.

— Nu fi chiar aşa de serios, zise ea apropiindu-se în sfârşit de el ca să-l sărute.

— Sunt serios.

Ea se întoarse pe marginea terasei şi contemplă peisajul. Cerul se întuneca din ce în ce mai mult. Un nor enorm plutea deasupra muntelui. Totuşi, nici o cută nu se forma pe suprafaţa apei şi copacii nici măcar nu fremătau.

Bishop lup o cămaşă de pe spateaza unui scaun şi o aşează pe umerii Leonei.

— Sunt serios, insistă el.

— E atât de frumos! zise ea schimbând subiectul. Auzisem, dar

nu ştiam cât de superb e aici în Canada...

Bishop o prinse în braţe. Lee Hatton îşi reaminti întâlnirea lor. Geoff era nou în echipă. Pilot canadian decorat de mai multe ori în armată, fusese după aceea concediat din postul său şi se trezise brusc în mijlocul celor din SOB în momentul în care Barrabas căuta un pilot pentru o operaţiune acoperită în America Centrală. Se remarcaseră reciproc pe un mic aeroport particular din Panama. „Remarcat" era un eufemism. În timp ce ceilalţi membri SOB se ocupau cu pregătirile pentru misiune, încărcau materialul în elicopter, numărau muniţia şi verificau armele, Lee şi Bishop se uitau lung unul la altul.

După câteva zile, la sfârşitul misiunii, toţi plecau pe calea aerului departe de infernul din Honduras şi de tabăra arsă a dictatorului mort. Bishop îi ceruse Leonei să vină la el, în nordul oraşului Montreal. Tânăra femeie nu putuse să vină imediat, prinsă cu o nouă misiune împreună cu cei din SOB, în cursul unei razii în Siberia, care urmărea răpirea unui dizident sovietic deţinut într-un lagăr de muncă. Fusese o misiune pentru care Bishop nu fusese chemat. Şi din nou fusese omis, împiedicat să participe la acţiune, atunci când Speţnaz, Poliţia Militară Sovietică, declarase război mercenarilor. Lupta trebuia să aibă loc la ferma lui Leonei de pe insula spaniolă Majorca. Mulţi soldaţi din Speţnaz îşi găsiseră acolo moartea şi vila fusese în întregime distrusă. Claude Hayes se afla acum acolo scotocind prin resturile casei dinamitate şi căutând un cumpărător pentru proprietate. Lee îl anunţase la telefon pe Bishop că era în căutarea unui loc unde să se instaleze o vreme. Geoff o asigurase că vor fi singuri.

Leona se întreba uneori cum vor reacţiona colegii, ei din SOB când vor afla situaţia. Toţi o tratau ca egala lor, ştiind că era în stare să se apere perfect de bine singură. Le-o dovedise deja. Liam O'Toole, Alex Nanos, Nate Beck şi Billy II, toţi ţipi solizi, nişte adevăraţi bărbaţi. Leona ştia că simţeau şi vor simţi totdeauna nevoia de a o proteja într-un fel. Era ceva care făcea parte din ei.

— Cum ţi s-au părut ceilalţi băieţi, în cursul misiunii din America Centrală?

— Probabil că sunteţi tare săriţi de pe fix. Să depăşiţi tot timpul limitele! Nimerind în mijlocul vostru, cu mult în urma celorlalţi, am pierdut multe misiuni. Şi apoi, toţi aveţi ceva în comun. Vă cunoaşteţi perfect. Mă simt puţin marginalizat. Sper să treacă cu timpul. Eu însă am încredere în toţi. La urma

urmelor, poate că şi eu sunt sărit de pe fix.

O rafală lungă de vânt bătu brusc la suprafaţa lacului şi îndoi copacii de pe margine.

Lee se întoarse cu faţa la Bishop, eliberându-şi braţele cu care îl prinse de după gât pe iubitul ei, apoi îl sărută. Corpul ei emana un parfum ameţitor de lemn de santal.

— Ăsta trebuie să rămână secretul nostru, zise ea. Când vom pleca de-aici într-o nouă misiune, vom redeveni nişte simpli soldaţi. De acord? Te rog să nu mă întrebi de ce.

Bishop o privi o clipă în ochi apoi răspunse zâmbind:

— OK. Dacă aşa vrei...

— Să intrăm.

O lampă cu petrol agăţată de tavanul jos răspândea în încăpere o lumină galbenă. Lee se aşeză pe sofa în timp ce Geoff aprindea capătul unui ziar împăturit pe care îl aruncă în căminul mare de piatră. Crengile se aprinseră imediat. Un val de căldură invadă treptat încăperea.

Bishop se aşeză pe divan lângă Leona.

— Nu mişca! zise el brusc. Pe braţul tău!

Spaima apăru o fracţiune de secundă pe faţa tinerei femei, întoarse încet ochii spre braţul întins pe speteaza canapelei şi descoperi un animăluţ roşu, de mărimea unui bob de mazăre, cu picioare lungi de cinci milimetri.

— Ce e? Un păianjen?

— Un *Daddy long legs,* răspunse Bishop prinzând uşor insecta între mâini şi îndreptându-se spre uşile care dădeau afară, aşezând apoi mica creatură pe pardoseala terasei.

Un fluture profită de deschiderea uşilor ca să se strecoare spre lampă. Pilotul îl prinse în palmă cu un gest rapid şi precis.

— Şi tu! zise el înainte de a-l arunca afară şi de a închide repete uşile.

— Totdeauna eşti aşa de amabil cu micii tăi prieteni? întrebă Lee.

Bishop se instală lângă ea pe divan. Leona îşi puse picioarele pe coapsele lui.

Geoff explică cu un aer stânjenit:

— Bucata asta de pământ e a lor mai mult decât a noastră. Construim case care devin nişte capcane mortale gigantice pentru toate speciile vii. Cândva, e mult de-atunci, când eram în aviaţie, aşteptam în biroul comandantului de câteva minute. Mă plictiseam de moarte şi când am văzut o ploşniţă căţărându-se pe zid, am strivit-o cu degetul.

— Şi?

— Şi mi-a zis: „Ai omorât-o pentru că te plictiseai şi n-ai nimic altceva de făcut”. Şi mai ştii ceva?

— Nu, spune.

— Am simţit un fior pe spate. E atât de uşor să ucizi! Leona îşi dădu seama că vorbea foarte serios şi gândea tot ce spusese.

— Eşti prostuţ, zise ea trecându-şi mâna prin părul pilotului.

— De atunci am jurat să nu mai iau viaţa nici unei fiinţe, indiferent de fiinţă, fără să ştiu exact pentru ce.

Bătu aerul cu mâinile în faţa lui.

— Ţânţarii, de exemplu, continuă el, arătând insecta strivită în palmă şi aruncând-o jos. Sau tăunii. Dar niciodată libelulele sau păienjenii.

Lee se uită la el zâmbind.

— Acum vreau să te întreb ceva, zise el pe un ton grav privind-o drept în ochi. Claude Hayes...

Pronunţase numele cu o voce stingherită. Hayes făcea parte din SOB. Era un negru înalt şi voinic. Era expertul echipei în materie de distrugere submarină. Uneori, între două misiuni, rămânea cu Lee în vila ei din Majorca. O prietenie puternică îi lega pe cei doi mercenari.

— Claude e prietenul meu, nimic mai mult, răspunse ea zâmbind. Eşti gelos?

— Nu, dar, pentru că va trebui să lucrăm împreună, cred că trebuie să ştiu.

Lee se apropie de el şi îi atinse uşor buzele cu degetul.

— Claude are centrii lui de interes, prietenii lui, foarte diferiţi de ai mei sau de ai tăi. N-ai de ce te nelinişti. De altfel, ştie despre noi.

Bishop aruncă o privire afară. Încă nu ploua. Vântul se potolise şi masa de nori începea să se depărteze.

— Furtuna ne părăseşte.

Vino aici, zise Lee, coborându-şi picioarele pe podea ca pilotul să se poată apropia de ea.

Chiar în aceea clipă sună telefonul de pe măsuţa dintre ei, din spatele divanului. Soneria răsună prelung. Fără să-şi ia ochii de la Bishop, Leona ridică receptorul şi îl întinse pilotului.

— Alo?

Tăcerea din cameră nu era tulburată decât de pârâitul focului din cămin.

Geoff ascultă apoi întinse receptorul tinerei femei:

— Vorbeşti de lup... Claude Hayes te sună din Majorca.

Pe faţa Leonei apăru o secundă o expresie de îngrijorare.

Claude Hayes nu telefona niciodată fără un motiv important.

— Claude, ce s-a întâmplat?

În cameră se făcu din nou tăcere, apoi pe acoperişul casei se auzi un răpăit care creştea în rapiditate. Se hotărâse în sfârşit să plouă.

— Mulţumesc, Claude, zise Leona închizând telefonul. Barrabas are nevoie de mine, explică ea întorcându-se spre Bishop. Imediat. Bangkok. Claude trebuie să-i adune pe ceilalţi la San Francisco.

Telefonul sună iar. Hatton îi întinse din nou receptorul iubitului ei.

— Alo?

Tânăra femeie nu putea auzi vocea de la celălalt capăt al firului.

— Am înţeles, răspunse Bishop.

Pilotul puse chiar el receptorul în turcă.

— Era colonelul, zise el oarecum satisfăcut. Plec şi eu la Bangkok. Avionul ne aşteptată la Montreal peste o jumătate de oră.

Ploaia de-afară încetase la fel de brusc cum se pornise.

*

* *

Liam O'Toole apăsă pe soneria de la uşă. În interior se auzi un „din-dong" prelung.

Horoscopul lui din ziua aceea îi prezicea o mare surpriză. Dacă ar fi fost întrebat, irlandezul ar fi răspuns cu fermitate că nu avea nici o încredere în prezicerile horoscopului. Totuşi îşi citea în fiecare dimineaţă horoscopul, tipărit deasupra cuvintelor încrucişate pe care le completa între cafea şi paharul de whisky matinal.

Nu ştia despre ce surpriză ar fi putut să fie vorba, dar spera să aibă legătură cu ceea ce se ascundea în spatele zidurilor acelei locuinţe cochete. Găsise adresa în ultimul număr al unei reviste pentru adulţi: *Swingers in touch.*

Liam apăsă din nou pe butonul soneriei. Cinci fără zece. Trebuia să dea un telefon, dar încă mai avea destul timp până atunci. După prezentări, aveau să urmeze cafeaua şi prăjiturile, apoi micile aluzii şi primele contacte. Cu puţin noroc şi folosind cuvintele potrivite, într-o oră ar fi dus-o în dormitor. La plecare, câteva ore mai târziu, ea avea să se simtă mult mai bine şi mai fericită decât fusese la venirea lui.

Uşa se deschise.

— Helloooo! zise o blondă micuţă şi vioaie cu ochi albaştri şi obraji împurpuraţi.

— Liam O'Toole, spuse roşcovanul. Am sunat ieri.

Blonda îl dezbrăcă din priviri, oprindu-se o fracţiune de secundă asupra unei părţi intime a corpului său. Zâmbetul deveni mult mai larg.

— Mmm, da, bineînţeles, răspunse ea. Sunt Susy. Intră, îl invită ea deschizând larg uşa.

Ca să treacă, O'Toole fu obligat să se înghesuie între ea şi zidul culoarului îngust. Atunci îi simţi corpul dolofan şi cald şi respiraţia i se acceleră, în timp ce ea îi zâmbea cât se poate de nevinovat.

Interiorul casei era la fel de cochet ca şi exteriorul. Totul era curat şi frumos rânduit.

— Îţi place arta, după câte văd, remarcă Liam apropiindu-se de un şir de tablouri mari reprezentând fetiţe cu ochii mari şi candizi ţinând în braţe căţeluşi.

— Îmi pare atât de bine! zise ea chicotind.

El o privi nedumerit.

— Eram nerăbdătoare să te cunosc. Sunt atât de singură, mărturisi ea apropiindu-se de el.

O'Toole făcu un pas înapoi.

— Nu am obiceiul să sun o femeie în urma unui mic anunţ, zise el.

— Dar când l-ai văzut pe-al meu, n-ai putut să rezişti.

Sânii generoşii se conturau foarte clar sub rochia subţire.

Blonda se apropie de el până când îi atinse cu sânii pieptul musculos. Roşcovanul lovi cu picioarele marginea canapelei. Nu avea unde să se mai retragă.

— Nu, răspunse el. Vreau să spun că e prima oară când citesc o revistă de acest fel. Am găsit-o în autobuz.

— Aşa spun toţi, zise ea împingându-l cu pieptul.

O'Toole nu-şi putu păstra echilibrul şi căzu pe divan.

— Spuneai în anunţ că eşti în căutarea unei relaţii profunde şi pline de simţire.

— Asta nu e plină de simţire? spuse ea aplecându-se asupra lui şi trecându-şi senzual o mână de-a lungul gâtului său, a umerilor şi a pieptului.

O'Toole făcu ochii mari văzând sânii aceia formidabili care i se ofereau cu atâta nerăbdare. O apucă de mână pe blondă şi o răsuci făcând-o să se aşeze lângă el. Apoi trebui s-o reţină în

momentul în care se arunca asupra lui ca să-l îmbrăţişeze.

— Mă înnebunesc după roşcovanii înalţi şi frumoşi, murmură ea. Arăţi ca un sergent. Ai fost militar?

Unghiile ei descheiară ultimul nasture de la cămaşa irlandezului şi atacară centura.

— Exact. Am fost sergent în armată. Asta mi-a amintit că am de dat un telefon important. Durează puţin. Pe urmă vom putea începe să apreciem împreună lucrurile bune ale vieţii.

— Un telefon? întrebă ea cu privirea scăpărătoare.

— Da, un telefon foarte scurt.

— Acum?

— Îmi pare rău. Nu-mi închipuiam că vom trece aşa de repede la fapte. N-o să dureze mai mult de un minut.

O bătu uşurel pe mână şi apucă receptorul telefonului aşezat măsuţa de lână divan. În acest timp, blonda se folosea de cealaltă mână ca să-l maseze. O'Toole puse telefonul pe braţul canapelei ca să poată forma numărul. Blonda începuse deja să-i aplice sărutări umede pe ambele feţe ale mâinii. Soneria răsună la celălalt capăt al firului. Susy îi muşca uşor degetele.

Cineva îi răspunse în cele din urmă, în momentul în care blonda începea să-l lingă.

— Aici agenţia Walker, zise o voce de bărbat.

— O'Toole. Azi e ceva?

— O clipă, vă rog.

— Mai repede!

Blonda urca acum pe braţul lui întins, ascunzându-şi faţa în mijlocul pieptului său păros. La capătul firului nu se auzea nimic. O'Toole rezista eroic.

— Domnul O'Toole?

Omul revenise la telefon.

— Am primit codul verde pentru dumneavoastră. Chiar azi.

— Codul verde?

— Exact, domnule. Sper că momentul nu e prost ales.

— Ar putea să fie foarte rău, răspunse el aruncând o privire spre blonda care ataca acum catarama centurii.

Închise repede. Codul verde însemna adunarea imediată a membrilor SOB. Colonelul le găsise de lucru. Mercenarii aveau de îndeplinit o misiune. O'Toole respinse uşurel mâinile nerăbdătoare ale blondei.

— Acum? zise ea ţinându-şi respiraţia.

— Îmi pare rău, scumpo, am treabă.

— Treabă, treabă! repetă ea uluită.

— E cât se poate de adevărat, scumpo, îi explică Liam ridicându-se. O urgenţă. Zău că-mi pare rău.

— Ai treabă chiar acum?

Privirea ei caldă şi impetuoasă devenise plină de răceală. O'Toole porni spre uşă.

— Oricum, probabil că nu sunt genul tău. Sunt mai degrabă un tip serios. Cinematograf, cină, plimbare nocturnă şi pupături dulci înainte de a pleca fiecare la culcare.

— Oh! zise ea încetişor.

Liam ieşi repede în stradă. Îi înţelegea decepţia, deoarece el însuşi fusese lăsat de mai multe ori într-o poziţie identică de membrele sexului opus. Dar îl aştepta o treabă importantă.

„Frumoasă puicuţă!" îşi zise el întorcând încă o dată capul spre casă.

Liam O'Toole urcă în maşină. Horoscopul îi prezisese că i se va întâmpla ceva important...

4

Oraşul Bangkok, construit pe delta mlăştinoasă a râului Chao Phraya, este traversat de sute de canale mocirloase, aşa numitele *klonguri,* care pătrund adânc în inima oraşului unde mişună trei milioane de locuitori.

Departe de fumul poluant scos de miile de vehicule care se înghesuie continuu pe arterele principale al capitalei Thailandei, circulaţia cu ambarcaţiunea oferă o gură de aer curat şi o rapiditate de transport deloc neglijabilă şi imposibilă prin intermediul traficului rutier. Dar lucrul cel mai important este că *klongurile* permit accesul în cartiere obscure şi ascunse, în pântecele misteriosului oraş asiatic rareori vizitat de occidentali.

Erika Dykstra îşi lipi geanta de ea şi se ghemui ca să ocupe cât mai puţin loc. Ambarcaţiunea, lungă şi îngustă, care despica apele râului Chao Phraya, conţinea o mulţime la fel de mare şi de agitată ca în metroul newyorkez sau parizian la orele de vârf. Ieftin şi circulând pe canalele înguste care duceau la maghernițe şi la cartierele comerciale, acesta era mijlocul de transport favorit al celor săraci.

Erika a fi fost mai puţin înghesuită într-o ambarcaţiune-taxi, dar trebuia să respecte instrucţiunile.

Presată între doi thailandezi, tânăra femeie stătea la marginea uneia dintre punţile deschise, unde putea să respire mai în voie.

Peisajul plat al oraşului defila prin faţa sa, accentuat de construcţiile dărăpănate cocoţate pe piloţi la marginea râului.

Din peisaj ieşeau în evidenţă doar stâlpii telefonici şi palmierii înalţi.

Ambarcaţiunea făcu un viraj mare şi lent într-un *klong* îngust. Intrarea canalului abia dacă era vizibilă printre construcţiile înşirate de-a lungul râului. Locul părea mai rezidenţial, dacă putem vorbi astfel de o cocioabă. Toate casele, construite pe piloţi deasupra apei, erau din tablă ondulată. Copiii se jucau stând jos în faţa uşilor deschise. Pe un doc care plutea în faţa uneia dintre locuinţe, o întreagă familie pescuia cu plasa în apele mâloase. Canalul pe care pătrunseseră era un adevărat canal de scurgere sub cerul liber.

Erika simţi ambarcaţiunea oprindu-se puţin mai departe, lângă o pagodă, şi-şi croi drum prin mulţime până în partea din faţă. Unii thailandezi o priveau cu iritare pe blonda occidentală. Era o

străină pe teritoriul lor.

Raoul o aştepta pe doc. Francezul purta un costum alb, a cărui haină, la reverul căreia era prins un trandafir galben, îi învelea pântecele grăsuţ, în timp ce pe capul mic şi rotund purta o *fedora.* În ciuda laturii sale extravagante şi a afacerilor în care se băga, Erika ştia – întrucât îl verificase – că Raoul era inofensiv. Nici o femeie nu putea să conducă una dintre cele mai mari reţele europene de contrabandă fără informaţii de la surse sigure.

— Încântat să vă revăd, zise francezul galant sărutând mâna tinerei femei.

Parfumul greu de migdale care îl învăluia pe tip era aproape insuportabil.

— Destinaţia noastră este situată puţin mai ferit, continuă el. Sper că nu a fost o călătorie foarte neconfortabilă.

— Să spunem că am văzut o parte din Bangkok cu care nu sunt familiarizată.

— Adevărat. Să spunem că a fost o experienţă, replică Raoul zâmbind. Dar chiar şi ambarcaţiunile-taxi vin foarte rar în această parte a oraşului, iar alte instrucţiuni ar fi fost prea complicate.

Parcurseră pe jos o distanţă scurtă pe doc, până la o mică ambarcaţiune în care aştepta un thailandez echipat cu o cange lungă.

Urcând în ambarcaţiune, Erika remarcă o scânteiere sub apă, aproape de suprafaţă. Peşti roşii de mărimea păstrăvilor alunecau prin lichidul sălciu.

— Nu e incredibil? zise Raoul. Acest canal de scurgere constituie habitatul natural al peştilor roşii. Dar nu aşa se întâmplă de cele mai multe ori? zise el suspinând cu un aer de lehamite. Lucrurile preţioase sunt obligate să trăiască în circumstanţe care nu corespund cu nimic frumuseţii lor exterioare sau naturii lor profunde.

Raoul îşi duse batista la nas şi respiră intens. Mirosul puternic de migdale se simţi din nou.

— ... la fel ca peştii roşii, continuă el, sau persoanele cu gusturi rafinate, ca noi...

Francezul îşi aşeză mâna pe mâna tinerei femei, care se sprijinea de balustrada de protecţie a vasului.

— Afacerile, Raoul, îi aminti ea trăgându-şi mâna.

— În jocul dragostei trebuie să ai o răbdare infinită, răspunse el uşor stingherit. Şi pentru ca jocul să fie interesant, adversarii

trebuie să fie înzestraţi cu o voinţă puternică... Acel bărbat pe care l-am întâlnit la Amsterdam, cel căruia i-am înmânat Statuia, e... prietenul tău?

Erika dădu din cap şi răspunse:

— Da. E mare şi puternic şi s-ar înfuria rău de tot dacă şi-ar închipui că ai gânduri rele.

— Înţeleg perfect, zise Raoul ridicând o mână în semn de supunere. Nu sunt omul care să caute gâlceavă. Dragostea trebuie să fie un joc, nu o luptă. Uite, am sosit!

Ambarcaţiunea se apropie de docul instalat sub un depozit construit pe piloţi, iar Raoul urcă pe platformă şi îi oferi mâna tinerei femei.

Erika acceptă şi amândoi se îndreptară spre intrarea depozitului unde se aflau doi bărbaţi tineri.

— Deschideţi, deschideţi repede, doamna a sosit, ordonă Raoul paznicilor.

Apoi se întoarse spre Erika şi zise:

— Pe-aici, doamnă Dykstra. Am pentru dumneavoastră comori incredibile!

Ea îl urmă în încăperea mare şi întunecoasă unde aerul era înăbuşitor şi plin de praf. Imediat, un miros înţepător îi agresă uşor nările şi gâtul, făcând-o să tuşească.

— Da, ştiu, mirosul e neplăcut, dar n-am nici o putere. Din cauza produselor chimice.

Raoul închise repede uşa în urma lor şi apăsă pe un întrerupător. Imediat, un şir de lămpi industriale luminară depozitul.

Imaginea surprinzătoare tăie răsuflarea tinerei femei.

Sala conţinea un număr incredibil de mare de statui şi de sculpturi reprezentând dansatoare, războinici călărind elefanţi, scene de bătălie şi zei ciudaţi luptând sau jucându-se. Tezaurul de la Angkor se afla în faţa ei. Niciodată nu-şi imaginase că poate să fie atât de important.

— Cum ţi le-ai procurat, Raoul? întrebă ea cu stupefacţie.

— Ţî-ţî, doamnă Dykstra!

— Bineînţeles, uită ce te-am întrebat. Sunt atât de uluită de colecţia ta... Ai aici cele mai frumoase piese de la Angkor!

— Vânzătorul, un om foarte puternic din Cambodgia, m-a asigurat că va mai fi un ultim transport, care va fi gata în această săptămână.

— Foarte bine, zise Erika, îl voi lua şi pe acela. Presupun că e şi ei inclus în preţul pe care l-am fixat? întrebă ea cu tonul serios

al unui om de afaceri.

Totuşi, în spatele siguranţei sale, tânăra femeie se simţea cuprinsă de un sentiment ciudat. Ruinele vechii cetăţi fuseseră jefuite. Raoul trecea piesele prin contrabandă în Thailanda, dar în spatele acestei afaceri se afla cu siguranţă cineva foarte important.

Raoul păru stingherit.

— Clientul meu cere alte două sute de mii de dolari pentru ultimul transport.

— E o sumă foarte mare, Raoul.

— Eu nu sunt decât un simplu traficant. Partea mea este extrem de modestă.

— Va trebui să aranjez un transfer de fonduri. Pot să-ţi dau un răspuns diseară?

— Bineînţeles. Mai e ceva. Până acum, s-a plătit în dolari americani, aşa cum a fost înţelegerea. Asta mi-a permis achiziţionarea unor lucruri dorite de clientul meu.

— Ce vrei să spui?

— Un schimb, doamnă Dykstra, răspunse francezul astupându-şi nasul cu batista ca să nu respire mirosul neplăcut din depozit. Clientul meu nu vrea dolari. Nu se folosesc în Cambodgia. De altfel, nu folosesc acolo nici măcar moneda curentă a noului regim. El vrea produse chimice de un anumit fel, folosite, se pare, în agricultură. Ca să le distribuie ţăranilor în vederea creşterii recoltelor, ca să le câştige încrederea şi, presupun, ca să le câştige sprijinul. Chiar şi armata trebuie să mănânce orez. Asta nu mă deranja, cu excepţia acestui miros cumplit. Acum două luni erau stocate aici, şi mirosul se simte şi acum. Dar pentru ultimul transport, clientul meu mi-a dat instrucţiuni precise.

— Adică?

— Diamante. Vrea să fie plătit în diamante. Bineînţeles, pot să găsesc diamante eu însumi, cu suma pe care o voi primi. Dar, pe de altă parte, dacă m-ai plăti în diamante, asta ar evita...

— Înţeleg, zise Erika întrerupându-l.

Convertirea banilor lichizi în altă valoare costa scump şi ar fi ştirbit din profitul lui Raoul.

— Vei primi răspunsul meu diseară, conchise ea.

— Bineînţeles, vreau ca discuţia noastră despre mijlocul de plată în această tranzacţie să rămână confidenţială.

— Poţi conta pe mine.

— Am totdeauna încredere într-o femeie frumoasă. Mai ales

când suntem angajaţi într-o astfel de tranzacţie unde discreţia e esenţială. Altfel ne-am pierde amândoi viaţa. Clientul meu este foarte puternic şi puterea lui depăşeşte cu mult frontierele Cambodgiei, explică Raoul cât se poate de calm.

— Vreau să mă întorc imediat la hotel.

— Este într-adevăr cumplit că necesitatea obligă uneori lucrurile frumoase să circule în ape atât de otrăvite.

*

* *

Nile Barrabas o privi traversând holul hotelului luxos. Mândria se manifesta în felul deosebit în care mergea, aproape regal, mers pe care nu-l întâlnise la nici o altă femeie. Şi mai remarcă şi privirile pe care i le aruncau ceilalţi bărbaţi atunci când ea trecea pe lângă ei.

Sprijinit de o coloană şi pe jumătate ascuns de un palmier în hârdău, Nile nu voia ca Erika să-l descopere imediat. Dorea să-i facă o surpriză. Asta era una dintre specialităţile lui.

Erika se opri la recepţie ca să ceară corespondenţa. Nu primise nimic. Se îndreptă atunci spre ascensor şi se opri brusc, oprită din elenul ei, după care se întoarse şi privi în direcţia lui.

Barrabas ieşise de după palmier.

Erika o luă la fugă spre el şi se aruncă în braţele lui. Barrabas o învârti în aer într-un elan de bucurie şi o sărută pe buze.

— Tu! Ce faci aici?

— Afaceri, ca şi tine, răspunse el. Ai o cameră unde aş putea să-mi petrec noaptea?

— Ce-ar zice cei de la recepţie dacă ai urca împreună cu mine?

— Te preocupă asta?

— La culme, zise ea în glumă.

După câteva minute se afla în camera tinerei femei.

— Ce mai face contrabandistul meu preferat? întrebă Barrabas strângând-o la piept.

— După o dimineaţă de afaceri în apele tulburi din Bangkok, mă simt extenuată.

— Uneori cred că asta nu e o viaţă pentru o femeie.

— Îmi place ce fac, aşa cum şi ţie îţi place... munca ţa, zise ea cu o mică ezitare.

Tânăra femeie se aşează pe pat lângă el.

— Ca mercenar, zise el în locul ei.

— Soldat profesionist. „Mercenar” are un sens care nu-mi place.

— Totuşi e acelaşi lucru pentru „contrabandist”.

Erika dădu din umeri.

— Ai spus că şi tu ai venit aici pentru afaceri?

— O treabă în Cambodgia. Mereu aceeaşi. Nimic nou faţă de ce-am făcut până acum.

Erika nu puse mai multe întrebări, ca să afle detalii, şi se uită la el cum se dezbrăca, impresionată de fiecare dată de corpul lui solid plin de cicatrice pe mâini şi picioare. Ele îi istoriseau povestea ca o inscripţie pe un monument, iar Erika cunoştea la perfecţie fiecare rând.

— Cum merg afacerile cu Raoul? întrebă Barrabas ca să schimbe subiectul.

— Bine. Stocul lui e incredibil. Face fiecare centimă pe care o voi plăti, şi voi putea să vând cu un preţ de zece ori mai mare decât cel de cumpărare dacă aş pune totul în circulaţie pe piaţa neagră. Raoul face afacerea asta cu cineva foarte puternic din Cambodgia. Cineva care jefuieşte Angkor Wat şi trece statuile prin contrabandă în Thailanda. Această persoană va trimite un ultim transport pentru care cere alte două sute de mii de dolari. Dar de data asta va trebui să plătesc în diamante.

— În locul monedei americane?

— Am plătit deja în dolari, dar Raoul a fost nevoit să-i schimbe în produse chimice pe care le-a dat în schimbul statuilor. Acum, cambodgianul vrea diamante... Ce-ai păţit? Semeni cu cineva care tocmai a văzut o fantomă. Am spus ceva ciudat?

Barrabas o prinse de mână.

— Povesteşte-mi tot ce ţi-a spus Raoul, cuvânt cu cuvânt, e foarte important.

Erika povesti întâlnirea de la depozit cu toate detaliile pe care şi le amintea.

— Asta are o legătură cu prezenţa ta aici, nu-i aşa? întrebă ea.

Barrabas dădu din cap.

— Trebuie să găsesc lanţul, poate verigile care îl leagă pe Raoul de la Bangkok de Angkor Wat.

Erika scutură din cap cu îndoială.

— Raoul e un omuleţ comic, dar nu va dezvălui niciodată acest gen de informaţii, pentru simplul motiv că îi va fi prea frică văzându-te apărând în mijlocul operaţiunii sale. La ce te gândeşti?

Erika ghicea după privirea lui că Barrabas avea deja un plan.

— Că dacă facilitezi tranzacţia pentru Raoul cu condiţia să-l însoţeşti la Angkor Wat pentru ultimul transport, asta mi-ar fi foarte util. Am un pilot care trebuie să sosească foarte curând.

Putem deci furniza şi transportul.

— Deci, voi vedea în sfârşit Angkor Wat, zise Erika cu o voce ironică.

— E posibil să fie periculos, Erika. Vom folosi o acoperire dacă pregăteşti terenul, dar nu eşti obligată să mergi acolo.

— Nu e drept, Nile, şi ştii prea bine asta. Dacă pregătesc terenul, merg şi eu.

— Vom mai vorbi despre asta puţin mai târziu, conchise Barrabas îndreptându-se spre duş.

Dădu drumul apei fierbinţi şi o lăsă să-i curgă pe spate. Bishop şi Leona Hatton trebuiau să sosească. Pilotul s-ar fi putut ocupa de partea logistică a zborului, ajutându-i să intre şi să iasă din Cambodgia. Hatton îl va ajuta să găsească informaţiile necesare. În acel moment, probabil că O'Toole îi adunase şi îi pregătise pe ceilalţi membri SOB. Mercenarii erau cu siguranţă gata de plecare. Mai avea nevoie doar de câteva răspunsuri suplimentare, iar cheia părea a fi Raoul.

5

— E într-adevăr ceva serios, O'Toole. Nu l-am mai văzut niciodată aşa.

Nate Beck mişca mâinile ca un poliţist care dirijează circulaţia în mijlocul drumului. Zise cu glas scăzut:

— Nanos s-a ţicnit, e complet ţicnit, spuse el lăsând braţele jos cu resemnare.

Liam O'Toole se uită la Claude Hayes.

— Cineva trebuie să intre acolo şi să-l aducă cu picioarele pe pământ.

Claude Hayes dădu din umeri.

— Dacă e să mă duc eu, intru acolo şi îi trag la cur de-l fac să nu mai poată sta pe scaun până mâine dimineaţă.

Nate Beck ridică ochii la cer.

— La naiba! V-am spus că nimic nu ţine! Uitaţi-vă ce-a făcut. Cine ştie ce va face data viitoare!

Mercenarii discutau pe marginea piscinei micii proprietăţi *La Cresta Apartments,* loc unde erau primiţi celibatarii, situat în partea însorită a golfului San Francisco. Ziua se apropia de sfârşit şi o firmă luminoasă enormă, cocoţată pe acoperişul clădirii cu două, etaje, îşi împrăştia lumina roz la suprafaţa apei din piscină: *„Kitchenettes, Bachelorettes, Fun!".*

Cuvântul *Fun* clipea rapid.

Totuşi, azi, proprietarul se arăta furios, lucru care nu era deloc, hazliu.

Nu-i plăcea de cei trei bărbaţi care discutau în faţa piscinei sale, nici de cel care închiriase unul dintre apartamentele lui şi care nu voia să mai iasă de-acolo; aşa cum nu-i plăceau nici geamurile sparte ale salonului, televizorul făcut ţăndări, şezlongul rupt, măsuţa făcută praf şi telefonul care zăcea acum pe fundul piscinei.

— Două minute! zise proprietarul molfăind enervat trabucul din colţul gurii. Aveţi două minute ca să-l scoateţi de-acolo. Pe urmă chem poliţia.

— Ştie că suntem aici? îl întrebă O'Toole pe Beck, fără să-i dea nici o atenţie tipului cu trabuc.

— Uf! Uşa e încuiată şi n-ar lăsa pe nimeni să intre. Am telefonat din biroul administratorului ca să-l întreb ce are. În acel moment şi-a aruncat prin fereastră telefonul în piscină.

O’Toole scoase portofelul şi luă cinci bancnote verzi pe care le întinse proprietarului în slip.

— Despăgubire pentru stricăciuni. Vei primi dublu dacă nu vei spune nimic şi te vei întoarce liniştit în biroul tău lăsându-ne pe noi să ocupăm de treaba asta.

Proprietarul se uită fix la bancnote apoi răspunse:

— Zece minute. Pe urmă, chem poliţia, zise el întorcându-se în biroul lui de unde putea să vadă scena.

— Ce plan ai, sergente? întrebă Hayes fără să încerce să-şi ascundă exasperarea pe care o trăda vocea lui.

Înalt şi solid, Hayes învăţase să lupte în armatele de gherilă în vreo şase ţări africane care se debarasaseră de jugul diferiţilor lor stăpâni coloniali. În fiecare victorie, rolul lui Hayes fusese destul de important. Cele zece ore petrecute în avion de la Majorca până la San Francisco nu-l obosiseră, ci doar îl agasaseră puţin.

— O să-l dau gata pe grec, zise el bătând cu pumnul drept în palma stângă.

Nate continuă să pledeze pentru prietenul său:

— Să ştiţi, băieţi, că fata aia l-a rănit rău de tot. Nu e vina lui. E nebun după ea şi ea i-a zis să se care. Asta ar fi ceva de nesuportat chiar şi pentru noi. N-am dreptate?

O’Toole şi Hayes se uitară unul la altul.

— N-am dreptate? insistă Beck uitându-se pe rând la negru şi la irlandez.

Cei doi mercenari porniră spre apartament.

— Tu spargi uşa, iar eu voi acţiona în funcţie de reacţia lui Nanos, îi zise O’Toole lui Hayes.

Claude dădu din cap, apoi se întoarse spre Beck rămas pe marginea piscinei.

— Nu-ţi face griji, îl linişti el, vom fi cât se poate de blânzi.

Verifică clanţa, dar aceasta era blocată. Hayes îşi sprijini umărul de uşă şi apăsă scurt. Uşa era concepută să reziste unui asalt de acest gen. Dar Claude ştia să se ocupe de uşile recalcitrante. Lovi cu piciorul exact deasupra clanţei şi uşa cedă imediat, propulsată cu violenţă spre peretele interior al încăperii.

— După tine, zise Hayes invitându-l pe O’Toole.

— Foarte amabil din partea ta, răspunse roşcovanul intrând în apartament, urmat îndeaproape de Claude.

Toate încăperile erau zugrăvite în aceeaşi culoare ca şi piscina turcoaz.

— Nu e de mirare că şi-a pierdut minţile, zise Hayes aruncând

o privire în jur.

Nanos stătea pe un scaun de plastic lângă masa din bucătăria mica, turnă ce mai rămăsese dintr-o sticlă de vodcă rusească într-un pahar mare pe care îl ţinea în dreptul ochilor. Era clar că îi ţinea cu mare greutate deschişi. Alte două sticle de vodcă goale zăceau lamentabil sub masă. Acum o termina pe a treia fără să piardă nici o picătură.

Apoi Nanos îşi întoarse privirea spre vizitatorii săi.

— O'Toole! Hayes! zise el cu entuziasm.

Dar imediat ce încercă să spună mai mult, cuvintele refuzară să mai iasă.

— În sănătatea voastră, băieţi! zise el în cele din urmă ducând paharul la gură.

O'Toole apucă paharul fără să întâmpine vreo rezistenţă. Până să-şi dea seama ce face O'Toole, irlandezul vărsase deja conţinutul în ghiveciul unui cactus. Nanos vru să se ridice, dar îşi pierdu echilibrul şi se aşeză la loc greoi. Capul îi căzu în faţă spre masă, pe care se prăbuşi complet.

— Oh, voi băieţi, zise el din această poziţie, luaţi-mi paharul, luaţi-mi iubita, nu-mi pasă, voi rămâne singur.

— Nu-mi vine să cred, zise Hayes uitându-se la O'Toole. Nanos Grecul e înduioşat de propria lui soartă!

Nate Beck apăru şi el îngrijorat.

— Se simte bine? La naiba, Alex, te simţi bine?

Nu răspunse nimeni.

O'Toole umplu o găleată cu apă rece şi se apropie de masa pe care se trântise colegul lor. Hayes îl prinse de păr pe Nanos îi ridică capul în timp ce roşcovanul îi stropea faţa cu apă rece.

Efectul fu instantaneu. Nanos tresări, scuipă, deschise imediat ochii şi se uită la stânga şi la dreapta spre prietenii lui, după care bâigui:

— Ce caută aici tipii ăştia?

— Colonelul are o misiune pentru noi, Alex, îi explică Nate. Ai face bine să te mişti mai repede.

— N-aveţi decât să vă duceţi singuri, demisionez. N-am să mă bat pentru nimeni, am şi aşa destule probleme.

O'Toole puse un scaun lângă Nanos şi se aşeză alături de el.

— Hei! Alex, ia ascultă! zise el cu o voce calmă. Nate ne-a spus că o gagică ţi-a făcut o treabă urâtă.

— Nu e o gagică! strigă Nanos. Era cea mai frumoasă fată de pe toată coasta de vest...

— Bine, bine, zise O'Toole grăbindu-se să-l întrerupă. Îmi pare

rău, Alex, zău. Cu siguranţă că era cea mai frumoasă fată, pentru că tu ai gusturi rafinate, Alex. Ştii să le alegi.

— Mda, ştiu, admise grecul.

— De fiecare dată, Alex, îţi alegi o adevărată frumuseţe.

— Mda.

— Şi la fel se va întâmpla şi data viitoare, nu?

— Poţi să fii sigur de asta! răspunse el oprindu-se imediat, dându-şi seama ce spusese.

O'Toole nu-i lăsă timp să uite.

— Vezi, Alex, deja nu te mai gândeşti la ea, zise el lovindu-l prieteneşte cu palma peste umăr. Ai uitat deja tot ce înseamnă ea pentru tine. Caută alta. Dar, până atunci, ce-ar fi să vii să-i tragem un război pregătit de colonel?

— Păi, dar...

Nanos încerca să înţeleagă cum se schimbaseră lucrurile înaintea lui atât de rapid.

— Trebuie să fii tare, Alex! interveni Hayes aşezându-se la celălalt capăt al mesei. Nu ştia să recunoască lucrurile bune pe care i le ofereai pe o tavă de argint, tipi ca tine! Când te gândeşti că există duzini întregi de femei care visează să trăiască alături de tine până la sfârşitul vieţii! Şi altele pentru care ar fi o mare fericire să se zbenguiască în pat cu tine. Dacă n-a ştiut să-ţi dea seama ce tip formidabil eşti, lasă-l pe vechiul tău amic să-ţi spună că nu te merita.

— Adevărat, Nanos, adăugă O'Toole. Îţi trebuie o femeie care să aibă clasă. O femeie, o femeie care să aibă farmec, curaj, o luptătoare, ca tine. Sunt multe femei de felul ăsta pe-aici.

Nate se hotărî să dea şi el o mână de ajutor.

— Asta e sigur, Alex. Femei ca Lee Hatton.

Privirile celor trei bărbaţi se îndreptară brusc spre Beck.

— Lee Hatton? bâigui Nanos.

— Lee Hatton? repetară în cor O'Toole şi Hayes.

— Da, mă rog... Nu era decât un exemplu, se încurcă Beck. Vreau să spun, Alex, că ăsta e genul de femeie care ţi-ar trebui. O femeie puternică... puternică şi independentă. Care să nu-ţi facă necazuri şi care ştie să recunoască lucrurile bune atunci când dă cu ochii de ele.

— Lee Hatton.

De data asta Nanos pronunţase lent numele, de parcă i-ar fi savurat sunetul. De parcă i-ar fi venit o idee.

— E superbă, adăugă el ridicând un deget.

— Beck, ce pui la cale? întrebă Hayes înainte de a se întoarce

spre O’Toole. Scoate-i gândul ăsta din cap până când nu o ia razna.

O’Toole şi Hayes se ridicară în acelaşi timp, îl apucară de câte un braţ pe Nanos şi-l ridicară de pe scaun.

— Beck, dă drumul la duş, zise irlandezul.

— Rece de tot, adăugă Hayes.

— Lee Hatton... repeta. Nanos cu respect, cu privirea tulburată de o imagine de vis. Un vis provocat de vodcă...

6

Cartierul Patpong era invadat noaptea de occidentali: turişti şi oameni de afaceri din Europa şi America, militari în permisie de la bazele din Pacific, toţi veneau acolo să păcătuiască puţin. Deasupra trecătorilor, firmele cu lumini roz şi verzi anunţau *Pussy Cat Club, African Queen, Sexy Bar, Wagon Wheel Saloon.* Puştimea de pe strada Little Thai cerşea câteva monede sau vindea bucheţele de flori. Aceşti puşti, la vârsta adultă, aşteptau la colţul străzilor ca să distribuie afişul unui spectacol de striptease, în timp ce femei firave aşteptau în faţa barurilor în stil american.

O zarvă incredibilă domina în întreg cartierul. Pe străzile saturate de paiete şi de lumini strălucitoare, circulaţia intensă a vehiculelor semăna cu mişunatul dintr-o colonie de insecte, producând nori groşi şi toxici de gaze de eşapament.

Patpong era cartierul central al oraşului Bangkok. Pentru cinci sute de *bahţi* sau douăzeci şi cinci de dolari, oricine putea să-i ofere o noapte de vis.

Lee Hatton îşi croia drum cu coatele prin mulţime, ignorând privirile şi fluierăturile.

— Hei, domniţă, încotro? zise cu asprime un tip gras însoţindu-şi întrebarea cu un râgâit.

Avea în mână o cutie de bere Singha şi duhnea de parcă ar fi băut de o săptămână. Întinse braţul şi o prinse de umăr pe tânăra femeie.

— Nu mergi mai departe, domniţă, vii cu mine.

Grăsanul voia să-şi impresioneze amicii cu tehnica lui.

Răspunsul tinerei femei fu imediat şi direct. O lovitură puternică de cot în stern îi tăie brusc răsuflarea tipului care se îndoi imediat. Lee continuă cu o talpă peste piciorul grăsanului care tocmai îşi reluase respiraţia, îl lăsă să ţipe, după care îi dansă din nou pe picior. Amicii izbucniră în râs şi Leona îşi văzu de drum.

Cu patru ore în urmă, sosise cu avionul de la Vancouver împreună cu Bishop. Schimbarea peisajul era radicală, dar exotismul Thailandei era familiar tinerei femei. În calitate de ofiţer de informaţii pentru CIA, ea activase în Asia timp de câţiva ani sub o acoperire excelentă. Încă mai avea cunoştinţe în această regiune, iar colonelul dorea să le folosească pentru

misiunea prezentă. În timp ce Bishop căuta un aparat de zbor, Lee trebuia să ia informaţii despre zvonurile care circulau în mediul informativ şi cel al lumii criminale. Cele două categorii se intersectau într-un loc precis al oraşului, Big Prize Bar.

Nimic nu se schimbase acolo, nici barul, nici clientela, încăperea era lungă, joasă şi întunecoasă şi avea şi acum o scenă mică pe care dansau thailandeze tinere, viguroase şi active. Lumea se înghesuia în jurul barului, dar numai jumătate din mese erau ocupate. Leona aruncă o privire rapidă şi constată că şi clienţii erau aceeaşi. Mai puţin militarii americani veniţi în permisie din Vietnam. După terminarea serviciului militar, aceştia hotărâseră să rămână în Asia şi nu se mai întorseseră niciodată la ei acasă. Cei mai mulţi dintre aceşti soldaţi, neputând să se readapteze Americii după experienţa din Vietnam, se instalaseră acolo ca să se ameţească şi să încerce să uite amintirile dureroase cu ajutorul raţiei zilnice de alcool.

Omul pe care dorea să-l întâlnească se afla încă acolo, aşezat la una din mesele din colţ, în faţa cărţilor, cufundat într-o pasienţă.

— Pot să mă aşez aici? întrebă Hatton.

— Bineînţeles, răspunse jucătorul aruncând o privire scurtă şi distrată spre noua venită înainte de a se concentra din nou asupra partidei, cu un aer foarte absorbit.

Brusc, deschise gura ca un peşte scos din apă şi surpriza i se întipări pe faţă.

— Închide gura, Willy, şi reacţionează ca şi când m-ai vedea în fiecare zi.

Willy făcu întocmai şi se uită la cărţile pe care le avea în mână.

— La naiba! Ce cauţi aici?

— După părerea ta, Willy, de ce-ar vrea cineva să te vadă?

— Nu i-am luat, Lee, spuse Willy trăgând o carte din teanc ca s-o pună printre celelalte de pe masă, cu o mână tremurătoare.

— Ce n-ai luat, Willy? Cincizeci de mii de dolari din fondurile operaţiunilor acoperite care trebuiau să servească drept momeală unui anume general nord-vietnamez? Oh, acum nu-mi mai pasă de asta, de altfel nimănui nu-i mai pasă, altfel acum ai fi fost deja mort. Ştii foarte bine asta.

Willy dădu din cap.

— Dar consider că-mi datorezi ceva, Willy.

— Ce? întrebă el cu o voce slabă şi timidă.

— Informaţii.

Willy dădu iar din cap.

— Bineînţeles, Lee, orice, ştii asta.

— A fost multă activitate la frontiera cambodgiană. Ai auzit ceva?

— Toată lumea ştie, Lee. Dar astea sunt fleacuri. Nu te va interesa. Afaceri de două parale. Există un luminiş la cinci sute de metri de Ban Non Mak Moon şi la câteva sute de metri de parte asta a frontierei cambodgiene. Acolo îşi duc oamenii marfa. Biciclete, alimente... Cambodgienii trec frontiera şi fac schimb, în general, aur şi argint. Totul e supervizat de trupele guvernului cambodgian.

— Trupele guvernului?

— Mda, cele care susţin guvernul Heng şi pe vietnamezi. Cu khmerii roşii rebeli e o altă poveste. Ei au propria lor zonă de piaţă neagră, în nord, la Ban Kok Soog. Toată lumea primeşte ce i se cuvine şi toată lumea e mulţumită.

— Piaţa neagră care mă interesează pe mine e diferită, iar marfa mult mai importantă. Sunt în joc mulţi bani. Poate că transportul mărfii se face pe calea aerului.

Willy dădu din cap în timp ce-şi continua partida de cărţi.

— Am auzit ceva, zise el. Suficient ca să-mi treacă pofta de a afla mai mult.

— Ce-ai auzit?

— Am auzit că, uneori, a şti poate să fie foarte periculos, poate să însemne moartea. Aşa că am preferat să uit ce-am auzit.

Lee făcu o mică pauză apoi continuă:

— Aşa cum am uitat şi eu de cei cincizeci de mii de dolari! Despre ce e vorba, Willy?

Willy îşi înghiţi zgomotos saliva şi îi explică:

— Cineva foarte important, foarte puternic, dintre khmerii roşii, vrea să controleze întreaga afacere. Controlează toată piaţa neagră din nord şi se vehiculează sume mari de bani. De unde vin banii? Unii spun că din stupefiante, alţii că din obiectele furate din temple.

— Asta e tot sau ai uitat ceva? Parcă numele tipului. Numele, Willy.

— Nu ţi-l pot spune, Lee. Jur că nu-l ştiu. Ştiu doar că alte persoane au încercat să-l oprească şi acum nu se mai numără printre cei vii. Aici, la Bangkok. Poate că e vorba de o luptă între rivali pentru piaţa neagră, sau poate că e un alt fel de luptă, nu ştiu. Noi doi le-am cunoscut pe amândouă, şi ştim foarte bine ce li se întâmplă celor care sunt prinşi la mijloc. Te sfătuiesc deci să

uiţi şi tu totul.

— Nu pot, Willy. Şi trebuie să ştiu mai mult decât atât. Am cu ce plăti pentru asta.

Willy nu zise nimic, urmărind jocul şi căutând şirurile pe care să aşeze ultimele cărţi. Nu reuşea să găsească soluţia.

— Îmi datorezi asta, Willy.

Willy încuviinţă cu o mişcare a capului, scoase un stilou din buzunar şi scrise o adresă pe cartonaşul de sub pahar, împingându-l apoi către Lee.

— Îl cheamă Yang. Un om de afaceri chinez. Furnizor de opiu în aparenţă, dar mai vinde ceva: informaţii. Nu ascultă de nimeni şi ăsta e motivul pentru care nimeni nu se poate atinge de el. Dar cere foarte mult.

— Mulţumesc, Willy, zise Leona punând cartonul în buzunar şi ridicându-se.

— Ăsta e necazul cu pasienţele, Lee, zise deodată Willy strângând cărţile grămadă în mijlocul mesei.

— Care, Willy?

— Chiar dacă nu te bate nimeni, totdeauna pierzi.

*

* *

— Ce plăcere să vă revăd, domnule Barrabas, zise Raoul cu o voce mieroasă, ridicându-se cu graţie în faţa mesei.

Apoi se uită la grupul de thailandeze tinere şi frumoase care stăteau leneşe pe scaune în jurul lui şi zise:

— Acum plecaţi, preţioşii mei fluturaşi, trebuie să fiu singur. Plecaţi, plecaţi! insistă el bătând de două ori din palme.

Toate patru fetele se strâmbară şi, bosumflate, se uitară încruntate la Barrabas şi la Erika Dykstra, dar se supuseră fără nici o vorbă.

Restaurantul *Peachtree Moon* se afla în cartierul *Soi Cowboy* – numit astfel după un celebru om de afaceri american – situat la celălalt capăt al oraşului Bangkok faţă de Patpong. Totuşi, diferenţa era minimă. *Soi Cowboy* avea mai multe spaţii comerciale cu o fărâmă de eleganţă, dar plăcerile erau identice.

— Luaţi loc, vă rog, îi invită Raoul aşezându-se cu grijă.

Cu un gest plin de eleganţă arătă spre fetele care tocmai părăsiseră masa.

— Una dintre distracţiile mele, le explică el. Sunt încântătoare. Simple, poate, ca fetiţele. Dar chiar şi fetiţele sunt fascinante, nu-i aşa? zise el zâmbind cu generozitate. Pot să vă comand ceva de băut?

Pocni din degete spre chelner fără să mai aştepte răspunsul.

— Nu ştiam că prietenul este şi asociatul dumitale în afaceri, doamnă Dykstra.

— Raoul, având în vedere suma mare de bani care e în joc, Nile e asociatul meu din necesitate. Dar e şi prietenul meu. Vreau să ai încredere în el la fel cum ai în mine. Amândoi dispunem de o sumă mare de bani.

— Înţeleg perfect, zise Raoul.

Chelnerul se prezentă să ia comanda. Raoul ceru şampanie franţuzească, Moet et Chandon.

— Erika mi-a spus că obiectele sunt splendide, zise Barrabas.

Francezul dădu din cap cu modestie.

— Natural, am un anumit standard de calitate pe care ţin să-l menţin.

— Aţi cumpărat cele mai frumoase piese din Angkor. Probabil că le-aţi ales chiar la faţa locului. Bineînţeles, cetatea a fost închisă lumii exterioare, dar, fără îndoială, cu ajutorul partenerului de afaceri din Cambodgia...?

Raoul zâmbi. Conversaţia se întrerupse un moment, odată cu sosirea chelnerului care servi şampania, apoi francezul declară cu o voce calmă din care răzbătea totuşi un avertisment:

— Prieteni, îmi cereţi să dezvălui ceea ce trebuie să rămână secret. Dar am detectat totuşi unde bate întrebarea. Am putea să n-o mai luăm pe ocolite şi să mergem direct la ţintă, zise el uitându-se ţintă la Barrabas şi Erika şi păstrându-şi în continuare zâmbetul.

Barrabas îşi zise că Erika avusese dreptate. În spatele manierelor elegante cu care se exprima, francezul grăsuliu era de o mare prudenţă în afaceri. Probabil că în anumite împrejurări, când era vorba de supravieţuirea lui, de exemplu, Raoul se transforma într-o fiinţă nemiloasă şi capabilă să ucidă.

— Erika mi-a vorbit de oferta pentru ultima vânzare. Două sute de mii de dolari în diamante nu e ceva imposibil, dar e destul de dificil de obţinut. E o sumă care prezintă riscuri prea mari. De asemenea, este foarte bine ştiut că lucrurile nu se petrec totdeauna aşa cum a fost convenit. Mai ales în cazul unei tranzacţii finale. Suntem gata să încheiem o înţelegere, dar cu o condiţie: te vom însoţi la Angkor pentru a selecta marfa şi pentru a face direct plata chiar în acel moment.

— Imposibil! exclamă Raoul, după care luă o gură zdravănă de şampanie, cu ochii injectaţi de furie.

— Noi am propus o înţelegere, zise Barrabas. Totuşi suntem

gata s-o nuanţăm, pentru dumneata. Este foarte important pentru noi să facem direct selecţia şi să supervizăm plata.

Raoul bătu uşor cu degetele în cupa de şampanie, păru că reflectează o clipă şi în cele din urmă scutură din cap.

— Nu cred că va fi posibil. Clientul meu cambodgian are un caracter... foarte dificil.

Barrabas şi Erika se ridicară să plece.

— Dar clientul dumitale vrea diamante. Dacă asta nu e important pentru el, cu atât mai bine. În caz contrar, aşteptăm să fim anunţaţi.

— Daţi-mi voie să vă pun o ultimă întrebare, zise Raoul. Cui trebuie să comunic răspunsul?

— Când putem şti? întrebă Erika.

— Mâine, în cursul dimineţii. Voi lua o ambarcaţiune-taxi pentru a face o plimbare pe râu, la orele zece, plecând de la docurile Dharavaya. Vă invit să veniţi.

— Vom fi acolo, îl asigură Barrabas.

Întâlnirea se terminase. Fără multă ceremonie, Raoul pocni din degete. Cele patru thailandeze apărură instantaneu şi se instalară lângă el şi pe genunchii lui.

Barrabas şi Erika luară o ricşă motorizată până la hotel, făcând în drum un mic ocol pe la docurile Dharavaya. Sub şiruri de lumini electrice scânteietoare, numeroase ambarcaţiuni de promenadă şi taxiuri de apă se aliniau de-a lungul docului. Ele luceau afaceri active cu partea cea mai respectabilă a industriei turistice din Bangkok. Barrabas părăsi o clipă ricşa şi se apropie de cabina de informaţii unde puse câteva întrebări despre ambarcaţiunile private şi de căile pe care circulau pentru plimbările pe râu. Apoi se întoarse la Erika.

Ajunşi la hotel, amândoi merseră direct în salonaşul de recepţie şi se instalară la o masă lângă un alt cuplu de americani care discutau în faţa unui pahar cu apă minerală plin de felii de lămâie. Erika şi Nile comandară acelaşi lucru ca şi vecinii lor şi fură repede serviţi.

Barrabas se aşeză pe scaun şi se adresă tinerei femei suficient de tare ca să fie auzit de cei doi americani care nu erau alţii decât Lee Hatton şi Geoff Bishop.

— E destul de vag şi foarte periculos, răspunse Lee prefăcându-se că se adresează lui Geoff.

Ea povesti tot ce aflase de la Willy la Big Prize Bar.

— După toate aparenţele, Yang deţine restul poveştii, dar cere foarte mult, continuă ea.

— Ai adresa? întrebă Barrabas.

Un cartonaş cu informaţia respectivă alunecă de pe masă şi căzu între scaunele lor. Barrabas nu se mişcă.

— OK, zise el. Am alte planuri pentru voi.

Erika îşi scoase rujul de buze, îl lăsă intenţionat să cadă în timp ce scotocea prin geantă, apoi se aplecă şi îl luă de jos împreună cu cartonaşul adus de Lee Hatton.

— Despre ce e vorba? întrebă Hatton.

— Veţi răpi pe cineva pentru mine, explică Nile, şi dacă totul merge bine, vom avea toate răspunsurile dorite până mâine la prânz.

7

Razele soarelui de dimineaţă pătrundeau printre frunzele arborilor de ginkgo aliniaţi pe stradă. Lumina şi umbrele se urmăreau pe trotuar. Primele ore ale zilei erau cele mai plăcute la Bangkok, înainte de căldura apăsătoare care se instala treptat.

Barrabas găsi rapid construcţia din tablă ondulată ridicată între două case identice. Nile bătu la uşiţă şi partea de sus se deschise, lăsând să apară faţa unui thailandez.

— Yang, spuse Barrabas privindu-l ţintă pe asiatic.

— Yang nu aici.

Nile scoase o bancnotă purpurie de cinci sute de *bahţi* şi o întinse thailandezului care o apucă cu o rapiditate uimitoare.

— Yang aici! zise el apoi cu entuziasm, după ce puse cu grijă bancnota în buzunarul de la cămaşă.

Apoi dispăru în interior. Barrabas aşteptă să se deschidă şi partea de jos, după care thailandezul îi făcu semn să-l urmeze.

— Vino, vino!

Nile se lăsă în jos şi pătrunse cu dificultate prin deschizătura prevăzută pentru corpul subţirel al asiaticilor.

Se pomeni într-o încăpere mică şi întunecoasă, cu pământ bătătorit pe jos. Singura lumină venea din exterior, prin interstiţiile de la îmbinarea pereţilor cu acoperişul. Asta îi permise lui Barrabas să vadă un bărbat lungit pe o saltea aşezată direct pe pământ. Tipul, aflat cu siguranţă sub influenţa opiului, gemea slab.

Aşezat la o masă, alt asiatic pregătea un amestec într-o lingură. În faţa lui se afla o seringă.

Nici unul dintre cei doi nu dădu vreo atenţie noului venit.

— Yang aici, repetă tipul care deschisese uşa şi stătea acum lângă o perdea din bile de bambus care dădea acces spre o alt încăpere.

Barrabas se apropie de micul thailandez, care îl scotoci peste tot înainte de a-l lăsa să treacă.

— Acum poţi să te duci, zise el.

Yang aştepta, aşezat la o masă, cu faţa luminată de o lampă cu petrol. Talia mai mică şi faţa mai îngustă decât a thailandezilor îi trădau originile chinezeşti. Tipul purta o mustaţă mare.

În faţa lui, pe masă, se afla o mică balanţă şi câteva cutii de lemn sculptat. Fumul produs de arderea tămâiei îngreuna şi mai mult atmosfera încăperii.

— Stai jos, îi zise chinezul invitându-l să ia loc pe un taburet acoperit cu o pernă.

Barrabas aruncă o privire scurtă spre unghiile foarte lungi şi galbene ale lui Yang, apoi se aşeză pe taburet, aşteptând ca interlocutorul său să vorbească primul. Tăcerea îi forţa totdeauna pe ceilalţi să se exprime, ceea ce-i permitea uneori să afle lucruri interesante.

Yang păstra şi el tăcerea, uitându-se atent la Nile.

— Te interesez în vreun fel? întrebă el în cele din urmă cu o voce neutră.

— Poate, răspunse Barrabas dând din umeri.

— Ceva care te face să visezi?

— Am venit la recomandarea lui Willy, explică Nile.

— Ah... Asta înseamnă că ai venit după informaţii. Ce-ai dori să ştii?

— La frontiera cambodgiană are loc actualmente o afacere importantă de contrabandă. Există facţiuni rivale. Cineva vrea controlul, cineva foarte puternic din Cambodgia. Vreau numele acestui om şi locul unde l-aş putea găsi.

Yang rămase tăcut ca o statuie de piatră, se uită ţintă la Barrabas şi aşteptă. Nile scoase un portofel din buzunarul cămăşii şi scoase o bancnotă de o mie de dolari pe care o aşeză pe masă.

— Voi lua asta ca plată, dar numai pentru că ţi-am ascultat întrebarea, zise în sfârşit chinezul luând bancnota şi aruncând-o neglijent în clipa în care ardea tămâia.

Apoi îi explică:

— Am făcut asta ca să-ţi arăt valoarea ei faţă de preţul informaţiei pe care o vrei.

Fără să-şi ferească privirea, Barrabas scoase din nou portofelul şi luă pe rând alte bancnote verzi. Yang urmărea cu privirea teancul care creştea cu fiecare secundă. Barrabas se opri la a cincizecea. Yang se uită iar la el, fără o vorbă, fără să ia banii.

Nile mai scoase încă cinci bancnote şi puse la loc portofelul.

De data asta Yang luă cu o mână banii şi cu cealaltă deschise capacul uneia dintre cutii. Bancnotele dispărură înăuntru şi capacul se închise imediat.

Yang puse apoi coatele pe masă, îşi sprijini bărbia pe mâinile unite şi începu:

— Nu ştiu cum, piese de mare valoare de la Angkor Wat, cea mai mare comoară a vechii cetăţi, au fost jefuite şi ascunse la Bangkok, ca să ajungă în mediul câtorva colecţionari particulari din Europa. Un francez se ocupă de intermediere, dar un astfel de aranjament are nevoie de ajutor, un ajutor puternic venind din interiorul Cambodgiei. Şi, bineînţeles, un astfel de ajutor trebuie să fie plătit. Această plată a fost făcută sub forma unor produse chimice pentru culturi.

Yang făcu o mică pauză şi se uită la Barrabas care stătea nemişcat.

— Dar toate astea îţi sunt cunoscute, continuă chinezul. Ştiu, pentru că asta e meseria mea.

— Te-am plătit, Yang, ca să-mi spui un nume şi locul unde-l pot găsi pe acest om.

Yang ridică o mână ca să-şi întrerupă interlocutorul.

— Ai plătit şi vei primi ceea ce-ai plătit. În Cambodgia e un om foarte puternic. Era general în armată când khmerii roşii controlau guvernul de la Pnom Penh. Domnia lor, a *escadroanelor morţii,* a fost sângeroasă. Au pustiit oraşele, au transformat populaţia într-o populaţie de sclavi, forţându-i să cultive pământul cu mâinile goale. Apoi au venit vietnamezii. Ei controlează partea de sud a ţării şi guvernul marionetă al lui Heng Samrin, instalat la Pnom Penh. Khmerii roşii au fost respinşi în junglă, în munţii din nord, în oraşele pe care le-au distrus la prima lor trecere.

Yang se întrerupse ca să arunce un pumn de mirodenii în vasul de ars tămâie. Aerul se umplu imediat de un miros puternic de camfor, pe care chinezul îl inhală profund de câteva ori înainte de a continua.

— Khmerii roşii deţin multe secrete, dar în nici un fel cel al identităţii şefului lor. Toată lumea cunoaşte numele lui Pol Pot. Dar puterea lui nu e decât o simplă iluzie. Există altcineva, un şef mult mai mare, mult mai periculos. Cartierul lui general se află în nordul ţării, lângă frontiera laoţiană, în oraşul mort Kiri.

— Şi numele lui?

Barrabas aştepta ultimul răspuns.

— E foarte periculos. Dar agenţii lui Heng Samaorin, care doresc să-l oprească, sunt la fel de periculoşi ca şi el. Chiar şi viaţa francezului este în pericol. Numele acestui om este...

Yang scoase brusc un sunet înăbuşit. Un firicel de sânge începu să i se prelingă pe la colţurile gurii, murdărindu-i mustaţa. Ultima strălucire a ochilor se adresă întrebătoare lui Nile. Dar

Barrabas nu avea ce să răspundă. Nu avea nici un răspuns pentru cuţitul care străpunsese dintr-o parte în alta gâtul chinezului. Ultima suflare îi ieşi brusc prin gâtul deschis, cu un horcăit îngrozitor, aruncând, în trecere, un jet de sânge prin cele două răni.

Barrabas se aruncă într-o parte şi apucă pistolul Browning HP prins de glezna stângă. Era o armă mică, fără pretenţii, dar încărcătorul cu treisprezece gloanţe îi conferea un avantaj evident. Se întoarse brusc pe loc ca să-l înfrunte pe asasinul lui Yang, în momentul în care un al doilea cuţit trecu prin aer.

Arma albă pătrunse cu un zgomot înfundat în marginea mesei şi începu să vibreze.

Barrabas ripostă trăgând de două ori.

Agresorul ţipă şi se prinse de umăr în timp ce glonţul distrugea tocul uşii, aruncând în toate părţile aşchii de lemn.

Tipul dispăru în camera alăturată, lăsând perdeaua de bambus să se agite puternic în urma lui. Nile porni în urmărirea agresorului, cu degetul lipit de trăgaciul pistolului.

Prea târziu.

Uşa de la intrare, larg deschisă, lăsa să intre cu violenţă lumina zilei. Ucigaşul fugise, dar Barrabas îl zărise destul ca să-l poată recunoaşte. Era drogatul lungit pe saltea. O privire rapidă prin încăpere îi permise lui Nile să înţeleagă restul poveştii. Portarul şi tipul care pregătea amestecul de heroină într-o lingură erau „gorilele” lui Yang. Şi ei îşi pierduseră viaţa şi acum zăceau într-o baltă de sânge, cu gâtul tăiat. Nu avea timp de pierdut.

Barrabas ieşi afară, în strada scăldată de soare. Ucigaşul avea un avans de vreo sută de metri. Nile puse pistolul la centură şi o porni în urma lui.

Strada se termina la o intersecţie cu altă stradă perpendiculară unde mulţimea se aduna la piaţa de alimente şi de tot felul de alte mărfuri. Una dintre direcţii ducea spre cartierele sărace ale oraşului, cealaltă spre un *klong,* un canal situat în apropiere. Înaintea întâlnirii cu Yang, Barrabas făcuse o recunoaştere a cartierului.

Criminalul nu se vedea nicăieri în mijlocul mulţimii. Totuşi, Nile remarcă faptul că mişcarea unui grup din masa de oameni era perturbată într-un loc anume, în direcţia canalului. Mai multe femei thailandeze se uitau peste umăr ca şi cum ar fi urmărit cu privirea pe cel care probabil că le îmbrâncise.

Când întoarseră capul, zăriră o a doua siluetă repezindu-se spre ele: mai înaltă, mai impresionantă decât cea a asiaticului

care tocmai trecuse. De data asta, omul avea pielea şi părul albe şi privea fix în direcţia în care dispăruse fugarul.

Strigăte de mânie răsunară în urma lui în timp ce dădea în lături mulţimea cu coatele. Barrabas îl găsi în curând pe ucigaş, puţin mai departe înaintea lui. Distanţa dintre ei se micşora treptat.

Cuprinsă de panică din cauza agitaţiei generale, o capră se opri brusc în drumul lui Barrabas, care o ocoli şi se pomeni în faţa unei fetiţe care îşi spăla fratele într-un lighean. Neputându-se opri la timp, Nile îşi luă avânt şi sări pe deasupra fetiţei stupefiate.

Barrabas se opri în cele din urmă. La marginea canalului.

Canalul era, de mai puţin de o oră, plin de mici ambarcaţiuni, lungi de trei metri, conduse de thailandeze mici de statură cu ajutorul prăjinilor lor lungi. Fiecare barcă transporta o grămadă enormă de fructe şi legume. Canalul devenise o adevărată piaţă plutitoare.

Asasinul lui Yang, în mijlocul canalului, sărea din barcă în barcă, strivind la fiecare salt o parte din marfa şi făcând să se clatine în mod periculos ambarcaţiunile pe suprafaţa apei. În urma lui se dezlănţui imediat o ploaie de insulte.

Fiind uşor şi având o talie mică, thailandezul înainta fără greutate în acest mod. Problema devenea mai complicată pentru americanul solid. Barrabas nu era sigur că bărcile îi vor suporta greutatea. Neavând încotro, se decise într-o secundă.

De data asta, bătrânele îl văzură venind şi se pregătiră să-l atace. Prăjinile lungi ţinteau picioarele între fiecare salt, şi Nile se văzu nevoit să sară foarte sus ca să le evite. Imediat ce ateriza pe o nouă ambarcaţiune, fructele cedau sub picioarele lui şi barca se apleca periculos.

Barrabas ajunse pe la mijlocul puzderiei de ambarcaţiuni când ucigaşul atinse malul opus. Nile evită în ultima clipă prăjina unei femei furioase care i-ar fi rupt braţul. Se afla la doi metri de agresor, pe penultima barcă. Sări pe deasupra unei prăjini care lovi aerul sub picioarele lui, se avântă într-un ultim salt şi ateriză direct la picioarele fugarului, pe care îl seceră cu braţele.

Tipul căzu cu brutalitate pe doc, cu faţa la pământ, şi încercă imediat să riposteze.

Cu coada ochiului, Barrabas văzu brusc sosind pericolul şi fu obligat să-i dea drumul tipului pentru a se rostogoli într-o parte. Prăjina, care ar fi trebuit să-i rupă picioarele, lovi cu furie docul. Ucigaşul se folosi de ocazie ca să fugă din nou. Barrabas sări pe

chei şi alergă cât putu de repede ca să micşoreze încă o dată distanţa dintre el şi ucigaş.

Acea parte a canalului, contrar precedentei, era pustie cu excepţia a doi călugări budişti cu capul ras şi veşminte de culoarea şofranului.

Privi zadarnic în toate direcţiile. Asasinul lui Yang nu se vedea nicăieri.

*

* *

— Nu înţeleg nevoia asta de a te expune unei călătorii periculoase la Angkor Wat, îi zise Raoul tinerei femei, mijind ochii ca să se ferească de razele puternice ale soarelui matinal care se reflectau pe suprafaţa apei.

Peisajul plat al Bangkok-ului se întindea de fiecare parte a râului pe care se deplasau. În acel loc, lăţimea lui era cam de patru sute de metri şi apa era foarte puţin sărată, contrastând cu lichidul negru şi insalubru al canalelor.

Erika se sprijini pe speteaza scaunului capitonat, legănată uşor de mişcarea bărcii. Îi ceruseră pilotului, aflat în partea din faţă a ambarcaţiunii, să nu insiste prea mult pe traseul turistic obişnuit. Erika zări o barcă cu motor părăsind coasta depărtată şi gonind de-a latul râului.

— Un mic capriciu, Raoul, răspunse Erika prefăcându-se plictisită, de parcă întrebarea francezului nu mai avea interes pentru o femeie care făcuse deja alegerea. Poate un simplu capriciu şi o dorinţă arzătoare de a vedea Angkor Wat, ceea ce rămâne un lucru dificil din cauza închiderii accesului.

Raoul suspină. Erika continuă cu o voce fermă:

— El şi prietenul meu investim o sumă enormă pe care nu avem de gând s-o lăsăm să ne scape printre degete fără să primim nimic în schimb. Fă toate aranjamentele necesare, altfel tranzacţia nu va avea loc.

— E prea dificil, răspunse el, vizibil chinuit de perspectiva unui câştig foarte mare şi obligaţiile sau condiţiile pe care trebuia să le respecte cu patronul lui din Cambodgia.

Privirea i se îndreptă spre un punct al râului.

— Barca aceea, zise el cu voce tare. Ciudat... s-ar zice că vine spre noi...

Erika îi urmări un moment privirea, apoi se uită în altă parte.

— De ce e atât de dificil, Raoul? Prea dificil cu două sute de mii de dolari în diamante?

— Fără a-ţi pune la îndoială motivele, doamnă Dykstra, asta ar

risca să pună în pericol caracterul confidenţial al activităţii mele.

— Cu alte cuvinte, ţi-e frică că vei fi îndepărtat ca intermediar după ce vom parcurge drumul şi ne vom întâlni cu persoanele în cauză.

— Exact, draga mea.

Erika dădu din cap. Barrabas avusese dreptate în privinţa motivelor care îl împiedicau pe Raoul să facă aranjamentele.

Reflexul soarelui dispăru de pe suprafaţa apei imediat ce ambarcaţiunea alunecă în umbra aruncată de un pod deasupra capetelor lor. Aproape brusc, barca pe care o zăriseră în depărtare, se apropie cu un zgomot puternic de motor şi se sprijini de coca ambarcaţiunii turistice legănată de valurile stârnite de barca cu motor. Raoul fu aruncat pe spate în fotoliul său, cu gura deschisă de mirare şi furie. Trei oameni mascaţi, îmbrăcaţi în negru, apucară cu mâinile de marginea ambarcaţiunii thailandeze şi urcară la bord. Al patrulea agresor sări şi el şi se repezi spre pilot în timp ce barca cu care veniseră se depărta. Raoul şi Erika rămaseră încremeniţi de stupoare în faţa armelor care îi ameninţau, în timp ce ambarcaţiunea aluneca lent în umbra podului.

8

Barrabas merse până la intersecţia următoare şi aruncă o privire în fiecare parte a străzii. Cei doi budişti pătrundeau în interiorul unui mare templu alb. Era singura poartă deschisă de pe stradă.

Nile se apropie de intrare. Bolţi mari şi aurite susţineau un acoperiş elegant de pagodă. Ţiglele care îl acopereau scânteiau ca razele de soare printr-o pânză de apă. Afară stăruia un miros de tămâie şi dinăuntru se auzea murmurul grav şi regulat al budiştilor care îşi cântau rugăciunile.

Nile intră.

În faţa lui, în holul principal al templului, o statuie enormă din aur, reprezentându-l pe Buddha, contempla eternitatea, înconjurată de şiruri multe de lumânări. Locul era pe jumătate ocupat de călugări şi de credincioşi, cu toţii cufundaţi în rugăciuni. Nici unul nu păru că îi acordă vreo atenţie mercenarului.

Barrabas înaintă fără zgomot. De cealaltă parte a templului, lumina de afară se strecura printr-o altă boltă. Picături mici de sânge trasau pe pardoseală o linie întreruptă în acea direcţie. Nile se ascunse în spatele unei şir lung de statui ale lui Buddha şi se deplasă repede dar fără să facă zgomot spre uşa deschisă. Aceasta dădea spre o curte presărată cu copaci înfloriţi, în care ciripeau sute de păsări cu pene colorate, ignorând prezenţa vânătorului cu păr alb.

Şirul de statui ale lui Buddha continua de-a lungul curţii până la un alt templu. Acolo, o statuie enormă din piatră, reprezentând un Buddha culcat pe o parte, era expusă sub o arcadă aurită. Amprenta unei mâini pline de sânge murdărea divinitatea tolănită.

Barrabas trecu pe sub o boltă, înaintă până sub arcadă şi se ascunse în spatele capului gigantic al statuii. Alte pete de sânge murdăreau dalele de piatră.

Fundul enorm al statuii, proeminent, permitea unei persoane să se ascundă undeva între picioare. Petele de sânge duceau în acea direcţie. Nile apucă pistolul şi urmări petele lipit de statuie până când ajunse la curba feselor. Acolo, americanul îşi scoase un pantof şi îl aruncă pe deasupra obstacolului. Când pantoful ateriză de partea cealaltă, Barrabas se răsuci brusc în jurul

pietrei sculptate, cu arma gata să tragă.

Ucigaşul întorsese capul când auzi zgomotul făcut de pantoful căzut pe dale. Barrabas sări asupra tipului, prinzându-l de gât. În acelaşi timp, Nile îşi strecură braţul sub subsuorile thailandezului şi îi lipi pistolul de coaste.

— Vorbeşti englezeşte? mormăi Barrabas.

Tipul dădu uşor din cap.

— La cel mai mic gest, te alegi cu o gaură în inimă. Ai înţeles?

Ucigaşul dădu iar din cap.

— Pentru cine lucrezi?

— Sunt cambodgian. Lucrez pentru SIT SRET.

Sit Sret era poliţia secretă cambodgiană. Asta însemna că tipul lucra pentru guvernul Heng şi vietnamezi.

— De ce l-ai omorât pe Yang?

Prizonierul se crispă. Barrabas îl împunse cu pistolul şi îl strânse mai tare de gât.

— Răspunde! îi ordonă el.

— Yang vorbea prea mult. Ştia prea multe. Şi francezul, Raoul... Am primit ordin să-l ucidem împreună cu toţi care sunt cu el. Pe tine şi pe femeia blondă. Te-am văzut cu Raoul.

— Care „noi”.

— Sit Sret.

— Câţi sunteţi?

Omul scutură din cap, vrând să arate că nu ştie.

— Pentru ce trebuie să-l omorâţi pe Raoul?

— Pentru că lucrează pentru khmerii roşii. Pentru *warlord.*

— Care e numele acestui *warlord*?

Ucigaşul scutură repede din cap.

— Nu te priveşte.

Nile trase uşor piedica armei, lăsând să răsune clicul în templul gol.

— Numele! zise Barrabas cu glas scăzut.

Nu prea spera că va primi un răspuns. Acesta veni totuşi, ca o lovitură de pumn în figură.

— Îl cheamă Kon. Generalul Kon.

Americanul îşi simţi sângele îngheţând în vine. Numele vechiul său inamic trecu prin ani ca o săgeată mortală. Kon. După Vietnam, Nile mai luase parte la o duzină de războaie în multe ţări. Acum drumul îl ducea iar spre cel mai periculos adversar. Avea de plătit o poliţă şi destinul îi oferea acum această ocazie.

În timp ce Barrabas se gândea la duşmanul său, nu remarcă mişcarea imperceptibilă a cambodgianului care trăgea lent braţul

drept.

— Pentru când a hotărât Sit Sret moartea lui Raoul? întrebă Nile.

— Pentru dimineaţa asta. O ambuscadă pe râu, răspunse ucigaşul.

Apoi duse busc braţul înainte. Un cuţit lung ieşi din mânecă, se opri în mâna lui, care urcă brusc peste umăr spre faţa mercenarului.

Nile aplecă imediat capul spre stânga, dar simţi lama ascuţită a cuţitului alunecând pe gât. Durerea fu imediat însoţită de un firişor de sânge cald care îi curse pe piele. Nu era decât o zgârietură superficială, dar contraatacul deviase pistolul. Nile dădu drumul la armă şi ridică repede mâinile pentru a-l prinde de mână pe cambodgian, care, deşi mai slab, profită de talia lui mică pentru a scăpa din strânsoarea lui Barrabas şi a se întoarce cu faţa la el.

Colonelul trase brusc braţul asiaticului şi auzi zgomotul caracteristic al osului care ieşea din umăr. Ucigaşul nu avu timp să simtă durerea. Nile întorsese imediat arma spre agresor. Cuţitul dispăru în pieptul agentului cambodgian. Corpul îi fu scuturat de un spasm, iar ochii holbaţi de stupoare păreau că vor să părăsească orbitele. Asiaticul căzu în braţele lui Barrabas care îl aşeză jos încetişor.

Barrabas îşi şterse mâinile pe pantalonii agentului şi se uită la ceas. Trecuse puţin de zece. Erika şi Raoul îşi începuseră plimbarea pe râu.

Moartea îi aştepta undeva pe drum.

Barrabas străbătu templul în fugă şi ieşi în stradă.

Trebuia să acţioneze repede.

*

* *

Cei patru oameni înarmaţi acţionau repede şi eficace. Unul dintre ei o ameninţa pe Erika cu puşca în timp ce ceilalţi doi îl apucară pe Raoul şi îl traseră jos din fotoliu. Francezul, dezorientat, bâigui nedumerit până când o bucată de ţesătură murdară îi astupă gura şi fii legată la spate. Apoi îl legară şi de mâini.

Erika zări bărbaţi şi femei în faţa unor adăposturi sordide. Priveau în tăcere ambarcaţiunea continuându-şi drumul, aparent inconştienţi sau nepăsători faţă de situaţie.

Ambarcaţiunea ajunsese la mijlocul podului unde domnea o adevărată penumbră.

Brusc, cadrul din lemn al fotoliului, în spatele capului tinerei femei, explodă într-o ploaie de aşchii. Erika se ridică imediat şi sări înainte, dându-şi seama că era vorba de o împuşcătură.

Zgomotul puternic al unei arme răsună înspăimântător sub pod. Agresorii mascaţi fură deosebit de surprinşi. Cel care o supraveghea pe Erika o prinse de umeri şi o împinse jos. Femeile din faţa cocioabelor de pe mal scoteau ţipete isterice, iar gloanţele izbeau cu furie podeaua ambarcaţiunii.

Raoul fu şi el aruncat la podea. Privirea lui o întâlni o clipă pe cea a tinerei femei apoi francezul îşi pierdu cunoştinţa.

Oamenii mascaţi ripostară în direcţia unui adversar invizibil. În câteva secunde, începu o bătălie în toată regula, răsunând ca un tren care trece printr-un tunel. Un strigăt disperat răsună brusc şi o siluetă întunecată căzu de pe chei în apele mocirloase, provocând jerbe de spumă cenuşie.

Paşi precipitaţi răpăiră pe pod. Asediatorii săriseră la bordul vasului. La capătul micului tunel, sub pod, lumina zilei oferea deja o vedere mai bună.

Pilotul ambarcaţiunii plonjă brusc în lichidul verzui şi înotă în direcţia râului. În acest timp, noii veniţi îi atacau pe oamenii mascaţi cu cuţitul, ceea ce le confereau un avantaj în spaţiul redus al ambarcaţiunii. Combatanţii se înfruntau corp la corp în momentul în care ambarcaţiunea ajunse la capătul tunelului.

Lumina soarelui inundă scena.

O puşcă automată căzu pe podea lângă Erika. În momentul în care întindea braţul ca s-o ia, unul dintre agresori se dădu înapoi şi îi strivi vârful degetelor. Tânăra olandeză îşi înăbuşi ţipătul de durere. În aceeaşi clipă, atacatorul implântă un cuţit lung în corpul adversarului său. Erika luă repede puşca, ţinând-o bine cu amândouă mâinile de ţeavă. Nu avea timp s-o întoarcă ca să tragă. Lovi cu toată forţa patul armei de gleznele asiaticului care ţipă de durere şi îndoi genunchii. Celălalt tip era doar rănit. Profită de acest incident şi îl lovi violent cu pumnul în faţă pe adversarul său care îşi pierdu echilibrul şi căzu peste bord.

Rănitul îşi duse o mână la umărul plin de sânge şi aruncă o privire rapidă spre Erika.

— Mulţumesc, zise el, într-o engleză perfectă, după care se grăbi să dea o mână de ajutor camarazilor săi mascaţi care luptau în continuare.

Un alt tip mascat scoase un strigăt cumplit aruncându-şi adversarul în apă, apoi se întoarse rapid spre alt inamic care îl ameninţa cu cuţitul. Erika nu avea habar cum funcţiona puşca. O

apucă iar de ţeavă şi se folosi de ea ca de o măciucă. Patul metalic lovi de data asta capul asiaticului care îl ameninţa pe omul mascat. Tipul căzu în apa râului şi se duse la fund.

Se apropia o altă barcă cu motor. De data asta, Erika îl recunoscu imediat pe cel care venea spre ea: Barrabas se pregătea de acostare. Ţinea volanul cu un genunchi şi cu ambele mâni ţinea mânerul pistolului. Trase de două ori şi un asiatic se prăbuşi brusc pe spate ca un soldat de plumb. Nile opri motorul, împinse barca lângă ambarcaţiunea turistică şi sări în ea.

Trase iar şi ultimul atacator se prăbuşi peste cârmă, cu două găuri sângerânde în piept. Între timp, barca primilor agresori revenise în spatele ambarcaţiuni turistice. Cei patru oameni săriră rapid la bord şi dispărură în câteva secunde.

Barrabas se apropie de Erika, se lăsă în genunchi lângă ea, în timp ce tânăra femeie desfăcea legătura de la gura lui Raoul. Francezul îşi venea în simţiri.

Nile îi dezlegă mâinile.

— Ce înseamnă toate astea? întrebă Erika. Nu mă aştept am să...

— M-au nimerit! Sunt rănit! strigă francezul pipăindu-şi corpul.

— N-ai nimic, îl linişti Barrabas ajutându-l să se ridice şi să stea jos. Eşti întreg, ai avut noroc. Ceea ce s-a întâmplat face parte din problemele la care trebuie să te aştepţi când lucrezi cu generalul Kon.

Raoul se uită la Barrabas cu stupefacţie.

— Ştiai?

— Sunt un om de afaceri, Raoul. Banii dezleagă limbile.

— Domnule Barrabas, doamnă Dykstra, zise cu solemnitate Raoul, mi-aţi salvat viaţa. Cum aş putea să vă mulţumesc?

— Du-ne la Angkor, răspunse Erika.

Barrabas dădu din cap.

Raoul se uită pe rând la fiecare fără să-i vină să creadă.

— De ce-mi mai cereţi asta? zise el de parcă încă ar mai fi vrut să-i facă să se răzgândească. Bineînţeles, n-aş fi putut spera să am nişte gărzi de corp mai bune, continuă el dând din umeri. La urma urmelor... dacă ăsta e singurul lucru pe care-l vreţi, să mergem. Sunt de acord...

9

Oamenii mascaţi coborâră din barca lor pe malul îndepărtat al râului şi alergară spre o furgonetă care părea că îi aşteaptă.

Uşile din spate se deschiseră brusc şi apăru un negru: Claude Hayes.

— Ce s-a întâmplat acolo? Am auzit împuşcături pe tot traseul până aici. Mişcaţi-vă mai repede, trebuie să apară poliţiştii.

Se repezi în partea din faţă a vehiculului şi se instală la volan. Oamenii mascaţi săriră în spate şi închiseră uşile în urma lor.

Primul care îşi scoase masca avea o claie de păr roşu: Liam O'Toole.

— Am primit un ajutor neaşteptat. Dacă colonelul voia să-l sperie pe francez, cred că a reuşit foarte bine.

— S-a speriat rău de tot. Ba chiar a leşinat.

Lee Hatton care, cu câteva minute în urmă, aruncase în apă câţiva agenţi din Sit Sret, îşi scoase şi ea masca şi scutură capul ca să-şi elibereze părul.

Hayes conducea cu viteză în mijlocul circulaţiei din Bangkok. Nate Beck şi Geoff Bishop începură să se debaraseze de combinezoanele lor în timp ce Leona se apropie de Alex Nanos ca să-i îngrijească rana de la umăr.

— Ia să rezolvăm problema asta, zise ea dând jos cămaşa de pe umărul lui Nanos.

Grecul se strâmbă uşor apoi dădu drumul respiraţiei.

Cei mai mulţi dintre membrii SOB sosiseră de la San Francisco cu câteva ore în urmă. Abia se dăduseră jos din avion când O'Toole le dezvăluise planul. Trebuiau să-l sperie pe Raoul printr-o tentativă simulată de răpire. Barrabas s-ar fi ocupat de salvarea lui şi, dacă totul mergea bine, Raoul ar fi acceptat condiţiile lui Barrabas. Nu se aşteptaseră nici o clipă la atacul celor din Sit Sret. De altfel, încă nu cunoşteau identitatea agresorilor.

— Păpuşico, n-aş fi lăsat pe nimeni altcineva să se ocupe de asta, zise brusc Nanos în timp ce Leona îi examina rana.

Era prima dată când unul dintre mercenari îi spunea „păpuşico", şi Leona nu era prea sigură că îi plăcea.

— Ţine-te bine, zise ea curăţind rana cu alcool.

Grecul strânse din dinţi în momentul în care lichidul îi atinse carnea. În tot acest timp, ochii lui rămaseră fixaţi asupra tinerei

femei.

— Ce-ai păţit, Alex? întrebă ea înainte de a-i bandaja umărul, remarcând privirea lui fixă.

— Nimic, răspunse Nanos scuturând din cap, cred pur şi simplu că eşti un înger.

— Eşti ciudat, Alex. Eşti sigur că te simţi bine? O să mai curăţ rana asta. Poate că pe lama cuţitului a fost un fel de drog, continuă ea luând din nou sticluţa cu alcool.

Hayes conducea vehiculul în timp ce restul mercenarilor îşi dădeau jos combinezoanele şi-şi îmbrăcau ţinutele de oraş.

— Ţinuta de voie a brigăzii! spuse cu ironie Bishop.

— Mda, ai zice că suntem nişte agenţi imobiliari din West Palm Beach, adăugă Nate.

Apoi se întoarse spre Nanos şi zise:

— Te simţi bine, Alex?

— E superbă! răspunse grecul arătând cu capul spre Lee.

Hatton strânse bandajul brusc şi Alex se strâmbă de durere.

Beck făcu o grimasă. N-ar fi crezut că Nanos va lua în serios remarca lui. Grecul era complet ţăcănit. Ieri avea inima distrusă iar acum se juca cu focul.

După câteva minte, furgoneta opri în faţa hotelului şi cei cinci părăsiră vehiculul.

— Avem vreo şansă să tragem şi noi un pui de somn? întrebă Beck în timp ce traversa trotuarul spre uşa de la intrare.

— Mai întâi avem de discutat, răspunse O'Toole. Barrabas va apărea în câteva minute. Trebuie să mergem imediat la apartament.

Irlandezul intră primul. Nanos se repezi imediat în faţa Leonei şi, cu ajutorul braţului sănătos, îi ţinu uşa ca să poată trece. Tânăra femeie îl privi surprinsă.

— Eşti foarte ciudat, Alex!

Apoi, dând din cap mirată, intră în clădire.

*

* *

Câteva minute mai târziu, o ricşă îi lăsă pe Barrabas şi pe Erika în faţa hotelului.

— De unde ai ştiut că Raoul se va răzgândi? întrebă Erika în momentul în care intrau în hol.

— Raoul nu e genul de om căruia să-i placă să facă un serviciu, explică Barrabas. Până la urmă, nu-l costă cine ştie ce ca să ne ia cu el la Angkor Wat. Noi îi punem la dispoziţie transportul aerian. Important era să-l punem într-o situaţie în

care nu putea decât să accepte.

Traversară holul şi urcară în unul dintre ascensoarele libere. Nile apăsă pe butonul ultimului etaj, iar Erika pe butonul etajului zece, acolo unde avea camera.

— Nile, uneori am impresia că eşti în stare să faci un păianjen să se înfăşoare în propria lui pânză. Nu ştiam ce să cred când i-am văzut pe tipii aceia atacând ambarcaţiunea. O clipă am crezut că făceau parte din planul tău, dar, brusc, scena a devenit mult prea serioasă.

Barrabas îşi trecu braţul după umerii ei şi o lipi de el.

— Am avut mare noroc că am putut obţine informaţii de la ucigaşul lui Yang. Toţi ar fi trebuit să murim.

— Ce va face Raoul când Bishop şi cum mine vom apărea fără tine?

Barrabas dădu din umeri.

— Nu va avea de ales. La fel, când oamenii mei vor aştepta la Angkor. Raoul e şiret. Ştie că se pregăteşte ceva. Acceptă deoarece crede că va fi protejat gratuit şi că marfa va ieşi din Angkor fără să cheltuiască nici măcar o centimă pentru asta.

— Dar şi pentru că, ori ce-am face, speră să poată întoarce situaţia în avantajul lui şi să câştige bani.

— Exact.

Ascensorul se opri la etajul zece şi uşile se deschiseră lent. Erika se dezlipi uşor de iubitul ei şi făcu un pas spre ieşire. Barrabas o prinse de braţ.

— De ce nu vii şi tu? I-ai cunoscut în Sri Lanka.

Erika blocă cu o mână uşa cabinei.

— Nu şi pe Hatton, nici pe Bishop.

Apoi adăugă:

— Sunt împreună, nu?

— Nu, după câte ştiu. De ce spui asta?

— E doar o intuiţie. Are importanţă?

Nile făcu o mică pauză înainte de a răspunde:

— În acest gen de activitate, de cele mai multe ori nu e bine să ai astfel de relaţii.

— Ăsta e şi motivul pentru care nu vreau să vin la discuţia voastră, Nile, răspunse ea părăsind ascensorul.

Uşile se închiseră şi cabină îşi continuă drumul până la ultimul etaj.

Barrabas se sprijini de peretele cabinei, cufundat în gânduri. Misiunea lor îi trimitea în Cambodgia pentru a obţine informaţii şi eşantioane din produsele chimice deversate în pădurea moartă.

Cu propriile sale mijloace şi cu puţin noroc, Nile obţinuse deja toate informaţiile necesare.

Acum era sigur că vechiul său duşman, generalul Kon, se afla în spatele acestei afaceri. Iar cu acest general Barrabas avea o socoteală veche. Totuşi, asta nu făcea partea din misiune. Trupa lui trebuia să se deplaseze la faţa locului şi să se comporte ca nişte botanişti.

Ascensorul se opri şi uşile se deschiseră din nou. Hotărâse ce avea de făcut.

*

* *

Barrabas intră în apartament în momentul în care Lee Hatton îşi începea micul discurs. Colonelul îi făcu semn să continue şi se instală în spatele celorlalţi. În timp ce se aşeza, Nile remarcă bandajul de la umărul lui Nanos. O nouă problemă! Deja, prin absenţa lui Billy II, avea un braţ în minus.

Lee arătă o cutie plastifiată de mărimea unei cutii de pantofi, săltă capacul şi scoase un întreg material însoţit de o mască formată din ochelari mari de protecţie şi o cutie metalică de forma unui tub gros.

— Putem mulţumi industriei spaţiale pentru această invenţie, comentă ea. Este un combinezon protector împotriva produselor chimice. El oferă o acoperire totală a corpului şi nu cântăreşte decât trei kilograme şi jumătate.

Desfăcu complet combinezonul completat cu o glugă şi o pereche de cizme.

— Colonelul ne-a informat despre misiune. În stadiul actual al operaţiunii, nu ştim exact ce fel de produse chimice vom întâlni. De aceea, trebuie să ne intre bine în cap că viaţa noastră depinde de aceste combinezoane.

Puse echipamentul protector pe masă şi continuă:

— Putem să întâlnim mai multe feluri de produse chimice. Mai întâi defoliantele. Le folosesc probabil pentru a distruge pădurea cambodgiană şi prezenţa lor poate că nu ne va stingheri, dar expunerea s-ar putea să aibă efecte pe termen lung. Ne vom proteja deci chiar înainte de a intra în pădure. E posibil ca aceste produse să conţină doze chimice dăunătoare omului, care pot să provoace ruperea vaselor, sufocare sau umflarea ţesuturilor. Nu există tratament specific pentru asta, trebuie neapărat să te speli cât mai repede şi să respiri aer curat. Veţi avea capsule de nitrat de amil. E destul să le spargeţi, să le puneţi sub mască şi să inspiraţi de câteva ori. Dacă vă pierdeţi cunoştinţa, ele vă vor

trezi. Fiecare va primi un kit individul de decontaminare cu câteva fiole de amil.

Lee Hatton ridică cutia metalică.

— Iată faimosul kit. Mai conţine alcool şi mai multe feluri de seringi. Cei mai periculoşi agenţi chimici sunt cei care atacă nervii. Chiar şi o picătură mică pe piele poate să provoace o moarte atroce. La început simţi, aşa, un rău general. Urmează voma şi pielea se umple de băşici. Ochii, gingiile şi unghiile încep să sângereze, saliva devine abundentă, inima bate din ce în ce mai tare de parcă ar vrea să explodeze, respiraţia se blochează, sistemul nervos se dereglează complet. Victima tresare într-un mod impresionant, se zbate şi se crispează ca un peşte scos din apă. În cele din urmă, toate organele interne sunt distruse şi survine moartea.

Tânăra femeie făcu o pauză şi se uită la mercenari. Toţi o ascultau cu cea mai mare atenţie.

— Există mai multe mijloace de răspândire a otrăvii, continuă ea. Ploaia galbenă e vaporizată de avioane. Ea poate să aibă şi o culoare portocale, roşie sau albă. Important e ca avionul să rămână vizibil de departe şi să-ţi lase timp să te protejezi. Alte gaze pot fi împrăştiate cu rachete... Va trebui să vă uitaţi cu mare atenţie în jur. Dacă descoperiţi un lichid uleios pe frunze sau la suprafaţa apei, este foarte probabil să fie vorba tot de un agent chimic. Un alt semn: animalele moarte, sau lipsa totală a animalelor. Acum vă voi arăta cum să nu muriţi dacă totuşi sunteţi contaminaţi.

Hatton luă două seringi din kitul de decontaminare şi le ridică să le vadă bine toţi.

— Aceasta conţine atropină, explică ea arătând seringa galbenă. Atropină este eficace împotriva majorităţii agenţilor chimici care atacă nervii. Fiecare kit conţine trei seringi. Trebuie administrate toate trei într-un minut de la contaminarea cu presupusul agent. Aceasta conţine TAB, continuă ea arătând seringa verde. Este un amestec de trei antidoturi diferite printre care şi atropină. Din nefericire, ruşii au descoperit deja un agent care atacă nervii şi pe care atropină nu-l poate distruge. Acest TAB a fost descoperit în kitul de decontaminare al unui prizonier rus. Pare să fie eficace împotriva majorităţii noilor otrăvuri, dar rămâne periculos. E doar experimental şi provoacă efecte secundare serioase. Printre altele, afectează memoria pe termen scurt.

Nate Beck i se adresă discret lui Alex Nanos:

— Hei, poate că asta ţi-ar trebui, Alex.

— Lasă gura! Vreau să ascult, răspunse Nanos cu glas tare.

— Să ştiţi băieţi că ceea ce vă spun e foarte important. Aşa că, faceţi bine şi urmăriţi-mă, li se adresă Leona Hatton. Veţi suferi şi de halucinaţii şi de dereglări de coordonare, de deplasare în spaţiu. Cu alte cuvinte, nu veţi şti încotro mergeţi, nici în ce trageţi. TAB-ul trebuie folosit ca o ultimă soluţie. Dacă colonelul sau eu ne dăm seama că am contractat un agent necunoscut, sau dacă nu obţineţi nici un fel de diminuare a simptomelor după injecţia cu atropină, folosiţi fără întârziere cele două seringi cu TAB. Şi nu trebuie să uitaţi un lucru, conchise Leona. După contactul cu un agent care atacă nervii, vindecarea nu se obţine decât după trei luni petrecute la spital, cu sechele permanente la ficat şi rinichi. Gândiţi-vă la asta. Colonele! zise ea uitându-se la Barrabas.

— Mulţumesc, Lee. Sfaturile tale sunt totdeauna apreciate şi sper că nu vom fi nevoiţi să folosim această ultimă soluţie.

Hatton trecu lângă ceilalţi. O hartă mare a sud-estului asiatic fusese mai înainte fixată pe peretele din spatele lui Barrabas.

— O'Toole v-a explicat misiunea, începu Nile. Vom merge în Cambodgia pentru a studia o junglă probabil moartă şi un război chimic angajat în regiunea centrală a ţării. Trebuie să luăm eşantioane de analiză pentru guvernul Statelor Unite. Iniţial, am crezut că armata vietnameză, care ocupă sudul Cambodgiei, folosea armele chimice puse la dispoziţie de ruşi împotriva khmerilor roşii rebeli. Se pare însă că khmerii şi-au au pus la punct propriul lor armament chimic.

Barrabas luă bagheta lungă de pe masă, se apropie de hartă şi arătă o linie lungă de culoare albastră care se întindea din partea de nord-est a Cambodgiei până în sud-est.

— Râul Mekong, zise el. Unii dintre noi l-au cunoscut în altă ţară. El traversează ţinuturile din nord, în apropiere de Laos, şi coboară printre marile orezării din sud, înainte de a coti spre interiorul Vietnamului de Sud.

Nile urmări conturul râului, apoi deplasă bagheta spre stânga, subliniind o pată circulară în partea de nord a ţării.

— Aceasta e zona de defoliere. Aproape o sută de kilometri lungime şi douăzeci şi cinci lăţime. Iar aici...

Nile arătă zona de nord-est a ţării.

— Aici este locul unde ne vom afla peste vreo douăsprezece ore. Oraşul Kiri.

Se uită la oamenii lui.

— Dacă sunteţi de acord, adăugă el.

Colonelul se întoarse la masă şi zise:

— V-am explicat această misiune aşa cum ne-a fost încredinţată. Dar între timp am reuşit să intru în posesia unor informaţii care ne lipseau. Cel care se ascunde în spatele acestei operaţiuni este un khmer roşu, generalul Kon. Presupun că are mijloacele necesare pentru producerea de arme chimice extrem de mortale. Când khmerii roşii au invadat Cambodgia, în 1975, ei au preluat controlul tuturor instituţiilor de cercetare ştiinţifică din ţară. Poate că folosesc aceşti oameni ca să fabrice arme. În 1979, valul vietnamez i-a respins pe khmerii roşii în afara părţii de sud a ţării. Cartierul general al lui Kon se află la Kiri. E un mare risc. Dacă mergem acolo, avem o şansă să-l prindem în capcană pe Kon, să punem mâna pe produsele chimice şi poate chiar să distrugem fabrica morţii în timpul în care vom fi acolo.

— E vorba de acel general Kon care devasta Vietnamul de Sud când eram noi acolo? întrebă O'Toole.

— Nu pot să dau un răspuns sigur sută la sută, zise Nile, dar se pare că da.

— Atunci să mergem, zise irlandezul fără cea mai mică ezitare.

Ceilalţi se declarară de acord cu toţii în cor.

— Colonele, zise o voce gravă.

Hayes vorbea rar, dar atunci când lua cuvântul, spunea lucruri foarte chibzuite.

— Sunt de acord să merg acolo şi să-l spulber pe ticălosul ăsta o dată pentru totdeauna. Dar cum vom da de el dacă se află într-un oraş? Nu suntem pregătiţi pentru război urban. Şi, ar trebui să vedem lucrurile în faţă. Cinci occidentali şi un negru nu pot prea uşor să treacă drept turişti în Cambodgia.

— O remarcă bună, Claude. Adevărat, va trebui să ne infiltrăm în oraş. Iar Kiri avea o populaţie de o sută de mii de locuitori. Am spus „avea", pentru că acum e un oraş mort. Toate oraşele controlate de khmerii roşii sunt moarte. Toţi oamenii de la ţară au fost transformaţi în sclavi. Deci, după părerea mea, va fi uşor să localizăm activităţile care ne interesează la Kiri.

Colonelul luă bagheta şi reveni lângă hartă.

— Bishop, ce-ai reuşit să găseşti? îl întrebă el pe pilotul canadian.

— Ce-am putut mai bun. Un vechi Twin Otter folosit de nişte tipi care transportau alcool la Burma. E un bimotor, dar are avantajul că seamănă cu aparatele aviaţiei cambodgiene înainte şi după controlul khmerilor roşii. Poate că le va atrage atenţia

când îl vor vedea trecând, dar nu este îndeajuns de sofisticat ca să fie suspectat că aparţine unor trupe exterioare.

Barrabas dădu din cap mulţumit şi arătă spre hartă.

— În noaptea asta, fix la miezul nopţii, ne vom paraşuta în acest loc, zise el arătând frontiera laoţiană. Râul Mekong trece prin centrul oraşului Kiri. Vom zbura pe deasupra timp de o oră, până când vom întâlni drumul care trece pe lângă Mekong. Vom mai avea nevoie de încă o oră pentru a ajunge la oraş şi unde ne vom ocupa de Kon. Apoi va urma partea cea mai grea: plecarea.

Nile deplasă lent bagheta la vest de Kiri.

— Tot ce avem aici, sunt drumuri de pământ folosite de ţărani. Vom rechiziţiona un vehicul sau, dacă e necesar, vom merge până la drumul principal care se află aici.

Bagheta arătă regiunea centrală a părţii de nord.

— De aici vom merge mai departe cu maşina, cu jeep-ul sau camionul. Vom traversa teritoriul khmer. Drumurile sunt în general la fel de pustii ca şi oraşele, cu excepţia posturilor de control. Va trebui să parcurgem două sute de kilometri până la locul nostru de întâlnire de la ruinele cetăţii Angkor Wat.

Barrabas arătă cu bagheta un punct situat nu departe de frontiera thailandezo-cambodgiană, la vest de mica ţară.

— În două zile, conchise el. Întrebări?

Toţi dădură negativ din cap.

— Se pare că pe drum avem o sumedenie de lucruri de făcut, colonele, zise Nate Beck, cel mai puţin experimentat dintre mercenari.

— Ăsta şi e rolul unui mercenar, Nate. Trebuie să fie plin de resurse şi să ştie să se descurce în orice împrejurare. Nu ştiu dacă vom avea nevoie de cunoştinţele tale în materie de computere şi electronică, dar cu siguranţă că în povestea asta cu chimicale vom da peste o aparatură complexă şi chiar periculoasă. Aşa că trebuie să fii pregătit pentru orice eventualitate.

Barrabas făcu o nou pauză, aşteptând alte observaţii.

În cele din urmă, Nanos zise:

— Acum am putea trage un pui de somn, colonele?

— Nici o problemă, Alex. Ne reîntâlnim aici la orele optsprezece pentru o ultimă discuţie şi pentru pregătirile de plecare, se adresă el tuturor. Încă ceva... Lee, în privinţa rănii lui Alex... Cunoşti politica noastră în această privinţă.

Tânăra femeie dădu din cap.

— Da, răspunse Leona, răniţii nu trebuie să plece cu echipa,

dar cuţitul nu a intrat adânc, iar lama, extrem de fină, fusese făcută să străpungă, nu să taie. A avut mult noroc. Va fi dureros, dar nu jenant, având în vedere că trage cu mâna dreaptă.

Barrabas dădu din cap.

— Crezi că-l putem lua cu noi?

— Asta depinde de ce-i vei cere să facă, colonele. Dar deja avem un om mai puţin.

— Nanos?

— O să meargă, zise cu fermitate grecul.

— OK, răspunse Nile. Mergi cu noi.

Mercenarii se ridicară, pregătindu-se să plece fiecare în camera lui.

— Profitaţi din plin de culcuşuri, băieţi! Câteva zile le veţi duce dorul, zise O'Toole.

— L-aş aprecia şi mai mult pe-al meu dacă n-aş fi singur în el, zise Nanos.

Bishop remarcă privirea grecului care se îndreptase spre Leona.

— Eşti la regim, replică Nate.

— Amice, niciodată nu mă pot sătura!

— Am băgat de seamă, zise O'Toole, Haide, băieţi, e ora siestei. Grăbiţi-vă, continuă fostul sergent cu o voce fermă, renunţând la tonul glumeţ.

Mercenarii părăsiră încăperea.

Ora discuţiilor se terminase.

Războiul începea la miezul nopţii!

10

Soarele era sus de tot deasupra peisajului cambodgian, ridicând temperatura la limita suportabilă. Orezăriile transformate în băltoace fetide, continuau să fie cultivate de ţăranii însetaţi. Vântul cald şi uscat bătea dinspre platourile înalte din nord, fără să-i cruţe nici un moment pe lucrători.

Un şir lung de jeep-uri şi de camioane militare părăsi drumul şi intră pe digul lung din pământ care traversa culturile. Unul dintre ţărani aruncă o privire prudentă într-o parte şi în cealaltă, având grijă să nu oprească mişcarea monotonă şi regulată a săpăligii.

Nu trebuia să se oprească. El şi toţi ai lui erau supravegheaţi de oameni înarmaţi până-n dinţi. Angka Loeu, şeful înaltei Organizaţii, era autoritatea cea mai anonimă a părţii ocupate de khmerii roşii. Iar Angka Loeu nu-i suferea pe leneşi, chiar şi atunci când temperatura de-afară era de patruzeci de grade iar lucrul începuse la cinci dimineaţa.

Ţăranul privi la coloana de vehicule care îşi continua drumul, stârnind nori mari de praf împrăştiaţi cu repeziciune de vânt. Circa o mie de lucrători, din care făcuse parte şi el, construiseră acel dig cu mâinile goale. El şi alţii, scoşi de khmerii roşii în afara oraşelor, fuseseră duşi la ţară ca să sape cu unghiile şanţurile de irigaţie şi să care pământul până la diguri.

O viaţă foarte dură pentru un arhitect.

În timp ce convoiul înainta, fostul arhitect simţi că i se taie respiraţia văzând un Mercedes roşu decapotabil, semănând în mod cu totul uimitor cu cel pe care îl avea la Pnom Penh. Poate chiar era al lui. Omul din maşină era un emisar al lui Angka Loeu, dacă nu cumva era chiar Angka Loeu în persoană într-un vehicul atât de luxos.

Praful împins de vânt învălui faţa ţăranului, care nu-şi putu reţine strănutul, înăbuşindu-l cum putu mai bine, de teamă ca nu cumva să-l audă unul dinte paznicii aşezaţi de-a lungul perimetrului orezăriei. Era posibil ca Angka Loeu să considere chiar şi un strănut ca fiind un semn de scădere a ritmului muncii. Acel om nemilos nu avertiza decât de două ori. La al treilea avertisment, execuţia era iminentă.

Fostul arhitect se reîntoarse la munca lui.

Pe bancheta din spate a Mercedesului roşu, generalul Kon stătea alături de fetiţa lui adormită şi înfăşurată în cuverturi.

Mângâie o clipă umărul fetiţei şi se uită la peisajul de afară.

Digul înalt îi oferea o vedere panoramică asupra orezăriilor care se întindeau de o parte şi de alta a drumului de pământ. Aplecaţi peste uneltele lor, ţăranii mişunau cât putea vedea el cu ochii.

Era imaginea lumii revoluţionare a khmerilor roşii. O societate în care oamenii erau egali, dacă asta însemna mizerie egală, foame egală, opresiune egală şi aşa mai departe. Citadinii aveau multe de învăţat.

Luat de valul amintirilor, Kon se gândi la vremea în care studia la Pnom Penh şi la Paris, cu mulţi ani în urmă, mai înainte de a deveni un luptător în războaiele asiatice. De câte ori râseseră de el din cauza feţei, a stângăciei, a seriozităţii sale. Fusese provocat la bătaie. Dar el răspunsese prin întoarcerea spatelui şi se îndepărtase suportând insultele lor.

Păstrând în el cruzimea şi umilinţa colegilor de şcoală pentru a le folosi mai târziu, Kon ştia deja cu certitudine că va veni şi timpul răzbunării lui.

Şi asta s-a întâmplat, după cum au putut să-şi dea seama spre marea lor surprindere cei mai mulţi dintre foştii lui colegi de clasă. O surpriză dureroasă, întrucât aproape toţi muriseră, ceilalţi lucrând acum ca sclavi în orezării.

Acum, Kon ordonase să fie transportat cu Mercedesul în calitate de emisar al lui Angka Loeu. Ironia îl făcu să zâmbească, înalta Organizaţie nu exista. Ea era un instrument de propagandă foarte abil, pentru că totul era făcut în numele milostivului Angka Loeu. Kon nu reprezenta decât un simplu instrument al milostivei Organizaţii. Nimeni nu se putea revolta împotriva unei autorităţi inexistente. Era ceva imposibil chiar şi pentru vietnamezii care încercau să distrugă un conducător pe care nu-l găseau nicăieri.

Generalul Kon se bucura de puterea lui. Nimeni nu mai râdea acum de el, nici de persoanele pe care le iubea. De altfel nu exista decât una singură: fata care dormea alături de el.

La capătul digului, lungul convoi de vehicule coti pentru a intra pe un drum pavat cu două benzi care ducea la periferia oraşului. Acolo, maşinile se opriră, capota Mercedesului fu ridicată pentru ca ocupanţii lui să poată fi văzuţi, apoi coloana îşi reluă înaintarea.

Kon repeta deseori această procesiune lentă în memoria zilei în care khmerii roşii câştigaseră războiul civil şi duseseră poporul afară din oraşe. Răniţii şi bolnavii fuseseră scoşi din spitale, bogaţii alungaţi de pe proprietăţile lor, călugării din temple şi

negustorii din prăvăliile lor, ca să fie adunaţi în stradă, lăsaţi pradă panicii şi disperării.

Bătrânii şi neputincioşii fuseseră părăsiţi pe paturile spitalelor, în timp ce femeile însărcinate năşteau la colţ de stradă. Vocile lor formau un concert de lamentări plin de confuzie. Protestele fuseseră întâmpinate cu rafale de gloanţe. Nici un om nu se putea opune lui Angka Loeu şi escadroanelor morţii. Trebuiau să înveţe această lecţie sau să moară.

Mercedesul generalului Kon intră în oraşul pustiu unde bătea acelaşi vânt uscat dinspre platourile înalte. Bătea pe bulevardele pline de epave şi ruine, de maşini de cusut sparte, şi climatizoare distruse. Pe trotuare se îngrămădeau paturi metalice de la spitale. Saltele putrede îşi vărsau umplutura. Bunurile poporului erau acolo, martore ale exodului.

Soarele implacabil albea oasele împrăştiate ici şi colo la intersecţia străzilor, în faţa caselor, sau îngrămădite sub copaci.

Bulevardul se îngustă şi procesiunea îşi încetini înaintarea pătrunzând în cartierul vechi al oraşului, construit în stilul francezilor care, într-o anumită perioadă, trăiseră acolo în calitate de coloni.

Obloanele apăreau la ferestrele sparte prin care încercau să iasă perdelele sfâşiate. Cioburile, rămăşiţele de mobile şi de vase sparte acopereau trotuarele. Iar Kon, într-o atitudine militară, ca un împărat, îşi inspecta domeniul. Regatul Morţii.

Şirul de vehicule luă un viraj brusc şi pătrunse în mijlocul unei pieţe mari. Pe una din laturi, un pod se întindea deasupra râului Mekong; celelalte trei laturi fiind ocupate de clădiri înalte, în sfârşit, imobilul înalt de la capătul pieţei părea să fie singurul din oraş care îşi păstrase o activitate umană. Faţada fostului hotel fusese aproape în totalitate acoperită de drapelele purpurii ale khmerilor roşii.

Procesiunea îşi încetini înaintarea apoi se opri în faţa hotelului, unde aşteptau două şiruri de soldaţi în poziţie de drepţi, purtând uniforme curate şi fără nici o cută.

În piaţă era linişte, nu se auzea decât duduitul motoarelor. Câţiva soldaţi se repeziră de la hotel ca să deschidă portiera generalului Kon, încremenit ca o statuie în vehiculul său. Kon se întoarse brusc şi coborî din Mercedes, trecu prin faţa gărzii de onoare şi urcă cele câteva trepte care duceau în interiorul clădirii.

Holul de la intrare păstra dor câteva urme ale luxului de altădată. Praful murdărea cu un strat gros de culoare neagră

imensele lustre de cristal. Lămpile luminau slab covoarele murdare. Canapelele şi fotoliile îşi arătau măruntaiele, mutilate de soldaţii khmerilor roşii, care folosiseră pielea mobilierului la încălţări. Pereţii erau mascaţi de stive de cutii metalice cu muniţii. Din loc în loc, zidul era ciuruit de gloanţe; uneori folosea pentru antrenamentele de tragere la ţintă.

Comandantul Ly traversă încăperea pentru a-şi întâmpina superiorul.

— Bun venit la Kiri, generale Kon, zise Ly înclinând capul. Oamenii de ştiinţă m-au informat despre terminarea muncii lor. Şeful lor vă aşteaptă şi suntem gata pentru execuţii.

— Excelent. Şi armatele vietnameze?

— Sosesc dinspre est. Înaintează rapid. Credem că vor ataca mâine.

— Atunci înseamnă că oamenii de ştiinţă au terminat treaba la timp. Ai grijă ca familiile lor să se afle afară împreună cu ei. Merg imediat să vorbesc cu şeful lor.

Comandantul Ly îl conduse pe Kon într-o încăpere mare dărăpănată.

Un cambodgian de vârstă mijlocie, îmbrăcat cu o bluză albă, stătea la o masă din fundul încăperii. Degetele lui băteau nervos în lemn în timp ce se uita la Kon care se apropia repede de el.

Când generalul ajunse în faţa lui, omul de ştiinţă se ridică, înclină capul şi îşi împreună mâinile de parcă ar fi vrut să se roage.

— Generale Kon, sunt mândru să vă anunţ că, împinşi de dorinţa înflăcărată de a ne îndeplini datoria faţă de Angka Loeu, oamenii de ştiinţă de la Universitate, ajutaţi de oamenii de ştiinţă de la Staţiunea de Cercetări Agricole, au îndeplinit în mod strălucit sarcina care ne-a fost trasată de Angka Loeu, zise el cu o voce uşor tremurată.

Apoi îi întinse lui Kon o cutie îngustă de lemn.

Generalul deschise capacul şi descoperi un tub plin cu un lichid albastru aşezat pe un strat de vată.

— Ăsta e? întrebă el scoţând tubul din cutie şi ridicându-l în lumina zilei.

Omul de ştiinţă dădu din cap şi se înclină încă o dată.

— Şi doza asta e suficientă?

— Generalul Kon a putut deja să evalueze efectul acestui produs chimic vaporizat în junglă. Proprietăţile lui sunt puţin obişnuite. Are un agent care atacă nervii destinat vieţii animale şi un defoliant pentru viaţa vegetală. Este şi solubil în apă. N-am

tratat decât o mică parte din junglă. Până acum, împrăştierea otrăvii s-a făcut pe o bandă lungă de o sută de kilometri şi lată de douăzeci şi cinci pe care nu mai există nimic. Eşantionul pe care îl aveţi în mână este de o sută de ori mai concentrat şi mai puternic. O picătură mică, mai mică decât vârful unui ac de cusut, ucide un om aproape instantaneu. E aici întreaga cantitate pe care aţi cerut-o.

Omul de ştiinţă arătă un bidon metalic de optzeci de litri şi lăsă ochii în jos.

— Excelent! exclamă Kon făcând un pas spre containerul mare pe care îl mângâie fascinat. Şi care vor fi efectele dacă acest bidon va fi vărsat în Tonle Sap?

Uşor ruşinat, omul de ştiinţă se strădui să dea un răspuns satisfăcător.

— Deoarece acum suntem în anotimpul secetos, începu el cu o voce stingherită, otrava se va scurge în râul Mekong şi ceilalţi afluenţi ai Marelui Lac. Orice viaţă se va stinge în marile câmpii şi în orezării. Cambodgia, Vietnamul de Sud şi Thailanda vor fi afectate. După aceea va ajunge în apele sărate ale Golfului Siam, după care va invada Oceanul Indian...

— Şi? insistă Kon.

— Diluată de apele oceanului, efectele nu vor fi la fel de mortale departe de coastele asiatice, dar acest produs chimic e indestructibil. În fine, moleculele lui se vor împrăştia în toate apele globului. Multe specii vegetale şi animale sensibile vor fi distruse. Cele mai rezistente vor suferi şi ele...

Din nou, îngrozit de ceea ce el şi colegii lui făcuseră, omul de ştiinţă îşi întrerupse comentariul.

— De ce vor suferi? întrebă Kon, forţându-l pe omul de ştiinţă să se exprime.

— De boli grave, de cancer, de mutaţii genetice.

Kon se întoarse brusc, întrerupându-şi interlocutorul. Părea că-şi savurează cuvintele când pronunţă cu o voce limpede, vizibil copleşit de ceea ce auzise:

— O otravă indestructibilă, care se integrează în viaţă, care devine viaţa, care transformă existenţa pentru zeci de generaţii. O otravă care pătrunde în structurile genetice ale vieţii...

Omul de ştiinţă lăsă ochii în jos şi vorbi din nou:

— Mărite Kon, noi, oamenii de ştiinţă de la universitate şi de la Staţiunea de Cercetări, am lucrat pentru tine ca să producem ceea ce doreai. Am acţionat în funcţie de ordinele primite. Dar ne-ai promis libertatea pentru noi, soţiile şi copiii noştri.

Kon se întoarse scurt, cu şirul gândurilor întrerupt de vorbele patetice ale interlocutorului său.

— Veţi fi eliberaţi, zise el.

— Generale Kon, mai e ceva...

— Ce?

— Cercetătorul şi tânăra femeie. Nu voiau nici un rău.

— Sunt nişte criminali! izbucni Kon fulgerându-l pe omul de ştiinţă cu privirea. Angka Loeu a interzis orice contact fizic între sexe în afara căsătoriei, iar căsătoria sau chiar intenţiile de căsătorie nu pot fi admise fără permisiunea lui Angka Loeu.

— Dar, generale Kon, tinerii sunt uneori lipsiţi de judecată...

— Fuseseră avertizaţi că e interzis să facă dragoste. Trebuie să plătească pentru nesupunere. Nu vreau să mai aud nimic, întoarce-te imediat la colegii tăi.

Omul de ştiinţă părăsi încăperea, cu capul în jos şi umerii căzuţi, copleşit de un sentiment de culpabilitate. În acest timp, Kon se întoarse spre comandantul Ly.

— Totul e gata?

Ly dădu din cap afirmativ.

Generalul păşi printre cioburile de sticlă şi se opri pe balconul care dădea spre piaţă. Soldaţii încercuiau strada, înarmaţi cu puşti automate, în timp ce alţi camarazi de-ai lor, cu mitraliere grele, stăteau în dreptul faţadei hotelului.

În mijlocul drumului, un grup de vreo patruzeci de bărbaţi, femei şi copii, ghemuiţi, stătea în aşteptare. Unii purtau o bluză albă de laborator. Oamenii de ştiinţă şi familiile lor constituiau o atracţie evidentă.

În faţa lor, un tânăr de vreo douăzeci de ani şi o brunetă frumoasă, încă adolescentă, stăteau în picioare, sub ameninţarea câtorva puşti, cu disperarea zugrăvită pe faţă.

Din balcon, Kon făcu semn soldaţilor să înceapă spectacolul. Comandantul se întoarse spre cei adunaţi apoi se adresă soldaţilor şi oamenilor de ştiinţă, explicând crima comisă şi anunţând pedeapsa. La ordinul său, câţiva soldaţi aruncară o frânghie pe deasupra stâlpului unui felinar, legară mâinile tânărului şi traseră de capătul liber, ridicând braţele nenorocitului deasupra capului.

În timp ce-l ţineau în această poziţie, tânăra femeie fu împinsă înainte şi aruncată la pământ. Patru soldaţi se apropiară de ea cu bastoanele de cauciuc ridicate.

Cuprinsă de panică, adolescenta ţipă de două ori; al treilea ţipăt se transformă într-un geamăt atunci când prima lovitură îi

strivi capul.

Din mulţime se auzi un murmur de groază şi de oroare, dar nimeni nu îndrăznea să întoarcă privirea. Când Angka Loeu ordona o execuţie, toată lumea era obligată să privească.

Bastoanele de cauciuc loveau repede şi cu brutalitate. Capul fetei se transformă într-o masă informă plină de sânge.

Acum venea rândul tânărului să moară. Sfârşitul lui nu avea să fie la fel de rapid. Frânghia fu întinsă, imobilizându-l complet, apoi un soldat începu să-i cresteze braţele cu un cuţit.

Nefericita victimă a lui Angka Loeu începu să urle de durere. Dar soldatul îşi continua supliciul josnic, crestându-i profund torsul. Apoi se dădu înapoi. Tânărul avea toate şansele să moară abia peste o oră, poate chiar două.

Kon urmărea supliciul de pe balcon, zâmbind satisfăcut.

Singurul său regret era numărul mic al martorilor care asistau la execuţie. Acest gen de tratament constituia una dintre lecţiile inestimabile pentru populaţia pe care o controla. Varietatea incredibilă de execuţii pe care le ordona era rodul direct al imaginaţiei sale demente. Metodele actuale erau favoritele lui. Cea pe care o folosise cu o săptămână în urmă pentru pedepsirea unui călugăr budist recalcitrant era şi ea excelentă.

— Unde e fata mea? întrebă el brusc întorcându-se spre comandantul Ly.

— Sus, generale Kon, în camera obişnuită.

— Pentru că vietnamezii vor ataca mâine, ne întoarcem la cartierul meu general din munţii de nord-vest. Vei veni cu mine. Vom lăsa aici vreo sută de soldaţi ca să apere oraşul. Vor avea onoarea să moară pentru Angka Loeu. Spune soldaţilor să-i execute pe oamenii de ştiinţă şi pe familiile lor.

— Totul se va face după cum aţi ordonat, generale Kon. Şi ăsta? întrebă el arătând cu degetul spre bidonul metalic aşezat pe masă.

— Du-l în portbagajul Mercedesului roşu, răspunse Kon. Urc după fată.

Luă cutia în care se afla tubul cu acel lichid albastru atât de periculos şi părăsi camera. După un minut ajunse la etajul doi şi intră într-o cameră luxoasă, ale cărei ferestre intacte şi închise dădeau spre piaţă. Fata stătea la fereastră şi nu pierduse nimic din dubla execuţie care tocmai avusese loc.

Nu se întoarse când îşi auzi tatăl intrând.

Kon traversă încăperea şi se lăsă în genunchi lângă fetiţă, punând o mână pe umărul ei.

— Fata mea, trebuie să ne întoarcem imediat în munţi.

— Acum, tată? răspunse ea cu o voce ciudat de înăbuşită, fără să-şi ia ochii de la fereastră. Dar abia am venit, şi e atât de departe până acolo.

— Trebuie să plecăm, insistă el. Dar nu preferi orăşelul de munte Radam acestui loc? Acolo ai în jurul tău oameni ca tine.

— Da, prefer să fi acolo. Urăsc locul de-aici. Toţi sunt la fel când mă văd, nu mă iubesc. Simt asta de fiecare dată când vin aici.

— Dar eu te iubesc, fata mea. Te iubesc mai mult decât orice pe lume. De asta am construit Radam în munţi şi am adus acolo oameni din toate colţurile Asiei. Oameni care nu râd de tine şi nu se dau înapoi de oroare când te văd, pentru că, într-un fel, sunt ca tine.

— Da, tată, ştiu, răspunse fetiţa întorcându-se de la fereastră şi sărind de gâtul tatălui ei.

Excrescenţa îi acoperea faţa ca o ciupercă albă enormă, desfigurând fetiţa a cărei parte stângă a feţei era în întregime bombată, aproape închizându-i ochiul. Jumătate din gura copilului dispărea în masa spongioasă a ţesuturilor.

Privirea lui Kon se plimbă cu tristeţe asupra tumorii şi ochii i se umplură de lacrimi. O strânse pe fată la piept, apoi zise cu blândeţe:

— Dar am un plan. În curând nimeni nu va mai râde şi nu se va mai speria de tine. Nimeni, niciodată, murmură el.

Kon ridică cutia de lemn şi scoase delicat tubul cu lichid mortal.

— Datorită acestei substanţe, continuă el. Îţi voi explica totul în maşină, şi vei vedea că voi transforma întreaga lume numai pentru tine.

Ridică uşurel fetiţa în braţe şi o legănă cu tandreţe.

Afară, în piaţă, tânărul murea într-o agonie atroce. Cadavrul iubitei sale începea deja să se descompună sub razele fierbinţi ale soarelui cambodgian.

11

Cuibărit în munţi, la nord-vest de Kiri, Radam era copleşit de căldura toridă a după-amiezii.

Cartierul general al lui Kon se ridica pe un mic pisc, încadrat de alte piscuri mai înalte. Într-o parte a orăşelului, stânci mari se ridicau deasupra junglei luxuriante. O cascadă mică se revărsa într-o cuvetă naturală adâncă, marcând punctul de formare al râului. Acesta, în sezonul secetos, şerpuia cu sârg printr-o albie sinuoasă, învârtind cu greu roata hidraulică din bambus instalată pe mal.

Grupul de case cu acoperiş din paie, construite pe piloţi, se întindea de-a lungul malurilor apei mocirloase. Mai departe de mal, alte locuinţe erau ascunse în spatele vegetaţiei dese, mângâiată de briza caldă care cobora dinspre Laos.

Palmieri verzi, imenşi, creşteau alături de mulţi alţi copaci aproape striviţi de o abundenţă, de flori splendide. Înălţat în centrul Radamului, un templu îşi arăta cu graţie pagoda elegantă din aur, instalată în mijlocul unor grădini îngrijite, înconjurate de construcţii mai grosolane cu acoperişuri roşii şi cu pereţii acoperiţi cu stuc.

Pe malurile râului, bărbaţi şi băieţi tineri pescuiau cu plasa, în timp ce pe străzile copleşite de căldura strivitoare, femeile îşi spălau lenjeria în lighene mari emailate, sau înteţeau focul în micile *hibaşi* pentru a pregăti masa familiilor lor.

Era o aşezare liniştită şi tipică pentru Cambodgia, cu câteva excepţii.

Soldaţi aparţinând khmerilor roşii, îmbrăcaţi cu sinistrele lor uniforme negre, tipice escadroanelor morţii, postaţi în tot orăşelul, băteau străzile aparent pustii. Alţi soldaţi tineri se antrenau pentru mânuirea baionetei, folosind manechine de paie atârnate de stâlpi în mijlocul grădinilor templului. Strigătele lor ascuţite se auzeau cu claritate. Având sarcina să împiedice evadarea oamenilor, ei intrau rareori în acţiune, căci, deşi prizonieri, locuitorii din Radam nu încercau aproape niciodată să evadeze. Cei mai mulţi erau vietnamezi, dar în orăşel se aflau şi prizonieri cambodgieni, câţiva albi, cu pielea bronzată de soare, precum şi câţiva negri de origine africană.

O ultimă excepţie tulbura aspectul liniştit al Radamului: maladia.

Un tip bărbos cu părul lung şi blond aştepta lângă unul din piloţii unei case de pe râu. Tatuajul de pe umăr istorisea povestea lui. Culorile păliseră odată cu anii petrecuţi sub soarele asiatic, dar mesajul nu pierise:

„US Marine Corps. Danang 1971. Îi vom trimite în iad!”

Aruncă o privire scurtă în jurul lui înainte de a intra sub construcţie. Malul era liber. Din cauza sezonului secetos, spaţiul dintre apa râului şi locuinţă se dublase.

Blondul îşi croi drum printre găinile şi raţele care se bălăceau într-o băltoacă de apă şi ocoli cu prudenţă doi boi care căscau de plictis. Persoana cu care trebuia să se întâlnească se afla deja acolo. Ceva mai departe, în întuneric, ascuns în parte după o grămadă de bălegar, un tip înalt cu păr brunet stătea pe vine. Boii se scuturară zgomotos şi loviră cu copitele în pământ.

— Din cauza mirosului nostru, îi explică brunetul vizitatorului său meşterind ceva. Boilor nu le place mirosul occidentalilor.

— Nu ştiam că mirosul nostru e diferit de cel al cambodgienilor sau al vietnamezilor.

— Totuşi ăsta e adevărul. Noi nu ne dăm seama, dar ei ne simt. Şi femeile de-aici îl simt.

Îi zâmbi interlocutorului său, dar zâmbetul nu-i acoperea decât o parte a feţei. Cealaltă parte era moale, de parcă muşchii s-ar fi topit. Era paralizat.

— E gata, zise el. Dă-mi firul.

Vizitatorul ridică braţele spre o grindă a casei, apucă firul electric ascuns şi-l întinse prietenului său. Acesta îl fixă la micul radio pe care îl meşterise şi încercă să înfăşoare firul subţire în jurul conectorului, dar mâinile îi tremurau. Se opri o clipă, după care reîncepu să lucreze făcând un mare efort să se concentreze. Vizitatorul aşteptă în tăcere ca prietenul său să termine. Obţinu în sfârşit rezultatul dorit şi zise:

— Uneori e şi mai rău.

— Aşa e pentru toţi.

Brunetul se uită la vizitator. Pieptul americanului era acoperit de bube roşii şi de şuviţe de piele moartă, de la brâu şi până la gât.

— Arăţi parcă mai bine acum, remarcă el.

— Nevasta mea mi-a pregătit un unguent făcut dintr-o plantă care creşte în junglă. Îmi face bine. Mă întreb dacă chestia asta nu va distruge tatuajul, zise el privind inscripţiile palide de pe bicepşi.

— „Îi vom trimite în iad” e un lucru pe care generalul Kon nu

poate să ţi-l şteargă.

Blondul dădu din cap.

— Se pare că noi toţi trăim într-un infern!

— Lasă, nu-i chiar aşa. Valea asta e un adevărat paradis tropical. Avem nevestele noastre aici şi mult de lucru ocupându-ne de cei care au nevoie de ajutor. Conducem spitalul. E adevărat că toţi suntem...

Avu o ezitare şi o jumătate de zâmbet apăru pe faţa lui, apoi continuă dând din umeri:

— ... nişte monştri... dar nu din vina lui Kon. Hei, merge!

Aparatul meşterit începu să emită paraziţi.

— O voce americană...

Printre paraziţi se distingea vocea unei jurnaliste şi amândoi tăcură. Sub casa de bambus, adăpostul întunecos care îi proteja de privirile soldaţilor se umplea de vocea compatrioatei lor. O voce care ar fi putut să vină de pe o altă planetă. Jurnalista anunţă titlurile ştirilor internaţionale apoi intră în detalii.

— Am reuşit! exclamă brunetul.

Cei doi bărbaţi se aplecară şi mai mult spre difuzor.

— „... Şapte dinte cele mai importante companii de produse chimice au fost de acord pentru a vărsa o sumă de o sută optzeci de mii de dolari foştilor combatanţi expuşi la Agentul Oranj în timpul războiului din Vietnam. Otrava chimică defoliantă a provocat un mare număr de maladii, de la grave probleme nervoase până la cancerele cele mai rare, fără a mai pune la socoteală malformaţiile şi bolile degenerative la nou-născuţi. Aproximativ cincizeci de mii de foşti combatanţi suferă de...

Brunetul deconectă aparatul şi vocea se stinse.

— Ţi-am spus eu. Tot satul are în comun expunerea la Agentul Oranj – americani, vietnamezi şi chiar generalul Kon.

— Cincizeci de mii, zise blondul speriat de numărul mare.

— Dacă există atâţia soldaţi afectaţi, închipuie-ţi numărul de ţărani vietnamezi...

— Şi foarte puţini ajung până aici.

— Sunt din ce în ce mai mulţi. Treptat, mesajul se răspândeşte, scoţând la iveală prezenţa altor oameni afectaţi de aceeaşi pacoste. Şi copiii...

Blondul dădu din cap. Cuvintele nu mai erau necesare. Otrava chimică, eliberată cu mai mulţi ani în urmă în junglele din Vietnam, crease o generaţie de copii monstruoşi.

— Ăsta e motivul pentru care generalul Kon a creat Radam, zise brunetul. A fost expus la Agentul Oranj, deformarea fiicei

sale o dovedeşte. Radam este un cadou pentru ea şi o obsesie totodată. Se comportă ca împăratul chinez care s-a îndrăgostit de o femeie cu picioarele deformate. Se căsătoreşte cu ea şi ia hotărârea ca toate femeile din China să-şi bandajeze picioarele ca să semene cu cele ale soţiei sale. Patru sute de ani mai târziu, chinezoaicele îşi mutilau în aşa hal picioarele încât abia mai puteau merge. Mutilare devenită obicei pentru că un împărat se căsătorise cu o infirmă. Azi, generalul Kon a creat Radam pentru ca nimeni să nu râdă de fata lui.

— Adu-ţi aminte când am fost aduşi aici, zise blondul. Douăzeci de americani prizonieri de război. Toţi suferind mai mult sau mai puţin de acţiunea acelei otrăvi chimice. Tulburări nervoase, ca la tine, boli ale pielii, ca la mine, cancere, ca la alţii. Îţi aduci aminte cum era? Spitalul era condus de soldaţii khmerilor roşii, aduşi de pe orezării, cărora li se dăduseră medicamente occidentale. Puneau soluţii sterile în cutiile de coca-cola şi turnau penicilină în mâncare. De fiecare dată când cineva suferea de ceva, luau un pumn din pilulele avute la îndemână şi îl îndopau pe pacient.

— Noi am schimbat situaţia asta. Acum când ne ocupăm de spital, oamenii primesc tratamentul potrivit. Acum învăţăm metode noi cu tratamente pe bază de ierburi, pe care le învăţăm de la nevestele noastre asiatice, adăugă celălalt.

— Dar cât timp vom mai putea continua astfel? spuse blondul strângând pumnii de furie şi frustrare. Copiii de-aici sunt deja atât de uşor de influenţat. Săptămâna trecută, când Kon a ordonat executarea călugărului budist...

— Ştiu.

Călugărul comisese crima de a-i învăţa pe copii să citească şi să scrie. În noua societate a khmerilor roşii, numai Angka Loeu putea să acorde permisiunea pentru o astfel de faptă. Kon îl condamnase la moarte prin spânzurare.

— Ştiu. E nasol, zise brunetul. Toţi am fost afectaţi fizic de contaminarea cu Agentul Oranj.

— Cu excepţia lui Kon.

— Nu, cred că şi Kon a fost afectat.

— Cum?

— Cred că e nebun, murmură americanul.

— Iar noi suntem prizonierii lui, continuă vizitatorul. Ni s-a furat identitatea şi am fost ameninţaţi cu moartea dacă nu ne uităm trecutul. Vieţile noastre şi toată lumea sunt ameninţate de capriciile lui Kon şi ale fetei sale.

— Adevărat. Kon are putere de viaţă şi de moarte asupra noastră, dar nu pe vecie. Să privim lucrurile în faţă. Nu vom mai putea niciodată să ne reintegrăm în viaţa americană. Nu mai există loc pentru noi acolo. Dar avem şansa noastră aici. În curând se va întâmpla ceva. Simt asta. Vietnamezii au recucerit majoritatea ţării iar khmerii roşii se pregătesc de fugă. Kon a plecat în dimineaţa asta la Kiri şi am aflat că se va reîntoarce chiar azi. Se pare că pregăteşte ceva.

— Despre ce-ar putea să fie vorba? întrebă blondul.

— Nu ştiu, dar mai e ceva ce nu ne poate lua niciodată: dreptul de a ne revolta, de a riposta, de a lupta. Şi asta vom face când va veni momentul.

Vizitatorul se uită la prietenul său.

— Totdeauna mă simt mai bine după ce am stat de vorbă cu tine. Aşa se întâmplă şi cu toţi ceilalţi. Ne ajuţi să rezistăm, să mergem mai departe, să luptăm.

Brunetul zâmbi.

— Acum pleacă, voi ascunde radioul. De fapt, toţi ne susţinem unii pe alţii, ăsta e adevărul.

Vizitatorul părăsi locul la fel de rapid şi fără zgomot cum venise. Celălalt american ascunse radioul între grinzile casei, apoi se aşeză jos şi îşi scoase sandalele. Erau identice cu cele pe care le purtau cei mai mulţi dintre ţăranii din sud-estul asiatic: decupate dintr-un cauciuc vechi şi cusute cu fâşii vegetale. Băgă degetele în cauciuc şi scoase din talpă o bucată mică de hârtie. Era o legitimaţie veche a unei universităţi americane. În colţul din dreapta sus, o fotografie îngălbenită de timp arăta faţa unui bărbat zâmbind fericit.

Era tot ce-i mai rămăsese. Chiar şi data de naştere fusese ştearsă. Dar numele încă mai rămăsese: John Scott.

Căpitanul John Scott, din Forţele Speciale americane, dispărut în luptă, prizonier de război şi victimă a contaminării cu Agentul Oranj, era din nou un bloc de granit, omul care îi ţinea în viaţă pe ceilalţi prizonieri americani, căzuţi în mâinile lui Kon, şi le reda speranţa.

12

Vechiul bimotor se deplasa zgomotos în noapte deasupra Cambodgiei. Bishop se străduia să menţină altitudinea pentru a evita detectarea. Nile Barrabas, instalat pe scaunul copilotului, se uita din când în când în jos în căutarea unor elemente uşor de recunoscut. Noaptea de cerneală acoperea totul, chiar şi luminile unui oraş care s-ar fi putut afla colo. Ţara părea pustie.

Avionul gâfâia uneori când traversa curenţii aerieni puternici ce veneau dinspre nord, dar în rest, cerul era senin şi presărat din loc în loc de mii de stele. Luna, aproape plină, proiecta un halo strălucitor care îi va ghida pe soldaţi când vor atinge ţinta, oraşul mort Kiri.

După care, presupunând că nu va fi nici un incident, Bishop se va reîntoarce în spaţiul aerian thailandez. Cel mai mult dorea să rămână la sol şi să lupte alături de ceilalţi, dar fusese solicitat ca pilot. Aşa era înţelegerea şi de asta avea nevoie colonelul. Deocamdată, trebuia să îi ducă în două zile la Angkor Wat.

Totul decursese în linişte de la reuniunea care avusese loc la hotel. În timp ce O'Toole, Nanos, Beck şi Hayes se odihneau după obositoarea călătorie transoceanică din Statele Unite, Barrabas, Hatton şi Bishop adunaseră materialul. Avuseseră oarecare dificultate să obţină armamentul la Bangkok. Sud-estul asiatic deţinea numeroase resturi din Vietnam. Ceea ce Barrabas văzuse în două ore ar fi putut să echipeze o întreagă armată, dar o operaţiune acoperită necesita o infiltrare rapidă şi o ieşire şi mai rapidă. Era limitat în alegerea lui de aceste exigenţe: avea nevoie de arme care să permită maximum de distrugere, fiind totodată extrem de uşor de purtat.

Pentru această misiune, Barrabas alesese Coltul Commando, aproape identic cu M-16 sau Armalite. Uşor, el trăgea cartuşe de 5,56 mm într-o cadenţă de şapte sute cincizeci de focuri pe minut pe o rază de cinci sute de metri. O armă pe care toţi oamenii lui o cunoşteau foarte bine.

Dar acest Colt Commando mai avea şi alte avantaje. Ţeava lui, mai scurtă decât la M-16, şi patul telescopic făceau din ea o armă ideală atât în cazul salturilor cu paraşuta cât şi pentru luptele în spaţiu restrâns pe care le-ar fi putut purta în mediul urban. Avea posibilitatea să adauge masca de flamă pentru luptele pe timp de noapte fără reducerea manevrabilităţii armei

în junglă. Noaptea constituia un avantaj pentru el. Fără masca de flamă îşi reduceau considerabil şansele de reuşită.

Alegerea lui Barrabas fusese determinată şi de alt considerent. Coltul folosea aceeaşi muniţie ca M-16. După informaţiile lui Jessup, cele mai multe armate din sud-estul asiatic, indiferent de convingerile lor politice, foloseau material abandonat de Statele Unite la plecarea americanilor din 1975. Din acest material făcea parte arma M-16 şi muniţia de 5,56 mm. Dacă ar fi fost nevoie să se reaprovizioneze, era destul să atace câţiva soldaţi vietnamezi sau khmeri roşii care patrulau în regiune. Puşca automată putea să tragă şi grenade de infanterie. Proiectate de Coltul Commando, ele explodau în trei sute de fragmente de oţel fierbinte pe o rază de treizeci de metri. Marea lor eficacitate creştea printr-o miră gradată care facilita ochirea. Exista totuşi un inconvenient: greutatea lor. Fiecare grenadă cântărea peste două sute cincizeci de grame, cât o grenadă de mână, dar era mai lungă şi mai voluminoasă.

Bishop reuşise să procure o mitralieră uşoară Heckler & Koch, numită în mod curent HK-13. Pilotul cunoştea perfect această armă de opt kilograme, capabilă să tragă opt sute cincizeci de gloanţe pe minut pe o rază de opt sute de metri. Descoperirea ei fusese o mare baftă. Ţeava, chiulasa şi sistemul de aprovizionare erau convertibile pentru 5,56 mm în loc de gloanţe de 7,62 mm pe care le foloseau mitralierele HK-21 cu care erau echipate trupele NATO. Avantajul era evident: ea folosea aceeaşi muniţie ca şi Coltul Commando.

Echipamentul fusese completat cu material util în junglă: macete pentru deschiderea drumului şi provocarea unei morţi discrete, tablete de sare, tablete de purificare a apei, kit de decontaminare şi vaccinuri împotriva muşcăturilor de şarpe. Fiecare om primise un pachet identic. Combinezoanele de protecţie creşteau greutatea sarcinii dar, cu puţin noroc, poate că vor scăpa repede de necesitatea utilizării lor şi le vor abandona pe drum, după eliminarea sursei tuturor problemelor: generalul Kon.

În interiorul avionului, becurile agăţate de plafonul fuzelajului se legănau încetişor în ritmul vibraţiilor motoarelor. Mercenarii aşteptau, cu bagajul şi paraşuta lângă ei.

Alex Nanos, zis Grecul, un trăgător excelent cu majoritatea armelor, se juca cu arma lui. Nanos era un tip special, mai ales când centrul său de interes se fixa asupra unei persoane de sex opus. Atunci nu mai gândea decât prin sex. Din când în când,

privirea i se îndrepta spre Lee Hatton care stătea în faţa lui.

Lee urmase un antrenament de bază în serviciile feminine, ca doctor în medicină, înainte de a lucra în cadrul majorităţii agenţiilor de informaţii din Washington. Era inteligentă, rafinată, mândră, ceea ce nu o împiedica să fie foarte periculoasă pentru adversarii ei. Expertă în arte marţiale şi în materie de tir, ea era capabilă să meargă unde voia şi oricât de departe dorea.

Aşezată în interiorul fuzelajului, lângă peretele avionului, Leona ascuţea lama lungă a cuţitului, străduindu-se s-o facă şi mai tăioasă decât era.

De cealaltă parte a tinerei femei, Nate Beck rămânea cu privirea pierdută în gol. Evreu, geniu al înaltei tehnologii, el lucrase pentru serviciile de comunicaţie ale aviaţiei americane, inventând formule codificate pe care ar fi vrut tare mult să pună mâna agenţiile de la Washington pentru care lucra Lee. Apoi se integrase în grupul lui Barrabas.

Aşezat lângă el, Claude Hayes părea foarte departe de colegii lui, cufundat într-o tăcere adâncă care îl îngloba ca un zid. Ceilalţi îi respectau atitudinea distantă. Nu ştiau unde-i umblă gândurile, dar când revenea pe pământ, devenea un războinic sălbatic şi necruţător. Hayes era deseori încruntat şi misterios.

Liam O'Toole întoarse capul ca să arunce o privire prin micul hublou. Geamul iradia aerul rece pe obrazul lui. Zburau fără lumini. Jos, peisajul era doar o masă compactă de obscuritate. Exact deasupra liniei orizontului, cerul exploda în miriade de stele. Zburau la altitudine mare, neînsemnaţi în acel ocean de cerneală, vulnerabili în micul lor avion. Numai scânteile portocalii care ieşeau de la motoare, ca nişte gloanţe trasoare, le dovedeau că se mişcă.

În partea din faţă, la comenzile aparatului, cu faţa luminată de luminiţele tabloului de bord, Geoff Bishop verifică instrumentele de control apoi se adresă colonelului:

— Încă vreo cinci minute până la zona sensibilă. Iată reperul nostru, zise el arătând un punct prin geam.

Marile curbe ale munţilor care formau frontiera cu Laosul se întindeau la orizont ca o linie întunecată.

Barrabas se uită la ceas.

„Exact la timp" îşi zise el. Apoi dădu jos căştile de la urechi şi părăsi scaunul.

— Ai făcut treabă bună, Geoff. Ne revedem la viitoarea întâlnire, peste două zile. Ţi-l trimit pe Nanos să te ajute la navigaţie.

— Nu e nevoie, colonele, pot foarte bine să mă descurc singur, răspunse tăios Bishop.

Barrabas se uită o clipă la pilotul său. Era clar că doi dintre oamenii lui nu se înţelegeau. Era normal ca în cursul uneia sau mai multor misiuni tensiunea să crească între oameni. Dar asta era un adevărat pericol. Astfel de emoţii puteau să altereze reflexele în momentele cruciale. Bishop, nou în echipă şi Nanos puţin cam trăsnit: conflictul părea iminent. Trebuia să lămurească situaţia sau să se debaraseze de unul dintre protagonişti. Deocamdată nu se punea problema, pentru că Nanos părăsea avionul şi Bishop se întorcea în Thailanda.

Nile ieşi tăcut din postul de pilotaj.

În cabină, oamenii lui puseseră pe ei tot materialul şi făceau ultimele verificări.

— Paraşută, să-ţi faci treaba! zise Hayes cu o voce joasă potrivindu-şi curelele.

— E cumva o rugăciune? întrebă Nanos.

— Nici vorbă. E un ordin.

— Niciodată nu mi-au plăcut înălţimile, zise Beck.

— Cel puţin ai o şansă să cobori, răspunse Hayes.

— Lăsaţi flecăreala, ordonă O’Toole. Fiecare să verifice curelele vecinului. Şi ţineţi bine arma în timpul coborârii.

Barrabas îşi puse după gât cureaua binoclului de noapte şi fixă cutia la centură.

— Suntem gata, colonele! anunţă O’Toole deschizând uşa avionului.

Barrabas, aspirat de intrarea bruscă a aerului, se prinse cu o mână de mânerul de siguranţă prins în perete. Mâna liberă pipăi încă o dată centura. Semnalizatorul luminos era la locul lui. Se aruncă în gol.

Nile îşi rezervă treizeci de secunde ca să savureze saltul, căderea liberă şi creşterea procentului de adrenalină care urmează odată cu sfidarea legii gravitaţiei. Aşteptă să ajungă la maximul coborârii ca să tragă de curea. Paraşuta se desfăcu deasupra lui, scuturându-i braţele şi umerii în momentul în care pânza se umfla de aer. Pământul părea că vine spre el ca o imensă gaură neagră.

Picioarele lui atinseră în curând solul şi Barrabas se rostogoli în faţă pentru a dispersa forţa de gravitaţie pe sol. Iarba savanei amortiză în parte impactul şi el se ridică imediat, începând să se debaraseze de curelele care îl legau de paraşută. Zgomotul vechiului Otter crescu în intensitate în timp ce Bishop apropia din

nou aparatul de zona stabilită, pentru saltul următorilor mercenari. Nile scoase semnalizatorul de la centură, îl înfipse în pământ şi îl aprinse.

Lumina portocalie care se degaja din capsulă oferea un punct de reper suficient pentru oamenii lui Barrabas, dar nu era destul de puternică pentru a atrage atenţia unor eventuali inamici. Barrabas zări masa întunecată a aparatului. Unul câte unul, mici puncte negre ieşeau din pântecele bimotorului ca apoi să se transforme în pete mai mari în momentul în care aerul umfla pânza paraşutelor.

Barrabas îşi împachetă paraşuta şi o ascunse într-un tufiş, verifică încărcătorul puştii de asalt şi scoase binoclul din cutie pentru a examina împrejurimile.

Se afla în savană, zona de trecere dintre munţii din nord, frontiera laoţiană şi junglă, care ducea la orezăriile bazinului central al Cambodgiei. Peisajul plat se întindea uşor înclinat spre sud. Putea să zărească linia depărtată a copacilor care marca începutul junglei. Vântul bătea dinspre nord-vest, ceea ce însemna că puteau fi trădaţi de miros.

Barrabas petrecuse destul de mult timp în Vietnam ca să ştie cât de important era acest detaliu. Armatele de luptători din sud-estul asiatic erau formate în majoritate din ţărani. Lipsiţi de echipamente sofisticate, soldaţii îşi foloseau simţurile ascuţite. De multe ori, mirosul cremei de după ras, dus de vânt spre taberele vietcongilor, adusese moartea a numeroşi soldaţi americani.

Percepu zgomotul înăbuşit al unei căderi la mică distanţă şi se îndreptă în acea direcţie. La vreo cincizeci de metri de acolo, Nanos îşi desfăcuse deja paraşuta şi alerga spre el. În câteva minute, amândoi făcură turul zonei de aterizare şi îi recuperară pe Hatton, Hayes, Beck şi O’Toole care ducea cu el mitraliera HK-13.

— Să mergem, ordonă Barrabas stingând lumina semnalizatorului.

După calculele sale, după o oră de mers prin savană vor ajunge la jungla de pe marginea râului Mekong. Din cauza vegetaţiei, jungla semitropicală din Cambodgia rămânea aproape impenetrabilă, fără a mai pune la socoteală tigrii, pumele şi numeroşii şerpi veninoşi. Totuşi, jungla ducea la drum şi, evitând punctele de control, aveau să ajungă la ea foarte repede. Dacă totul mergea bine, în următoarele două ore vor ajunge la Kiri, exact la timp pentru a declanşa o ofensivă favorizată de noapte.

La ora aceea, reflexele inamicului aveau să fie la cel mai de jos nivel. Cu şase luptători, Barrabas avea de gând să exploateze la maximum şansa lor de reuşită, indiferent cum.

Nile porni în fruntea grupului. Din loc în loc, iarba savanei atingea o înălţime de un metru şi jumătate, stingherindu-i mult pe mercenari. Barrabas o dădea la o parte cu ţeava armei sau o tăia cu maceta când trecea dincolo de nivelul ochilor.

După o jumătate de oră de mers prin iarba înaltă, mica trupă ajunse la un drum de pământ. Nile îşi opri oamenii şi se lăsă în genunchi. Noroiul uscat prezenta câteva urme vechi, cele mai multe şterse de vânt. Era clar că nimeni nu mai folosise acel drum de câteva zile. Duse binoclul la ochi şi examină locul pe o rază de o sută optzeci de grade. De partea cealaltă a drumului, terenul, presărat cu stânci, cobora abrupt până la un curs de apă care şerpuia la vreo treizeci de metri mai jos. Curentul se îndrepta cu repeziciune spre sud-est, în direcţia Mekongului. În jur nu era nici un semn de viaţă animală, dar jungla, care începea de cealaltă parte a râuleţului, rezerva surprize.

O'Toole se apropie de colonel.

— Vom coborî pe-aici. Vom urma curentul, menţinându-ne la depărtare de drum, zise Barrabas lăsând jos binoclul şi pornind mai departe.

Mercenarii îl urmară în tăcere.

Trupa îşi continuă drumul până la malul cursului de apă şi coti la dreapta pentru a se deplasa pe lângă el. Panta se accentuă foarte repede şi zgomotul apei se intensifică în depărtare, în timp ce se vărsa, în mici cascade, în albia Mekongului. În acel loc înaintarea devenea mai dificilă. Mercenarii se văzură nevoiţi să încetinească ritmul.

Barrabas se uită la ceas. Trecuse deja o oră.

Deodată, Barrabas simţi un miros de lemn ars, un foc stins sau gata să se stingă. Făcu un semn Leonei. Tânăra femeie se lăsă pe vine. Nanos, Beck, Hayes şi O'Toole, care veneau în urma lor, adoptară aceeaşi atitudine.

Barrabas se întoarse şi escaladă versantul stâncos al colinei până la un tufiş de unde le făcu semn lui Hatton şi Nanos să vină la el. Cei doi mercenari îşi părăsiră discret poziţia şi se plasară în spatele şefului, în timp ce restul trupei continua să înainteze cu prudenţă.

Foşnetul frunzelor şi al milioanelor de insecte nocturne ale junglei formau un adevărat zid sonor în jurul lor. Un calm relativ care dură doar câteva secunde.

Deodată, în noapte răsunară câteva şuierături. Proiectilele pătrunseră în sol la câţiva centimetri de feţele lui Hatton şi Nanos. Apoi un nor de săgeţi străpunse un tufiş de lângă ei, deplasându-se în direcţia celor rămaşi în urmă.

Undeva în întuneric, nişte tipi înarmaţi cu arcuri trăgeau în ei.

Fără să mai aştepte, Nanos şi Hatton apucară cu fermitate puştile de asalt, gata să riposteze.

— Nu trageţi! murmură Barrabas întinzând braţul ca să le lase în jos ţevile puştilor. E un tir amical.

Hatton şi Nanos se uitară la săgeata înfiptă în pământ la cinci centimetri de nasul lor. Amândoi se gândiră la acelaşi lucru. Colonelul îşi pierduse minţile?

13

Kon se plimba în cartierul său general instalat în templul din Radam. Se simţea foarte calm, în ciuda situaţiei Cambodgiei de Nord, încercuită de armatele vietnameze. Acest proiect îi luase ani întregi de pregătire. Acum se afla numai la câteva ore de succes.

Otrăvirea oceanelor constituia un act de iubire pentru fetiţa lui, ca şi construirea Radamului la naşterea copilului său handicapat. Medicii, cei mai buni din Cambodgia, actualmente toţi prizonierii khmerilor roşii, îl informaseră pe Kon că această maladie se datora expunerii sale la Agentul Oranj în timpul bătăliei de pe râul Ban De. Mii de asiatici din sud-est fuseseră afectaţi, spuneau ei. Majoritatea ţăranilor suferea de afecţiuni ciudate.

Cursul acestor gânduri fu întrerupt de zgomotul unei uşi care se deschise în spatele lui. Se întoarse spre comandantul garnizoanei din Radam care aştepta răbdător.

— Generale Kon, prizonierul a fost dus în curte. Vă aşteaptă.

— Te urmez imediat, răspunse Kon. Dar mai întâi, repetă-mi informaţia trimisă de agenţii mei din Bangkok. Vreau s-o aud din nou.

— Generale, agenţii au precizat că ultimul transport de relicve de la Angkor Wat va fi gata în două zile. Francezul Raoul va face plata în diamante, după cum aţi dorit.

— Nu asta, comandante. Repetă-mi informaţia despre tentativa de asasinat.

— Agenţii lui Heng Samrin au încercat eliminarea francezului Raoul şi a femeii olandeze care duce piesele în Europa. Tentativa a fost dejucată de asociatul femeii de afaceri.

— Aminteşte-mi numele lui.

— Nile Barrabas, un cetăţean american care are şi o legătură intimă cu clienta olandeză a lui Raoul.

— Şi vin la Angkor Wat împreună cu Raoul ca să intre în posesia mărfii?

— Aceasta e informaţia pe care am primit-o, generale.

Kon se întoarse spre fereastră şi-şi frecă uşor bărbia cu un aer gânditor.

Încă o dată, bătălia de la Ban De revenea din trecut pentru a înnegri viitorul. Acest Nile Barrabas era acelaşi colonel cu părul

alb care îl urmărea în Vietnam? Cu siguranţă! Dar ce căuta la Bangkok, ca om de afaceri amestecat în contrabanda cu comori arheologice furate? Poate că era doar o coincidenţă. Se cam îndoia, dar asta nu avea nici o importanţă. Jurase la Ban De că într-o zi îl va ucide pe colonelul american. Peste patruzeci şi opt de ore, Barrabas se va arunca direct în mâinile lui Kon.

Generalul se întoarse spre comandant.

— Vreau să-l văd imediat pe prizonier, zise el tăios. Eşti sigur de identitatea lui?

— Orice eroare e imposibilă, generale.

Kon luă obiectul aşezat lângă el pe birou. Un mic aparat de radio rudimentar pe care soldaţii lui îl descoperiseră într-o casă.

— Va plăti cu viaţa, zise Kon. Singura problemă rămâne felul în care va fi executat. Adu-l aici.

Ofiţerul, un khmer roşu, părăsi încăperea.

Kon căuta o inspiraţie. Cutia cu fiola de otravă rămăsese pe birou alături de radioul capturat. „O idee interesantă”, îşi zise el.

Uşa se deschise din nou şi apăru un grup de bărbaţi care împingeau în faţa lor un prizonier. Americanul cu părul lung şi brunet îşi pierdu echilibrul, se redresă şi rămase drept în faţa răpitorului său cambodgian. O parte a feţei sale cădea moale formând un fel de mască tragică. Pe cealaltă parte, ochiul său strălucea, iar buzele strânse indicau o expresie sfidătoare.

— Acest obiect îţi aparţine, căpitane Scott? întrebă generalul punând aparatul în faţa ochilor prizonierului.

Scott se uită la el fără să răspundă.

— Nu are importanţă, declară Kon. Am auzit destul ca să pot judeca. Angka Loeu a avertizat poporul din Radam în privinţa actelor criminale pe care le constituie un contact sau o tentativă de contact cu lumea exterioară. Te-am ţinut în viaţă de la capturarea ta la Ban De pentru că ţi-ai dovedit utilitatea în mai multe rânduri. Mi-ai trădat încrederea.

— Cu siguranţă că ai putere asupra noastră aici, Ken, răspunse Scott omiţând înadins titlul de general ca să-şi arate dispreţul. Dar ce vei face când armatele vietnameze îi vor spulbera pe khmerii roşii? Stăpânul cui vei mai fi atunci? Al acestui sat de mutanţi şi de monştri? Poate că aici tu eşti judecătorul, dar într-o zi lumea te va judeca.

Insolenţa prizonierului tăie o clipă respiraţia lui Kon. Într-un fel, nu putea să nu-i admire pe aceşti americani. Nu mai cunoscuse niciodată oameni atât de mândri şi atât de greu de strivit, dar avea totuşi să reuşească.

— Mâine dimineaţă, întreg satul se va aduna ca să fie martor la execuţia ta, Scott. Va fi cea mai originală execuţie concepută de mine vreodată.

Kon ridică cu nonşalanţă tubul cu lichidul albastru pe care îl scosese din locaşul protector.

— I-am pus pe oamenii mei de ştiinţă să-mi pregătească asta, zise el uitându-se ţintă la prizonier în căutarea unui semn de spaimă. E otrava chimică cea mai mortală inventată vreodată. Picătura cea mai mică pusă pe pielea unui om îl ucide în mod iremediabil. Mâine, voi întinde degetul spre tine şi vei muri. Astfel voi putea vedea cum acţionează otrava.

Kon aşeză încetişor tubul în cutie.

— În ceea ce priveşte judecata mea, Scott, vorbele tale nu înseamnă nimic pentru mine. Radam, într-adevăr, nu e lumea întreagă. Dar poate că într-o zi lumea întreagă va fi ca Radam... Duceţi-l înapoi în celulă, ordonă el.

Privirea insolentă a americanului nu exprima nici un fel de teamă şi Kon se întoarse brusc cu spatele.

Câteva clipe mai târziu, gardienii îl împingeau cu brutalitate pe Scott în celulă.

Scott respiră profund apoi se ridică. O lucarnă blocată de bare metalice lăsa să treacă puţin din lumina stelelor. Scott se apropie de mica deschizătură şi lipi cum putu mai bine faţa de barele solide. Contemplă cerul. Avea în minte un singur gând: moartea. Nu se întâmpla pentru prima dată.

Dintre amintiri, i se ivi deodată în minte imaginea lui Barrabas. Ştia că ofiţerul cu păr alb îl căutase fără răgaz în junglă, dar nimeni nu-l mai putea ajunge din urmă pe Kon. Atunci Scott se pregătise de moarte.

Soarta însă hotărâse altfel. Doi dintre soldaţii generalului nimeriseră într-un câmp de mine pe care îl instalaseră chiar ei cu câteva zile mai înainte. Formaţia paramedicală pe care o avea Scott se dovedise utilă. Kon luase atunci hotărârea să-l mai ţină încă în viaţă.

Două evenimente schimbaseră apoi lucrurile. Khmerii roşii câştigaseră războiul civil din Cambodgia, permiţându-i lui Kon să se afirme ca unul dintre şefii noului regim şi să-şi crească considerabil puterea.

Naşterea fiicei lui Kon a fost al doilea eveniment. Copilul, cumplit de deformat, fusese părăsit de mamă, ea însăşi executată la ordinul generalului. Spre marea surprindere a lui Scott, câinele roşu de sânge se devotase total monstruoasei sale

progenituri. Îi adunase pe toţi oamenii de ştiinţă din instituţiile medicale din Cambodgia, ceea ce-i fusese uşor deoarece khmerii roşii îi ţineau prizonieri. Aceştia îl lămuriseră despre boala fiicei sale, despre cea a miilor de copii născuţi în sud-estul asiatic, în special în Vietnam. Populaţia aducea pe lume o rasă de monştri. Sursa acestor mutaţii genetice o constituia Agentul Oranj.

Atunci Kon lansase marele său proiect: orăşelul mutanţilor. Din toate colţurile Asiei, trupele trimiteau la Radam victime ale acestui produs chimic. Printre noii locuitori ai orăşelului se numărau zece prizonieri de război americani. Atunci începuse căpitanul Scott să simtă tulburările. Pierdu treptat controlul unei mâini, al unui braţ şi al unui ochi, neputând să-şi stăpânească spasmele care agitau unele părţi ale corpului. Mai târziu, jumătate din faţă paraliză total. Scott remarcă brusc că nu mai tremură.

Deodată auzi prin uşa celulei zgomotul unei respiraţii răguşite. O respiraţie pe care o identifică rapid ca fiind cea a fetei lui Kon.

O pată de lumină apăru pe pardoseală în faţa lui, în momentul în care se deschise vizeta uşii. Şi văzu faţa fetiţei a cărei tumoare rămânea ascunsă în umbră. Ea se uită în mod ciudat la prizonier apoi chicoti brusc.

Scott nu simpatizase niciodată acel copil care venea uneori să se uite la el cu ochi plini de răutate. Tatăl ei atotputernic îi oferea tot ce dorea şi fetiţa învăţase foarte repede că cele mai mici capricii ale ei puteau să însemne viaţa sau moartea altei fiinţe omeneşti. Ea profita deseori de fanteziile ei sordide. De fapt, era mai rea decât tatăl ei. Kon avea în general un motiv suficient ca să ucidă, chiar dacă voia doar ca să terorizeze sau să dea un exemplu. Scott o mai văzuse pe fetiţă cauzând moartea altor persoane doar din pură plictiseală.

— Mâine, Scott, vei muri, murmură ea şi chicoti din nou.

Aerul îi trecea cu zgomot prin gâtul tumefiat în timp ce respira din ce în ce mai puternic şi din ce în ce mai repede, de parcă gândul morţii lui ar fi excitat-o.

Scott se uită la ea scârbit. Era greu de crezut că un copil putea să fie atât de rău.

— O să-mi pară foarte bine să te văd murind mâine, continuă ea cu voce răguşită. Va fi foarte amuzant.

— De ce? întrebă Scott. Asta o să te facă să te simţi mai bine?

— În curând toată lumea va fi ca mine, tata mi-a spus asta.

— Şi cum o să facă? întreb Scott distrat.

— Oamenii de ştiinţă de la Kiri i-au dat un produs chimic ca să-

l verse în Tonle Sap.

Scott îşi reaminti de vorbele lui Kon. Radam nu e lumea dar într-o zi lumea va semăna cu Radam. Aşa spusese generalul.

— O substanţă magică? zise Scott pe un ton ironic. Nu fi proastă, fetiţo, tatăl tău îţi spune poveşti.

— Nu-i adevărat! exclamă ea furioasă. Ştiu pentru că el mi-a spus. E cea mai puternică otravă din lume şi se va duce în toate apele de pe pământ şi toată lumea va bea, şi toţi copiii care se vor naşte vor deveni ca mine. Va face din acest orăşel lumea. Tata a spus...

— Pleacă de-aici, fetiţo, nu te pot suferi.

Respiraţia fetiţei se acceleră şi vizeta se închise brusc.

Scott auzi imediat vocea micii monstruozităţi:

— O să-mi placă să te văd murind, Scott. Îmi pare bine că te omoară. Te urăsc.

Zgomotul paşilor ei se diminuă progresiv pe măsură ce se îndepărta în fugă pe culoar.

Scott se sprijini de perete. Îşi zise că era imposibil. Dar, în sinea lui, un sentiment ciudat îl convingea de contrariu. Da, era cu putinţă, pentru că şi Kon suferea de tulburări provocate de Agentul Oranj.

Generalul cambodgian era nebun.

Scott se întoarse la fereastră, se agăţă de bare şi încercă să le mişte. Dar era zadarnic. Strecură mâna sub toc şi constată că barele erau prinse în lemn. Poate că, totuşi, va reuşi să iasă din celulă...

Băgă mâna sănătoasă în buzunarele pantalonilor. Soldaţii îl controlaseră înainte de a veni în faţa lui Kon. Totuşi uitaseră ceva în unul dintre ele: o unghieră.

Fostul ofiţer american se puse imediat pe treabă. Lemnul uscat se crăpa cu uşurinţă, dar trebuia să muncească toată noaptea. Speranţa era destul de mică.

Dar Scott se hotărî să se agaţe cu încăpăţânare de această speranţă.

14

Culcat pe burtă, Barrabas apropie mâinile uşor unite de gură şi scoase un sunet modulat asemănător cu ţipătul unei păsări.

Apoi începu să vorbească într-un dialect ciudat. Numai O'Toole şi Hatton, care fuseseră în Vietnam, recunoscură limba muntenilor din sud-estul asiatic.

Nu se azi nici un răspuns. Mercenarii aşteptau cu trăsăturile încordate, tăcuţi, ţinându-şi respiraţia. Barrabas vorbi din nou.

De data asta urmă un răspuns în chum, limba muntenilor.

— Suntem prieteni, răspunse Barrabas în aceeaşi limbă.

Colonelul se ridică, îşi agăţă puşca de umăr şi ridică braţele în semn de pace. Frunzele copacilor se mişcară uşor şi în spaţiul degajat apărură nişte războinici mici de statură. În bezna din jur, ochii lor luceau în chip ciudat.

— Mă cheamă Barrabas, zise Nile. Am luptat alături de poporul vostru în Vietnam. Acum vin din nou să lupt cu duşmanii voştri.

Nanos şi Hatton îşi încadrară şeful în momentul în care unul dintre rhadi înaintă spre colonel.

— Nu numai că ai luptat alături de poporul nostru, Nile Barrabas, dar ai luptat împreună cu mine şi cu oamenii mei.

Războinicii aprinseră brusc torţele aruncând asupra flancului colinei o lumină pâlpâitoare care lumină feţele luptătorilor. Soldaţi care păstraseră amintirea şi obiceiurile altor vremuri. Rhadi purtau doar saronguri pe corpurile lor acoperite cu tatuaje şi desene colorate. Bijuterii de fildeş atârnau de urechile lor alungite şi lumina flăcărilor se reflecta pe brăţările de la mână şi de la gleznă.

— *Blah po gia,* Barrabas, ne amintim de tine, zise şeful.

Nile zâmbi satisfăcut. Întâlnirea cu ei era un noroc nesperat.

Omul din faţa lui nu era altul decât războinicul-şaman rhad care îl învăţase tehnicile lui de luptă în junglă, prima dată când sosise în Vietnam ca locotenent.

— *Blah po gia,* răspunse el. Nu credeam că drumurile noastre se vor mai întâlni vreodată.

— Destinul ne rezervă multe mistere, zise războinicul-şaman. Trebuie să-l acceptăm, nu să încercăm să-l înţelegem. Stelele mi-au spus că voi întâlni un vechi prieten în seara asta. Aşteptam.

— Cu săgeţi? întrebă Barrabas.

— Dacă am fi vrut să vă omorâm, am fi tras în voi, răspunse

rhadul.

Nile zâmbi din nou. Înţelesese foarte bine această lecţie.

Liam O'Toole, Beck şi Hayes se apropiară şi ei de cercul războinicilor. Toţi trei americanii priveau cu stupefacţie la acei omuleţi primitivi. Barrabas se întoarse spre mercenarii lui pentru a le traduce discuţia de până atunci, apoi se adresă iar şefului:

— Sunteţi departe de teritoriul vostru, departe de munţii voştri din sud.

Rhadul dădu din cap.

— Sunt multe lupte în nord, în Laos, unde trăiesc fraţii noştri. Cerul a vărsat o ploaie galbenă şi această ploaie galbenă a adus o boală ciudată. Mulţi mor. Ne ducem să-i ajutăm. Călătoria a fost lungă şi am întâlnit mulţi duşmani. Dar şi tu, primul nostru prieten, eşti departe de pământurile tale.

— Am venit să luptăm cu vechiul nostru duşman, cambodgianul Kon. Mergem la Kiri după el, şi acum trebuie să ne grăbim.

Şeful rhad se depărtă brusc şi se adresă câtorva dintre războinicii lui. Urmă un dialog rapid, dar Barrabas nu putu să înţeleagă ce-şi spuneau. Şeful se întoarse apoi spre prietenul său american.

— Kiri e oraşul morţii, iar fărădelegile lui Kon au sporit în ultima vreme. Răutatea lui a lovit şi locul pe care acum îl călcăm cu picioarele. Vă vom conduce la Kiri dar nu vom intra acolo. N-ai prea mult timp, Nile Barrabas. Armata vietnameză a invadat deja regiunea. Credem că va ataca Kiri după răsăritul soarelui.

— Va trebui deci să intrăm şi să ieşim înainte de acest moment, zise Barrabas.

— Încă se mai poate. Îţi vom arăta drumul.

Războinicul rhad dădu câteva ordine oamenilor săi care stinseră imediat torţele şi o porniră pe lângă malul stâncos al cursului de apă, urmaţi îndeaproape de americani.

În curând părăsiră râuleţul şi pătrunseră într-o falie din mijlocul stâncilor, unde se pomeniră în albia uscată a altui curs de apă. Deşi era plin de pietre şi de bucăţi de stâncă, acel drum permitea o înaintare mai rapidă în întuneric decât jungla din jur.

După o jumătate de oră, o bucată de lună argintie apăru printre frunzele copacilor, aruncând o lumină palidă asupra drumului pe care mergeau soldaţii. Mercenarii îşi dădură imediat seama pe ce mergeau.

— Dumnezeule mare! zise încetişor Lee privind pământul pe care călca.

Albia secată a râuleţului nu era de fapt decât o groapă enormă. Resturile victimelor unui masacru făcut de khmerii roşii fuseseră aruncate acolo şi putreziseră. Oasele albite şi sfărâmate constituiau singura dovadă a atrocităţilor suferite.

Barrabas şi războinicii rhadi se întoarseră spre mercenarii încremeniţi în faţa spectacolului oribil.

— Mergeţi mai departe! ordonă el.

În curând se depărtară de locul acela macabru, escaladară flancul colinei şi traversară o mică parte a junglei. Grupul trecu apoi prin faţa câtorva case de ţărani abandonate şi ajunse în sfârşit pe un drum pavat care mergea în direcţia fluviului Mekong.

Pe marginea drumului erau tot felul de fiare, maşini ruginite şi mobile distruse îngrămădite lângă epavele unor automobile abandonate în şanţ.

— Aici vă părăsim, îi spuse şeful rhad lui Barrabas. Oraşul nu e prea departe. Trebuie să vă grăbiţi. Armata vietnameză se află de cealaltă parte a fluviului. Va ataca la răsăritul soarelui!

Barrabas se uită la ceas. Aveau la dispoziţie două ore ca să acţioneze. Nile îşi întoarse privirea spre prietenul său ca să-i mulţumească, dar rhadii intraseră deja în pădure, lăsându-i pe mercenari singuri în apropierea oraşului mort.

— O'Toole... Tu, Hayes şi Beck, mergeţi pe partea asta a drumului, ordonă el. Deschideţi bine ochii. Lee, Alex şi cu mine mergem pe partea cealaltă.

Mercenarii se separară în două grupe şi merseră mai departe, deplasându-se pe lângă junglă. Resturile omeneşti răspândite în şanţuri păreau că îşi sporesc numărul pe măsură ce se apropiau de Kiri. În curând apărură case, încadrând o stradă mare care ducea în centrul oraşului. Nici un semn de viaţă! Chiar şi copacii de pe marginea şoselei păreau morţi, iar frunzele lor uscate foşneau lugubru în bătaia brizei. Din când în când, un scârţâit strident sau zgomotul surd al unei uşi trântite răsunau în noapte.

— N-am mai văzut până acum ceva mai lugubru, şopti Nanos.

Barrabas şi Hatton nu răspunseră, dar aveau şi ei acelaşi sentiment.

Pe trotuarul opus, O'Toole, Beck şi Hayes nu percepeau decât propria lor respiraţie. Trecură prin faţa unui spital. Pe gazonul ars de căldura toridă, în faţa intrării în clădire, se aliniau numeroase paturi metalice ruginite, pe unele dintre ele aflându-se schelete.

Brusc, auziră clănţănitul atenuat al unei mitraliere, la est, în timp ce o lumină portocalie umplea cerut. Un şuierat lung

succedă unei explozii răsunătoare. Vietnamezii bombardau oraşul înainte de a porni cu trupele la asalt.

Barrabas auzi curând un sunet diferit în partea unde răsunau rafalele armelor automate. Un avion apăru pe strada pe care mergeau şi ei.

Nile văzu un Peugeot vechi ale cărui uşi larg deschise atârnau de fiecare parte. Roţile nu mai aveau cauciucuri.

Barrabas le strigă celorlalţi:

— Încercăm să punem mâna pe camion. Împingeţi maşina în mijlocul drumului!

În câteva clipe, carcasa automobilului Peugeot fu trasă în mijlocul şoselei. Fasciculul farurilor lumină trotuarul în momentul în care mercenarii se ascundeau în umbra imobilelor. Şoferul observă obstacolul în ultimul moment şi apăsă cu disperare pe frâne.

Urmară câteva explozii care luminară puternic cerul la est. Apoi bombardamentul încetă şi răpăitul mitralierelor se estompă treptat. Tăcerea luă locul vacarmului, tulburată doar de scrâşnetul frânelor camionului care se opri la câţiva metri de epavă.

Şase soldaţi săriră jos şi se repeziră spre carcasa ruginită, începând s-o împingă pe marginea drumului. Şoferul, rămas în cabina camionului, menţinea motorul pornit. Tăcerea apăsătoare domnea în continuare pe străzile oraşului. Calmul de dinaintea furtunii!

Barrabas strânse degetele pe Coltul Commando şi urmări mişcările khmerilor roşii. Fie că bombardamentele reîncepeau sau nu, mercenarii erau obligaţi să deschidă focul. Dacă focul armelor lor i-ar fi trădat, ar fi trebuit să se angajeze într-o luptă mult mai dificilă la capătul străzii. Totuşi era mijlocul cel mai rapid de a ajunge la comandamentul central, iar Nile nu avea de gând să rateze o astfel de ocazie.

Un şuierat strident răsună în noapte spre est.

Urmă o tăcere scurtă. Era o rachetă. Barrabas îndreptă arma spre khmerii roşii.

Explozia puternică clătină pământul sub picioarele lor. Proiectilul nu aterizase prea departe de poziţia lor. Apoi, clănţănitul mitralierelor reîncepu cu furie.

Cei cinci soldaţi eliberaseră drumul şi acum alergau spre camionul care aştepta. Nici unul nu reuşi să mai ajungă la el.

Mercenarii intrau în acţiune.

Patru dintre ei fură loviţi în plină cursă, ciuruiţi de un nor de

proiectile mici.

Ultimii doi se năpustiră spre partea din spate a camionului şi urcară în interior sărind peste oblon.

Beck luă o grenadă de la centură şi se pregătea s-o fixeze la capătul puştii. O'Toole îl opri.

— Stai aşa! Nu ştim ce transportă, zise irlandezul. Fără grenade!

Cu arma lipită de şold, O'Toole porni în zigzag spre camion şi trase de câteva ori asupra khmerilor. Unul dintre ei se ridică şi strigă ceva care semăna cu un avertisment. Fu ultima lui greşeală. Liam îi înfipse două gloanţe în piept şi tipul căzu în faţă pe şosea, murind mai înainte de a fi atins pământul.

În acest timp, Hayes, care dăduse ocol camionului, sări pe bara de protecţie din spate, se prinse cu o mână de peretele vehiculului şi cu cealaltă revărsă o ploaie de gloanţe peste ultimul soldat. Corpul acestuia se ivi brusc deasupra oblonului din spate, încă scuturat de rafală, şi alunecă pe dram.

În faţă, Barrabas şi Leona stăpâneau situaţia. Colonelul şi Leona luaseră cu asalt simultan cele două intrări ale cabinei şi îl ameninţară cu armele pe şofer. Barrabas sări lângă el.

Soldatul khmer încremenise de spaimă.

— Kon, zise Barrabas. Du-mă la Kon, altfel eşti un om mort.

O'Toole apăra la geam.

— În spate e plin cu muniţii, colonele. Gloanţe 5,56 pentru puşti M-16.

— Spune-le băieţilor să-şi reaprovizioneze armele şi să ia cu ei tot ce pot să care. Pornim acum spre centrul oraşului.

O'Toole luă mitraliera şi o fixă în partea din spate a camionului, după ce toţi mercenarii urcară în vehicul. În faţă, Barrabas lipi cu fermitate ţeava armei de capul şoferului.

— Kon, repetă el. Acum!

Soldatul porni vehiculul pe mijlocul străzii, vira la dreapta când ajunse la capăt şi conduse mai departe pe un bulevard lat unde se înălţau monumente şi fântâni arteziene secate.

Spre est, bombardamentul se oprise din nou, lăsând să se aştearnă peste Kiri o linişte trecătoare. În timp ce se apropiau de capătul bulevardului, Nile zări lumini şi mişcare puţin mai departe în faţa lor.

— Încetineşte! ordonă el şoferului, ridicând apoi coborând mâna liberii ca să-l facă pe khmer să înţeleagă ce dorea.

Barrabas examină locul. Activitatea părea centrată în jurul unei clădiri vechi, impozante, situată pe o latură a pieţei. Câteva

jeep-uri şi un camion aşteptau în faţa intrării, iar soldaţii khmeri alergau de la vehicule la camion fără vreun motiv aparent. Puţin după aceea, camionul se îndreptă spre celălalt capăt al pieţei. Barrabas zări acolo vag contururile unei colonade care marca podul de peste fluviul Mekong. De fiecare parte erau instalate mitraliere. După toate aparenţele, era ultimul act de rezistenţă al garnizoanei din Kiri.

În partea din spate, Lee Hatton scoase cuţitul din tocul de piele şi făcu trei tăieturi în prelata de pe o latură a vehiculului. Hayes şi Nanos veniră lângă ea şi aruncară o privire la ce se întâmpla în piaţă. Văzură poziţiile soldaţilor în jurul clădirii şi jeepurile din faţa intrării.

O'Toole deschise gemuleţul dinspre cabină şi se adresă lui Barrabas:

— Care e planul, colonele?

Nile se întoarse spre şofer.

— Unde e Kon? întrebă el.

Khmerul bâigui câteva cuvinte în cambodgiană. Barrabas nu înţelese nimic.

— Kon? repetă el arătând spre clădirea de care se apropiau lent.

Şoferul dădu din cap cu hotărâre şi Nile se întoarse spre O'Toole.

— Vom pătrunde în clădire. Nici o cruţare... îl vreau pe Hayes la volan, gata să demareze în trombă imediat ce cobor. Îl vom lua pe Kon ostatic şi vom pleca pe drumul pe care am venit. Pregătiţi-vă.

Camionul încetini la vreo treizeci de metri de clădire. Piaţa oferea o imagine de coşmar. Cadavrele a zeci de civili, bărbaţi, femei, copii, zăceau, în mici grămezi, pe un lac de sânge. De-a lungul şoselei, un pârâiaş purpuriu se scurgea într-o rigolă până la o gură de canal. Cadavrele erau ciuruite de gloanţe.

Ceva nu se potrivea. Soldaţii se pregăteau să se opună armatei vietnameze care aştepta la periferia oraşului, dar erau mult prea puţini ca să supravieţuiască asaltului. Prea puţini ca să apere cartierul general al unui şef puternic al khmerilor roşii. Mult prea puţini pentru a-l proteja pe generalul Kon dacă acesta aştepta acolo.

Deci Kon nu se afla acolo.

Dar acum era prea târziu ca să se întoarcă.

Camionul se opri în faţa clădirii. Barrabas se uită fix în ochii prizonierului, îl apăsă şi mai mult cu arma apoi zise încetişor dar

cu fermitate:

— La cel mai mic zgomot, mori! zise el.

Şoferul nu zise nimic, apoi, brusc, începu să ţipe şi să zgâlţâie frenetic mânerul portierei, care în cele din urmă se deschise. Tocmai voia să sară afară când glonţul îl nimeri.

Efectul surprizei fusese anulat.

Alarmaţi, soldaţii din faţa clădirii se apropiau deja de vehiculul mercenarilor. Barrabas reacţionă imediat, împinse cadavrul jos din cabină şi sări afară ca împins de un arc.

Trebuia să-i stârpească pe toţi!

15

O ploaie de proiectile se abătu asupra khmerilor care se apropiau în fugă, decimându-i în câteva secunde.

În partea din spate a camionului, mercenarii terminau treaba, sărind jos din vehicul şi întâmpinându-i cu rafale pe soldaţi.

În mai puţin de zece secunde, o tăcere macabră se reinstală în piaţă. Mercenarii se adunară în partea din faţă a camionului, în mijlocul cadavrelor însângerate.

Apoi reîncepu brusc bombardamentul vietnamezilor. Clădirile începură să ardă. Un obuz ateriză în centrul pieţei, proiectând în toate direcţiile schije de metal şi frânturi de pavaj.

Barrabas dădu repede câteva ordine.

— Hayes! Fii gata să demarezi imediat ce vom ieşi. Ceilalţi, după mine!

Toţi o porniră în fugă spre hotel, urcară treptele de la intrare sărind peste cadavrele întâlnite în cale. În hol, Barrabas trase o rafală pentru descurajarea inamicului, după care îşi reluă înaintarea. Doi soldaţi, apăruţi brusc din spatele unei uşi, fură imediat seceraţi şi se prăbuşiră într-o baltă de sânge.

Mercenarii, spate în spate, verificară cele patru colţuri ale holului.

— O’Toole, Hatton, duceţi-vă la etaj! Beck, acoperă-l pe Hayes şi protejează intrarea. Nanos, vino cu mine!

Barrabas şi Nanos intrară pe uşa încăperii de unde apăruseră cei doi soldaţi şi se pomeniră într-o fostă sală de cocteiluri, traversată de Kon cu câteva ore în urmă ca să urmărească execuţia.

Camera era pustie.

— Haide să verificăm celelalte săli din jurul holului de la intrare, zise colonelul.

Se despărţiră, ocolind un maldăr de moloz, înainte de a deschide uşile birourilor.

Una dintre ele nu cedă. Nanos şi Barrabas îşi uniră forţele până când uşa se făcu ţăndări. Era o sală de transmisiuni radio. Un soldat khmer, instalat. În faţa unui post de emisie recepţie, agita plin de spaimă o armă. Cu acelaşi reflex, Nanos şi colonelul deschiseră amândoi focul. Cele două rafale îl tăiară pe tip în două la nivelul torsului.

Barrabas luă casca ce atârna lângă aparat. Paraziţii acopereau

în parte vocea agitată de la celălalt capăt. Apoi transmisia se întrerupse.

Hatton şi O'Toole se întoarseră la colonel.

— Sus e gol peste tot, zise Lee.

Nile aruncă o privire prin încăpere. Un birou plin de hârtii, patru telefoane, un drapel al khmerilor roşii în miniatură. Biroul comandantului era gol.

Cuceriseră o clădire abandonată.

— S-o ştergem de-aici, zise Barrabas părăsind camera furios.

Afară, Hayes aştepta cu motorul pornit. Mercenarii săriră în spate iar colonelul urcă lângă Hayes în cabină. Din ce în ce mai multe imobile ardeau de-a lungul râului. Artileria îşi continua tirul. Şuierul şi exploziile obuzelor răsunau în noapte, iar gloanţele trasoare brăzdau cerut ca un joc de artificii monstruos.

Hayes demară.

După câteva clipe, ţăcănitul mitralierelor se opri. Tirul cu obuze încercă şi el în acelaşi moment.

Flăcările puneau stăpânire cu aviditate pe postul de apărare plasat la piciorul podului. Atinse de foc, frunzele uscate ale copacilor din piaţă se transformau rapid în torţe gigantice.

Bătălia luase sfârşit odată cu distrugerea micii garnizoane a khmerilor roşii. Armata vietnameză avea să sosească acum ca un val imens. Zgomotul motoarelor amestecat cu pasul cadenţat al soldaţilor umplea deja noaptea cu ecouri sinistre.

Camionul luă viteză. Hayes îl conducea spre bulevardul care ducea afară din oraş. Deodată, Lee Hatton strigă:

— Opreşte, Hayes!

Apoi tânăra femeie sări pe şosea.

— Opreşte camionul! strigă şi Beck prin ferestruica ce dădea spre cabină.

— Ce naiba...?

Barrabas întoarse capul ca să vadă ce se petrecea în spate şi sări jos imediat ce Hayes frână.

O'Toole sări şi el şi o luă la fugă după tânăra femeie.

Leona se îndrepta spre o grămadă de cadavre însângerate din mijlocul pieţei. Se opri înainte de a ajunge la ea şi se lăsă în genunchi lângă un corp ghemuit, la baza unui felinar. Barrabas şi O'Toole o prinseră din urmă.

Picioarele tânărului nu se sprijineau de pământ, dar corpul lui se menţinea în parte suspendat de felinar de o frânghie legată de încheietura mâinilor. Dâre groase de sânge îi brăzdau braţele şi torsul. Totuşi, ochii lui deschişi dovedeau că încă mai trăia.

— L-am văzut mişcând, zise Leona tăind frânghia cu cuţitul.

Barrabas şi O'Toole îl prinseră pe tânăr, aproape un copil, mai înainte de a fi atins pământul.

— Îl luăm cu noi, zise el.

Cei trei mercenari se întoarseră la camion transportându-l pe rănit. Imediat ce urcară cu toţii, Hayes demară şi ajunse în curând la viteza maximă.

Cerul se lumina uşor şi stelele păleau la apropierea zorilor. Zgomotul crescând al armatei vietnameze în marş se amesteca cu rafalele sporadice trase ici şi colo în diferite sectoare ale oraşului mort.

Deodată, negrul apăsă cu brutalitate pe pedala frânei.

La aproximativ trei sute de metri în faţa lor, un detaşament al armatei vietnameze venea direct spre ei.

Hayes făcu o întoarcere bruscă şi acceleră în direcţie opusă, încă o dată, camionul trecu prin piaţă şi viră pe o stradă ce ducea spre sudul oraşului Kiri.

Mai înainte de a intra pe stradă, Hayes îşi dădu seama că era prea târziu. Intrarea era blocată de un incendiu care mistuia un grup de imobile.

— Podul! strigă Barrabas în zgomotul sinistru al schimbărilor de viteze. Hai spre pod!

Era ultima şansă. Dacă ajungeau la el înaintea vietnamezilor, ar fi putut să apuce pe o stradă din partea cealaltă a râului.

Cauciucurile scrâşniră în momentul în care Hayes apăsă până la refuz pedala acceleraţiei, propulsând vehiculul spre intrarea pe pod. Tocmai voia să pătrundă pe pod când, din nou, Hayes fu nevoit să frâneze.

Prea târziu.

În faţa lor, la cinci sute de metri, pe celălalt mal al fluviului Mekong, farurile vehiculelor armatei vietnameze le spulberau ultima lor şansă de a părăsi oraşul.

*

* *

Zorii roz apăreau în momentul în care generalul Kon lua de jos o aşchie mare de lemn ruptă din fereastra celulei lui Scott.

Iar celula era goală. Păsărică zburase.

— Cum a putut să facă asta? îi întrebă el pe gardienii din jurul său.

Nici un răspuns. Toţi se uitau unii la alţii stingheriţi.

— Cu dinţii? bombăni Kon.

Nici un răspuns.

— Americanii ăştia! izbucni Kon de parcă asta ar fi fost explicaţia. Scotociţi satul, nu lăsaţi pe nimeni să treacă. Dar probabil că a fugit în junglă unde tigrii îl vor înfuleca cu cea mai mare plăcere.

Generalul părăsi celula în grabă, traversă curtea templului şi zări un mesager care venea în fugă spre el. Omul era vizibil îngrijorat.

— Ce-i? îl întrebă Kon cu arţag.

— Ultimul raport de la Kiri, generale.

— Prin urmare oraşul a căzut în mâinile vietnamezilor.

— Vietnamezii bombardează oraşul şi se apropie pe la est şi pe la nord. Dar mai e ceva.

— Ce mai e? Spune mai repede!

Mesagerul îşi înghiţi cu nervozitate saliva.

— Radio-telefonistul a spus că la Kiri, cartierul general era atacat din interiorul oraşului. De mercenari europeni...

Kon se opri brusc, acordând toată atenţia acestui mesaj.

— Altceva? Vreau să ştiu exact ce-a spus.

— Asta e tot ce-a spus, generale. S-au auzit împuşcături şi legătura s-a întrerupt. A mai adăugat – dar e posibil ca spaima să-l fi făcut să delireze – şi altceva care nu are nici un sens.

— Spune!

— Despre cineva cu păr alb, generale Kon. A spus că un bărbat cu păr alb conducea o echipă de asasini care trăgea în toţi soldaţii.

— Întoarce-te la aparatul tău de radio şi rămâi pe recepţie.

Kon mergea acum lent spre reşedinţa lui, căzut pe gânduri.

I se părea incredibil. Din ce erau făcuţi americanii ăştia? Bărbatul cu păr alb nu putea să fie decât ticălosul de Barrabas, care pornise în urmărirea lui. Găsise Kiri, dar nu avea nici un mijloc de a descoperi Radam. Chiar era imposibil? Kon prefera să nu subestimeze talentele acestui războinic ciudat. Americanii ăştia erau într-adevăr incredibili...

Soarele se ridica lent la orizont, împrăştiind treptat umiditatea nopţii şi anunţând o nouă căldură toridă. Kon se hotărî. Va pleca imediat la Tonle Sap cu otrava chimică.

Nu va lăsa nici cea mai mică şansă războinicului numit Barrabas.

16

— Acolo! strigă Barrabas ca să acopere zgomotul infernal al oraşului în flăcări.

Hayes întoarse capul spre şirul de mitraliere distruse de bombe. Trei siluete alergau de-a lungul balustradei, acolo unde zidul se deschidea spre piaţă. Barrabas îi identifică înaintea lui Hayes.

— Sunt rhadi! Vin să ne dea o mână de ajutor.

— La naiba, cum...? zise negrul stupefiat.

— Nu ştiu nici eu, răspunse Barrabas, dar haide să ne mişcăm de aici!

Cei doi bărbaţi săriră din cabină şi ajunseră în spatele camionului în acelaşi timp cu rhadi.

— *Blah po gia.* Ne-a trimis şeful nostru. Urmaţi-ne repede, avem o ambarcaţiune, explică unul dintre războinici arătând spre treptele de piatră care duceau de la marginea podului la râu.

Ceilalţi mercenari părăsiră camionul cu armele şi materialul. Nanos puse mitraliera la spinare, în timp ce Beck şi O'Toole se ocupau de rănitul cambodgian. Lee Hatton începuse deja să-i bandajeze pieptul şi mâinile rănite.

— Plecaţi cu rhadi! ordonă Barrabas. Vă prind din urmă într-un minut.

În timp ce mercenarii se depărtau, Nile se repezi la volanul camionului de două tone, schimbă viteza şi apăsă pedala acceleraţiei. Vehiculul porni spre intrarea podului. Prima linie a armatei vietnameze pătrunsese deja prin capătul celălalt al podului. Văzând camionul care se năpustea asupra lor, primele vehicule se opriră.

Barrabas trecu în viteza a doua ca să meargă mai repede. Acum totul era o chestiune de sincronizare. Luă o grenadă de la centură, apăsă pedala acceleraţiei la maximum şi se lăsă în jos, la adăpostul tabloului de bord în momentul în care parbrizul se spărgea sub rafalele mitralierelor. Vietnamezii treceau la ofensivă. Ţinând volanul cu o mână, Nile deschise portiera în timp ce cu dinţii smulgea siguranţa grenadei.

Aruncă grenada prin ferestruica deschisă care dădea spre partea din spate a camionului, apoi îşi luă arma şi sări afară. Se rostogoli ca să amortizeze căderea pe solul tare. Camionul îşi continuă singur deplasarea mortală spre armata vietnameză.

Şi grenada făcu explozie. Prelata vehiculului fu ciopârţită instantaneu de asaltul schijelor metalice. Flăcările mistuiau flancul vehiculului. Barrabas se ridică şi o luă la fugă spre scara de piatră.

Primele lăzi de muniţii explodară ca un foc de artificii. Nile auzea răpăitul regulat al ripostei vietnameze, dar camionul îşi continua cursa.

Urmă un adevărat concert de urlete, de ţipete şi de ordine furioase. Câţiva soldaţi săriră din jeep-uri şi o luară la fugă ca să se adăpostească de dragonul care se năpustea asupra lor.

Apoi urmă explozia cea mare când camionul se izbi de primul jeep.

Unda de şoc îl aruncă pe Barrabas la pământ. Imediat ce s-a ridicat ca să se arunce la adăpostul podului, a simţit pe spate căldura intensă degajată de flăcări. Un rhad îl aştepta în spatele unei balustrade din beton. În urma lui Nile, distrugerea continua. Rezervorul de benzină al celui de al doilea jeep făcu explozie iar flăcările înfometate se târâră ca să mistuie şi vehiculul următor. Siluete agitate se transformau în torţe vii. Cele mai multe se aruncau peste balustradă ca să-şi găsească moartea în fluviul Mekong.

— Vino, îi zise rhadul cu o voce amicală.

Barrabas îl urmă pe scara care ducea la un dig de beton ce se întindea de-a lungul râului.

Tot felul de fragmente arzânde cădeau în lichidul întunecat unde dispăreau sfârâind. Ţipetele de agonie se stingeau în acelaşi timp cu victimele acelui pârjol haotic.

În faţa digului îi aştepta o ambarcaţiune lungă. Mijlocul bărcii era acoperit cu o pânză subţire, formând un fel de acoperiş. Era genul de ambarcaţiune pe care trăiau familiile sărace sau pe care le foloseau fermierii pentru transportarea produselor la piaţă. Aceasta însă îi transporta pe mercenari.

Barrabas şi ghidul său urcară la bord în timp ce un alt rhad depărta barca de dig. Curând, curentul rapid o duse sub arcul întunecat al podului de care trecură în tăcere.

Mercenarii stăteau tăcuţi, încercând fiecare să-şi adune gândurile. Curentul îi duse treptat în afara oraşului şi pătrunseră în junglă.

Hatton se ocupa de rănile tânărului cambodgian.

Primele raze de soare luminau deja ţinutul din jur.

Barrabas se apropie de tânăra femeie.

— Cum se simte?

— A pierdut mult sânge, explică ea. Am bandajat rănile, dar vor continua să sângereze atâta vreme cât arterele nu vor fi cusute. Pentru asta avem nevoie de un spital. Probabil că va muri mai înainte de a găsi unul.

— Nu-i poţi salva pe toţi, zise Nile.

— Nu.

— Poate să vorbească?

— Încearcă să-l faci să spună ceva.

Barrabas se aplecă spre tânăr şi i se adresă lent şi clar:

— Poţi să ne dai câteva informaţii?

Tânărul cambodgian dădu încet din cap şi zise:

— *Français, français.*

— Vorbeşte franceza, explică Hatton. Evident, e a doua lui limbă.

— Hayes! strigă Barrabas. Franceza e domeniul tău. Încearcă să obţii de la el câteva informaţii.

Claude Hayes se târî în patru labe până la rănit. Ambarcaţiunea, prea fragilă şi instabilă, nu-i permitea să meargă în picioare.

— Poate că ştie unde se află generalul Kon, zise Barrabas.

Hayes se aplecă asupra muribundului. Ni le sesiză mirarea lui Hayes când obţinu răspuns la întrebările sale.

În sfârşit, negrul se întoarse spre Barrabas şi Hatton.

— Era tehnician într-un laborator la Institutul de Cercetări Agricole din Kiri. Spune că generalul Kon l-a pedepsit astfel. A fost surprins în timp ce făcea dragoste cu iubita lui. Fata a murit. Restul poveştii e incredibil.

— Spune, insistă Barrabas.

Hayes aruncă o privire spre muribundul care, şi el, se uita cu nerăbdare la negru.

— Generalul Kon, continuă Hayes, i-ar fi adunat la Kiri pe toţi oamenii de ştiinţă capturaţi în Cambodgia, cu familiile ca ostatice.

— Victimele masacrului din piaţă? întrebă Hatton.

Hayes dădu din cap.

— După toate aparenţele, Kon le furniza substanţele necesare pentru fabricarea unei otrăvi similare Agentului Oranj, dar cu mult mai puternică. Prin ameninţări, ei au fost constrânşi să pună la punct o formulă chimică care permite sinteza celei mai periculoase porcării care există. O cantitate infimă de molecule pusă pe pielea unui om îl ucide în câteva ore. Au testat-o vaporizând-o în junglă...

— Pata fotografiată de satelit, zise Leona.

— Ce vrea să facă generalul Kon cu acest produs? întrebă colonelul.

— Aici povestea devine complet smintită, explică Hayes. După spusele lui, Kon vrea să otrăvească tot sistemul de irigaţii al Cambodgiei.

— Kon deţine în acest moment produsul chimic?

Hayes dădu afirmativ din cap.

— I l-au dat ieri într-un bidon de şaptezeci de litri. După care Kon a ordonat să fie împuşcaţi toţi. Şaptezeci de litri constituie o cantitate suficientă ca să otrăvească toate oceanele.

— Ştie unde e Kon?

Hayes se aplecă din nou asupra muribundului ca să-l întrebe. Acesta dădu din cap şi răspunse.

— Spune că generalul Kon are un cartier general la Radam, zise Claude Hayes, un orăşel în inima munţilor, în regiunea central-nordică.

Barrabas se gândi o clipă.

— Pare o sminteală, dar cel mai bine ar fi să-i dăm crezare. Acest Kon acţionează de mulţi ani şi am putut să-mi dau seama personal de felul cum a acţionat în Vietnam. E un nebun periculos capabil de lucrurile cele mai rele.

Hayes se strâmbă pe jumătate convins.

— Parcă n-ar fi imposibil, după ce noaptea trecută am mers pe cranii de om...

Barrabas scoase din buzunar o hartă a Cambodgiei şi o desfăcu pe genunchi.

— Radam e aici, zise Hayes arătând un punct pe hartă.

— Iar noi, aici, continuă Barrabas arătând alt punct pe fluviul Mekong, exact la sud de Kiri.

— Nici un drum şi ne despart aproape o sută de kilometri.

— Dintre care douăzeci şi cinci de pădure defoliată pe care trebuie s-o traversăm. E zona moartă, zise Barrabas plimbându-şi degetul în jurul zonei care corespundea petei mari de culoare albastră pe care o văzuse în fotografiile făcute de satelit.

Privi un moment harta apoi se întoarse spre rhadi şi le puse o întrebare. Războinicii răspunseră afirmativ. Ceea ce sugera era deci posibil.

Nile explică oamenilor săi ceea ce aveau de făcut. Noul lor obiectiv era Radam.

— Mergând mai departe câteva ore pe Mekong, evităm vreo patruzeci de kilometri de mers pe uscat, le explică el. Asta

înseamnă că vom începe marşul la ceasul cel mai torid al zilei. Dar, cu puţin noroc, vom ajunge la Radam la timp ca să atacăm la adăpostul nopţii. Întrebări?

Nimeni nu vorbi.

— Profitaţi ca să dormiţi puţin, conchise el.

Mica ambarcaţiune tocmai părăsise jungla verde şi se deplasa acum prin mijlocul zonei defoliate. Peştii morţi putrezeau cu zecile de-a lungul malului.

Mercenarii îmbrăcară combinezoanele de protecţie şi îşi puseră măştile pe frunte, gata să le lase în jos în momentul acostării.

Unul dintre rhadi conduse ambarcaţiunea spre mal. Nanos şi Beck săriră imediat jos şi imobilizară barca. Barrabas coborî ultimul. Cambodgianul rămase cu rhadi. Acum nu mai era treaba lor.

Nile se întoarse spre micii războinici ca să-şi ia rămas bun.

— Mulţumesc şi transmiteţi mulţumiri şefului vostru.

— Ne-a spus să te anunţăm că va folosi o magie mare ca să te protejeze, spuse unul dintre rhadi.

Celălalt zâmbi cu toată gura şi preciză:

— Fii atent la tigri, mare şef.

— Tigri? Aici?

Barrabas nu-şi putu reţine râsul arătând spre pădurea moartă.

— Mai departe, răspunse războinicul. Mirosul morţii s-a răspândit în toată jungla şi tigrii s-au îmbuibat cu carne de om. Au mâncat atât de multă încât au început s-o caute. Atenţie la tigri, *blah po gia.*

Barrabas bătu uşor cu mâna pe puşca de asalt în loc de orice explicaţie, apoi părăsi barca adresându-le un semn de adio. Micii războinici depărtară ambarcaţiunea de mal.

Mercenarii îşi traseră măştile pe faţă. Îmbrăcaţi astfel, toţi păreau locuitorii unei alte lumi uitaţi pe o planetă moartă.

Lee Hatton îi întinse lui Barrabas tabletele albe.

— Sare, zise ea. Vom avea nevoie.

Nile puse câteva în gură, apoi lăsă în jos masca, scoase busola şi porni la drum.

Uniformitatea junglei pârjolite le anula orice senzaţie de înaintare. Trecerea lor era mai curând zgomotoasă, cizmele lor strivind frunzele şi crengile mici căzute într-un strat gros pe pământ.

Începea să se facă foarte cald şi combinezoanele de protecţie le sporeau căldura. Sudoarea le curgea pe faţă, pe spate, pe

picioare, până la cizmele deja saturate de transpiraţie.

Curând ajunseră în faţa unei ape sălcii la suprafaţa căreia lucea o nuanţă de un albastru uleios. Defoliant. Îşi păstrară costumele, dar colonelul pierdu orice speranţă de a mai ajunge la Radam la căderea nopţii. Mersul le era încetinit de căldură dar şi de îngrămădirile de vegetaţie moartă, care ascundeau cărările animalelor de care s-ar fi putut folosi ca să le faciliteze trecerea.

După patru ore, estimară că au parcurs doisprezece kilometri, aproape jumătate din zona defoliată, şi încă nu întâlniseră nici o formă de viaţă.

După încă o oră, soarele începea să coboare la asfinţit. Avea să fie aproape frig. Sudoarea care picura în combinezoanele lor va reprezenta atunci un pericol, ca şi căldura copleşitoare pe care o suportau de atâtea ore.

Barrabas ordonă oamenilor săi să se odihnească o jumătate de oră, la umbra unei stânci.

Puţin mai târziu, după ce reluară marşul şi începea să se însereze, Barrabas se opri brusc. Zărise un smoc mare de iarbă în faţa lui pe pământul ars. Iarbă verde.

Partea cea mai grea trecuse.

Mai departe apărură alte smocuri de iarbă, apoi tufişuri verzi şi în cele din urmă copaci cu frunze sănătoase. Chiar apariţia muştelor sâcâitoare constituia o adevărată uşurare.

După douăzeci de minute, lăsară în urma lor zona moartă şi intrară într-o junglă verde. Aerul rece de seară care se lăsa şi microclimatul vegetaţiei îi învălui brusc ca un nor de aer condiţionat. Îşi scoaseră măştile, respirară profund aerul încărcat de mirosul greu al vegetaţiei luxuriante, apoi îşi scoaseră combinezoanele devenite inutile.

Barrabas, respirând, simţi un miros nou, slab, dar uşor de recunoscut. Mirosul unui cadavru în putrefacţie.

O’Toole se apropie de el.

— Ai remarcat? întrebă Barrabas.

— Vreun animăluţ mort, presupuse Liam adulmecând şi el.

— Posibil. Ce fac oamenii?

— Obosiţi şi uzi de sudoare, dar se simt mai bine de când am ieşit din porcăria aia.

— Nu mai avem decât o oră de lumină.

— Atunci să mergem, propuse O’Toole. Să ne cărăbănim cât mai departe de locul ăsta.

— Al cui e rândul să ducă mitraliera? întrebă Beck ridicând de jos arma grea.

— O voi duce eu, propuse Lee care terminase cu aranjatul eşantioanelor de frunze şi apă poluată adunate din zona moartă.

În afară de ea, toţi mercenarii transportaseră mitraliera.

— Nu, nu, Lee! zise Nanos. Materialul tău medical e destul de greu.

— Ba am s-o duc, replică ea cu fermitate aruncându-i o privire care punea punct oricărei discuţii. Să sperăm că cel puţin unul dintre noi va avea şansa s-o folosească după tot acest marş, conchise ea luând arma din mâna lui Beck.

Îşi continuară înaintarea prin junglă, descoperind curând o cărare îngustă în direcţia în care doreau să meargă. După un examen rapid, Barrabas constată că nu exista nici o urmă recentă. Acum puteau să înainteze mai repede. Mirosul fetid de stârv continua să-i urmărească şi prin minte le trecu gândul că, nu departe, ar fi putut să fie instalată o capcană.

Barrabas simţi brusc o mişcare sub picior şi toţi percepură trosnetul unei crengi deasupra capetelor lor.

— La o parte! strigă Barrabas, aruncându-se asupra Leonei ca s-o îndepărteze de acel loc.

O ladă de lemn plină cu cărămizi se prăbuşi brusc chiar în locul unde fusese Barrabas cu o jumătate de secundă mai înainte. Cutia rămase suspendată la treizeci de centimetri de sol pe vârfuri mari de oţel înfipte în pământ. Acest sistem era folosit pentru tigri, dar făcuse numeroase victime omeneşti în Vietnam.

Barrabas porni mai departe, urmat îndeaproape de ceilalţi mercenari. Acum examina cu prudenţă drumul în faţa lui, observând fiecare schimbare a naturii solului, în căutarea unei noi capcane.

După vreo sută de metri, cărarea se unea cu altă potecă, iar mirosul devenea din ce în ce mai puternic. În noroiul uscat se puteau vedea urme vechi ale unor picioare de om. După cincisprezece metri, cărarea se lăţea dar era acoperită, în mod ciudat, de un strat mare de frunze. Nile tăie repede un băţ lung dintr-o creangă de copac şi împinse cu el în mijlocul frunzelor, ascultând cu atenţie sunetul lemnului care lovea pământul întărit de căldura din timpul zilei. Deodată, băţul intră în pământ. Nile insistă. Solul se mişcă, lăsându-se în jos cu câţiva centimetri, în timp ce, puţin mai departe, drumul căpăta o înclinaţie ciudată.

— O groapă cu deschizătură pivotantă, explică Barrabas mercenarilor care se strânseseră în jurul lui.

Acţionă încă o dată capcana ca să-i poată vedea cu claritate fundul. Trapa înghiţise deja câteva victime.

Groapa era adâncă de vreo doi metri şi jumătate şi lată de doi metri. Mirosul devenise insuportabil în momentul în care Barrabas acţionase mecanismul. Nu avu timp să numere cadavrele, dar erau multe.

— Colonele, arunc o privire în jur, zise O'Toole.

Irlandezul arătă cu degetul un punct în junglă unde hăţişul se rărea. Abia atunci îşi dădură seama de tot ceea ce reuşiseră să evite.

Pădurea era presărată cu cadavre scheletice prinse în tot felul de capcane diabolice. Unele erau înfipte în ţăruşi ascuţiţi. Altele fuseseră străpunse de suliţe care ieşeau din hăţişuri. Într-un mic luminiş, bucăţi diferite de corpuri omeneşti erau împrăştiate peste tot. Cadavrele ciopârţite ale victimelor unui câmp de mine.

Întreaga junglă era o enormă capcană mortală.

Mercenarii se aflau acum chiar în mijlocul ei.

Lee Hatton se întoarse spre Barrabas.

— Colonele, dacă khmerii roşii şi-au dat atâta osteneală ca să instaleze toate aceste monstruozităţi, înseamnă că au vrut să protejeze ceva, sau să descurajeze fuga acestor bieţi oameni.

— Totuşi, harta prezintă toată această regiune ca fiind deşertică, spuse Hayes. Ar trebui ca în jurul nostru să nu fie nimic...

— Când khmerii roşii au golit oraşele, explică Barrabas, au forţat mulţi civili să meargă în junglă ca să construiască tabere noi.

— Tabere care, evident, n-au cum să fie indicate pe hartă, zise Beck.

— Exact. Probabil că nu ne aflăm prea departe de un astfel de loc.

— Ceea ce înseamnă, conchise Liam, că nu peste multă vreme ne aşteaptă un mic caft.

— Vom încerca să-l evităm, dacă e posibil, ca să mergem mai departe spre Radam, explică Barrabas. Dar nici unul dintre aceste cadavre nu e recent. E foarte posibil să nu întâlnim pe nimeni.

— Dar dacă îi întâlnim, sunt gata să le ofer câteva livre de plumb fierbinte, mormăi Hayes.

— Colonele, dacă în regiune se află într-adevăr una dintre aceste tabere, asta înseamnă că există şi un drum sau o cărare, presupuse Lee.

— Să încercăm să dăm de ea.

Nile aruncă o ultimă privire în jur asupra relicvelor triste ale

marasmului khmerilor roşii. Înserarea făcea jungla şi mai periculoasă. Probabil că nu mai aveau decât o jumătate de oră până la căderea nopţii.

Micul grup îşi continuă cu prudenţă drumul, atent la cele mai mici detalii de pe sol, din tufişuri şi copaci.

După cinci minute, mercenarii intrară într-un mic luminiş presărat cu oase albite. Câmpul de mine îşi făcuse datoria cu mai multe luni în urmă. Cincizeci de metri mai departe, un alt schelet era înfipt în picioare lângă un trunchi de o tăblie pivotantă cu ţepuşe care căzuse de la înălţimea copacului.

Cel puţin, toate aceste vieţi nu fuseseră pierdute zadarnic. Murind, victimele puseseră în mişcare majoritatea capcanelor, oferind astfel o trecere sigură mercenarilor.

În cele din urmă, hăţişurile junglei începură să se rărească şi dispărură definitiv după vreo zece metri. Barrabas şi oamenii lui se opriră la liziera vegetaţiei. Dincolo de câmpul abandonat şi arid se aflau grupate câteva colibe. Jungla încercuia satul şi câmpul cu excepţia unei deschizături, situată în fundul scenei, unde şerpuia o cărare.

— Ăsta e motivul pentru care capcanele nu au făcut nici o victimă recentă, zise Hayes.

— Dar de ce? întrebă Hatton. De ce să fi construit aceste noi tabere ca apoi să le părăsească?

Barrabas dădu din cap dezgustat.

— Am văzut destule în ultima vreme ca să înţelegem că khmerii roşii sunt cu adevărat nebuni. Totul e mort aici.

— Au transformat întreaga ţară într-un imens lagăr de concentrare, zise domol Beck.

Mercenarii merseră pe lângă junglă până când ajunseră în spatele satului. Nici un semn de viaţă. Mercenarii părăsiră în sfârşit adăpostul vegetaţiei şi traversară pământul uscat până la colibele părăsite.

Se făcuse noapte. După o luptă matinală la Kiri şi o zi lungă de marş epuizant, mercenarii sufereau de mici „stânjeneli” familiare tuturor muritorilor, chiar şi războinicilor. Oamenii lui Barrabas erau copleşiţi de foame şi de oboseală.

Barrabas estimă că până la Radam mai aveau de parcurs în jur de zece kilometri. Dacă îşi petreceau noaptea odihnindu-se, distanţa ar fi putut să fie parcursă în două ore a doua zi dimineaţă.

Nile arătă o locuinţă construită pe piloţi.

— Acolo vom dormi la noapte.

Mercenarii dădură din cap. Toţi aveau nevoie de câteva ore de odihnă. A doua zi aveau să cucerească orăşelul Radam. A doua zi, Kon va pieri pentru barbaria şi iadul adus în acea regiune paşnică.

Barrabas jurase că îl va face să plătească cu viaţa pentru asta.

17

În timp ce Barrabas şi oamenii lui petreceau noaptea în satul pustiu, generalul Kon şi fiica lui urcau în Mercedesul roşu decapotabil. Convoiul lung de jeep-uri şi de camioane se îndrepta deja spre drumul care ducea la Tonle Sap.

Kon era relaxat. Îi aştepta un drum de patru ore. Suspensia excelentă a maşinii luxoase amortiza zdruncinăturile datorate drumului prost. Fata dormea alături de el pe banchetă. Mâna lui mângâia corpul ei mic şi fragil în timp ce se gândea la ultimele evenimente.

Pentru prima dată, de multă vreme, lucrurile nu mergeau bine. Vietnamezii, foştii aliaţi ai khmerilor roşii, se întorseseră împotriva lor şi invadau ţara. În curând vor controla toată Cambodgia şi Kon va fi obligat să fugă. La Radam, John Scott evadase din celulă. Soldaţii scotociseră cu disperare orăşelul o zi întreagă fără să dea de urma lui. Kon fusese lipsit de plăcerea execuţiei matinale.

Gândurile i se îndreptară brusc spre Barrabas, colonelul cu păr alb, care avea cutezanţa incredibilă să-l urmărească până în Cambodgia, unde era să dea de el în mod miraculos. Se întreba unde putea să fie acum demonul american. Se apropia de el?

Fu cuprins de o furie rece. Totul devenea foarte clar. Voiau să-şi bată din nou joc de el, să-l ridiculizeze, să-l bată cum făcuseră cu mulţi ani în urmă, la şcoală. Aşteptase multă vreme revanşa; nu voia să eşueze atât de aproape de ţintă.

Maşina trecea prin câmpurile mocirloase ale orezăriilor verzi îndreptându-se spre Marele Lac. Hotărârea lui Kon deveni şi mai fermă. Respiraţia i se linişti când se gândi la preţioasa încărcătură pe care o transporta – bidonul cu otrava chimică pe care o va vărsa în Tonle Sap şi care se va scurge în afluenţii Marelui Lac, după care va ajunge în oceane. Aşa hotărâse înalta Organizaţie. Toţi oamenii trebuie să fie egali!

Ce se va întâmpla dacă americanul cu părul alb chiar va veni? Frica îl lovi pe general ca un vânt rece aducător al unui mesaj de moarte şi de înfrângere. Trebuia să-l oprească, să lase o dovadă a puterii sale în drumul colonelului.

Convoiul încetini uşor în apropierea unui sat care se întindea de fiecare parte a drumului. Kon se aplecă înainte şi se adresă şoferului:

— Ne oprim cu toţii aici. Am o mică treabă.

Şoferul claxonă ca să-i anunţe pe ceilalţi şoferi şi reduse şi mai mult viteza la intrarea în sat.

Încărcătura preţioasă a lui Kon, fixată cu curele, se afla în portbagajul Mercedesului. Dar în portbagaj mai era ceva. O încărcătură suplimentară pe care generalul Kon nici măcar nu o bănuia.

Căpitanul John Scott, culcat pe o parte în poziţia fetusului, umplea cum putea mai bine spaţiul îngust în jurul bidonului.

Lucrase ore întregi să rupă lemnul cu ajutorul unghierei. La prima geană de lumină fusese gata să renunţe, deoarece ştia că i-ar fi fost imposibil să evadeze în plină zi.

Speranţa apăruse din nou când ajunsese în centrul grinzii care devenise friabilă din cauza insectelor. Atunci putuse să smulgă lemnul cu propriile sale mâini, din ce în ce mai repede, în fine, bara se detaşase şi Scott se putuse strecura afară. Urmarea se petrecuse ca într-un vis. Zărise Mercedesul roşu. Cheile erau în tabloul de bord. Scott înjghebase foarte repede un plan de fugă şi, acum, aştepta ca Mercedesul să se oprească ca să poată deschide portbagajul unde stătea închis de câteva ore bune. Smulsese o placă de cauciuc din podea şi făcuse o gaură de aerisire, astfel că nu risca să moară asfixiat.

În fine, Mercedesul se opri. Auzi ordinele care se dădeau în jurul lui. Înţelese că se afla într-un mic sat ai cărui locuitori erau adunaţi în piaţa centrală. Scott auzi brusc zgomotul armelor, urmat imediat de ţipete de durere şi de groază.

Degetele lui Kon băteau darabana pe capacul portbagajului, după ce dăduse ordin ca toţi sătenii să fie împuşcaţi. Pe lângă ţipetele de agonie ale victimelor nevinovate, Scott percepu lângă el chicotelile isterice şi sadice ale unei fetiţe.

18

Fiecare mercenar făcea de pază o oră... Barrabas era ultimul. Zorii anunţau o nouă zi în momentul în care se trezi. Se apropie imediat de Claude Hayes, postat în faţa uşii casei părăsite.

— Priveşte, zise Hayes cu glas scăzut arătând cu degetul spre limita luminişului.

Ochii mari şi galbeni ai tigrului străluceau în lumina cenuşie a zorilor. Fiara se opri ca să-i privească pe cei doi oameni. Apoi scoase un răget prelung.

— Nu ţi se pare că e bine hrănit? zise Hayes.

Nile înţelese imediat aluzia lui Claude. Era clar că animalele de pradă se înfruptaseră copios cu cadavrele prinse în capcanele din junglă.

Tigrul îşi arătă dinţii ascuţiţi căscând prelung, deschizând o gură destul de mare ca să înghită capul unui om, apoi schimbă direcţia şi se întoarse liniştit în junglă.

Barrabas rânji.

— Du-te la culcare, Claude.

Hayes dădu din cap şi intră în colibă. Nile rămase singur în faţa uşii, respirând profund aerul proaspăt în timp ce spre est cerul începea să se lumineze. Barrabas aprinse o ţigară şi studie harta. La şase kilometri de-acolo, un drum ducea la Radam. Putea să ajungă în două ore.

Erika şi Bishop trebuiau să se ducă în acea zi la Angkor Wat. Mercenarii aveau la dispoziţie maxim douăsprezece ore ca să ajungă la Radam, să se ocupe de Kon şi să dea fuga la locul întâlnirii pe ruinele vechii cetăţi.

Nile mai profită încă un moment de calmul şi de răcoarea matinală înainte de a-i trezi pe ceilalţi. Toţi părăsiră cabana, se hrăniră din raţiile lor şi o porniră prin orezăria uscată până la drumul de pământ. Drumul ducea spre vest, înspre Radam. După câţiva kilometri, ajunseră la un drum de pământ, cel pe care Barrabas îl semnalase pe hartă.

Drumul şerpuia spre nord printre coline joase, unde tufişurile şi ierburile înalte ale savanei luau locul junglei. Mai departe, drumul cobora până la piciorul unei coline unde se deschidea o vale îngustă mărginită pe o parte de orezării în terase.

Barrabas îşi opri imediat oamenii şi îi duse spre celălalt versant al colinei, în amonte, în savană. Ascuns de ierburile

înalte, Nile examină orezăriile cu ajutorul binoclului puternic.

Pentru prima dată de la sosirea în Cambodgia, Nile observa o scenă de viaţă ce putea fi calificată drept normală: ţărani care îşi cultivau pământul, purtând pe cap pălării mari de pai.

Dar, în realitate, ceea ce părea a fi o scenă de viaţă normală, ascundea o nouă tragedie. Khmerii roşii în uniforme negre, înarmaţi cu puşti automate, făceau de pază de-a lungul văii. Mercenarii ajunseseră pe teritoriul lui Kon.

Pantele se înălţau cu mult deasupra drumului de pământ, iar creasta colinei permitea o vedere panoramică a văii, şi poate şi a orăşelului Radam. Ba oferea chiar şi o cale de întoarcere.

Mercenarii îşi continuară marşul forţat prin ierburile înalte. Barrabas se opri la câţiva metri de creastă şi cercetă din nou peisajul. La orele nouă, soarele matinal se menţinea încă la est. Umiditatea se evapora din pământ formând o ceaţă uşoară care tapisa fundul văii. Drumul urma flancurile colinei.

La o distanţă de aproape un kilometru, pe creasta colinei următoare, un grup de case fusese construit în apropierea unei mici cascade. Acolo era Radam, cartierul general al generalului Kon.

Exact sub mercenari, la îmbinarea celor două coline, se afla primul post de pază. Barrabas coborî puţin binoclul spre câţiva khmeri roşii.

Era clar că nu se aşteptau să vadă pe nimeni.

Trei dintre ei hoinăreau în jurul unei mici cabane din lemn, ţinând armele într-o doară. Ţinte uşoare, dar care trebuiau neutralizate fără zgomot. Ceea ce implica intrarea în acţiune a lui Hayes, Hatton şi a lui însuşi, cei mai buni luptători cu pumnalul din echipă.

— Lee, Claude, murmură colonelul, ascultaţi. Sunt trei şi noi la fel. Ne vom ocupa de ei. Ceilalţi, continuă el uitându-se spre Nanos, Beck şi O'Toole, imediat ce terminăm cu ăştia trei, traversaţi drumul şi vă ocupaţi de cei din orezării. Nu trageţi înainte de a da eu ordin.

Barrabas se opri ca să le observe faţa. Toţi ştiau perfect ce aveau de făcut. Colonelul se întoarse şi luă conducerea grupului său, îndreptându-se spre poalele colinei.

Ajunşi în apropierea postului de pază, Hayes se depărtă de colonel şi de Hatton şi toţi trei se repeziră la adăpostul tufişurilor.

Soldaţii khmeri vorbeau între ei, vizibil plictisiţi de monotonia misiunii lor.

Barrabas cunoştea un mijloc de a le devia atenţia. Îl folosise

de atâtea ori încât devenise practic un reflex în acest gen de situaţii. Luă de jos o piatră şi o aruncă pe deasupra drumului astfel încât să sară pe acoperişul cabanei. Soldaţii îşi îndreptară simultan privirile spre sursa zgomotului.

Barrabas, Hatton şi Hayes traversară drumul în viteză. Lee ajunse prima la victima ei, o prinse de păr, îi trase cu violenţă capul înapoi, blocându-i spatele cu genunchiul. Pumnalul tăie scurt gâtul soldatului al cărui sânge ţâşni clocotind. Corpul îi fu scuturat de un spasm violent, apoi se înmuie brusc.

De cealaltă parte, Barrabas şi Hayes îşi terminaseră şi ei treaba.

O'Toole, Nanos şi Beck se repeziră de cealaltă parte a drumului ca să se alăture camarazilor lor.

Acum controlau flancul colinei şi puteau să vadă orezăriile chiar dedesubtul lor. Mercenarii se ascunseră în spatele unor stânci mari de pe marginea drumului.

Nile luă binoclul şi zise:

— Doisprezece paznici jos.

— Asta înseamnă doi contra unu, comentă O'Toole strâmbându-se.

— Şi încă şase de-a lungul drumului. Îi putem lichida fără zgomot, zise Barrabas cercetând cu binoclul poziţiile adversarilor. Nu trageţi decât dacă e neapărat necesar. Mai sunt alţi şase tipi înarmaţi, treizeci de metri mai jos. Ia uită-te, O'Toole...

Îi întinse binoclul.

Liam îl luă şi inspectă terasele unde erau instalaţi paznicii şi ţăranii.

— Unii ţărani par vietnamezi, zise Barrabas.

— Colonele, chiar după atâţia ani petrecuţi în Asia, n-aş fi în stare să fac diferenţa între un vietnamez şi un cambodgian. De altfel, unii dintre tipii de jos nici măcar nu au ochii ridaţi. Sunt europeni sau americani.

— Prizonieri de război?

Era evident. Cine altcineva ar fi putut să trudească pe domeniul unui şef al khmerilor roşii în mijlocul sud-estului asiatic.

O'Toole dădu din umeri.

— Nu cred că unul dintre ai noştri ar vrea să rămână aici de bună voie!

— OK. Să ne ocupăm de paznici. Nanos, Beck... în partea aia împreună cu O'Toole. Hayes şi Hatton, voi veniţi cu mine. Avem la dispoziţie un minut.

Toţi trei îşi potriviră ceasurile. Nile îşi conduse cei doi oameni de-a lungul drumului şi le indică poziţiile în spatele ţintelor. El şi-o alese pe cea mai depărtată.

Ocoli o stâncă mare şi, după trei salturi, ajunse pe înclinaţie. Sări pe prima terasă. Bucăţi de pământ şi de pietriş îi alunecară de sub picioare, în locul în care aterizase. În momentul în care ajunse la trei metri de ţintă, soldatul se întoarse alertat de pietrişul rostogolit.

Barrabas se aruncă cu picioarele în faţă, lovindu-l violent pe tip şi răsturnându-l pe spate. Soldatul nu avu timp să se ridice: o lamă ascuţită îi străpunse carnea până în inimă. Privirea lui stupefiată se fixă o clipă asupra demonului cu păr alb, apoi capul îi căzu greoi pe pământ. Nile trase cuţitul din cadavru, şterse lama murdară de sânge pe pantalonii victimei şi se rostogoli în orezărie.

În partea de jos a colinei răsunau strigăte de alarmă. Fusese văzut de ceilalţi paznici. Era inevitabil, dar şansele erau acum mult mai bune.

Barrabas parcurse cinci-şase metri în apă şi aruncă o privire în jos.

Două secunde i-au fost de ajuns ca să zărească valul de soldaţi năpustindu-se pe scările de lemn care legau terasele unele, de altele. Unul dintre ei strigă un ordin celorlalţi paznici. Făcuseră o mare greşeală împărţindu-se în mai multe grupuri. Cel care dădea ordine rămăsese singur.

Nile făcu un salt până la terasa următoare. La celălalt capăt al colinei răsunară împuşcături. Mercenarii porniseră ofensiva.

Barrabas ateriză cu supleţe în faţa paznicului care rămase încremenit câteva secunde, apoi o luă la fugă strigând:

— *Neak taa! Neak taa!*

Ceea ce în cambodgiană însemna demon.

Colonelul coborî încă două terase, parcurgând astfel o treime din flancul colinei. Ţăranii fugeau în toate direcţiile la sosirea lui, dar soldaţii khmeri continuau să urce spre el. În fundul văii, trei dintre ei se jucau de-a şoarecele şi pisica cu Nanos, Beck şi O’Toole.

Ultimul salt îl făcu să ajungă la nivelul inferior, unde ateriză cu puşca de asalt la şold, trăgând cu furie.

Comandantul khmerilor roşii amuţi. Trei gloanţe îi găuriseră pieptul. Îşi privi pieptul murdărit de trei pete roşii, păru surprins şi căzu greoi pe spate.

Barrabas se afla acum sub nivelul celor doi soldaţi care îi

urmăreau pe Hayes şi Hatton. Uneori capetele lor se iveau din tufişurile situate de-a lungul teraselor ca să tragă în mercenari. O rafală scurtă îl doborî pe unul dintre ei. Celălalt o luă la fugă înapoi.

Lee Hatton se ivi brusc din tufişuri, udă de apa mocirloasă a orezăriilor, şi trase. Al doilea soldat se opri brusc din fugă.

În jurul lor, ţăranii, cuprinşi de panică, fugeau ţipând spre fundul văii ca să se strecoare într-un canion împădurit.

Barrabas urcă treptele care legau terasele, ajunse la Hayes şi Hatton şi o porniră în pas alergător, pe la jumătatea colinei, când se pomeniră brusc faţă în faţă cu şase ţărani care fugeau înspăimântaţi. Prizonierii se uitară la mercenari stupefiaţi şi îngroziţi.

— Nu vrem să vă facem nici un rău, zise Barrabas.

Ţăranii se dădură înapoi, urmărindu-l cu privirea pe tipul care vorbise. Numai doi dintre ei erau asiatici. Barrabas se apropie destul de mult de ei ca să remarce ceva ciudat. Unii aveau pielea plină de băşici şi de plăci roşii prin care se zăreau venele.

— Ai zice că e o colonie de leproşi, murmură Hayes.

— Mmm, zise Hatton. E vorba de altceva. Nu sunt sigură, dar...

Barrabas remarcă brusc un detaliu la unul dintre ei. Pe braţul blondului cu ochi albaştri şi cu barbă lungă se vedea un tatuaj. Nile făcu un pas spre el, îl apucă de braţ şi citi inscripţia: „US Marine Corps, Danang 1971. Îi vom trimite în iad!”

— Eşti american, nu-i aşa? întrebă Barrabas. Vorbeşti englezeşte?

Blondul îşi trase braţul şi se uită la colonel cu un aer aiurit. Ţăranii continuau să se dea înapoi ca nişte animale terorizate.

— Şi noi suntem americani, zise calm Barrabas. Am venit să vă ducem acasă.

Blondul se întoarse brusc pe loc şi o luă la fugă. Ceilalţi se luară imediat după el, lăsându-i pe mercenari singuri pe terasă.

Barrabas dădu din umeri şi se întoarse la drum, unde O’Toole aştepta împreună cu Nanos şi Beck. Aceştia doi apărură puţin mai departe. Colonelul le făcu semn să se apropie şi zise:

— Mergem pe drum până la Radam! Nu avem nici o clipă de pierdut.

Mercenarii porniră pe şosea în pas alergător. Curând, peisajul se schimbă într-o pădure de arbuşti şi de hăţişuri. Auziră zgomotul unui vehicul care se apropia. Un jeep. Mercenarii se aruncară la adăpostul tufişurilor.

Vehiculul venea cu viteză, ca răspuns la împuşcăturile din

vale. Barrabas aşteptă să ajungă în dreptul lui ca să le facă semn lui Nate şi Hayes. Cei trei mercenari ieşiră brusc din hăţişuri trăgând cu furie. De cealaltă parte a drumului, Hatton, Beck şi O'Toole făceau acelaşi lucru. Instinctiv, şoferul jeep-ului, prins între două focuri, apăsă pe frână înainte de a primi un glonţ drept în frunte. Ceilalţi soldaţi khmeri se prăbuşiră pe şosea.

Barrabas deschise portiera şi trase afară cadavrul şoferului.

— Urcaţi! strigă el instalându-se la volan. Dădu înapoi şi întoarse, apoi o porni spre Radam.

În partea din spate, mercenarii găsiră un suport de mitralieră.

— Grozav! mormăi O'Toole. După ce am cărat mitraliera asta jumătate din Asia, acum o vom putea folosi.

Luă suportul şi Liam pregăti montarea armei. Nanos potrivi imediat încărcătorul.

Ieşiră din pădurea de arbuşti şi ajunseră în apropierea colinei unde cascada şi clădirile care formau orăşelul Radam creşteau văzând cu ochii.

Cinci sute de metri mai departe, podul peste râul îngust era păzit de soldaţi. Aceştia se întrebau probabil de ce colegii lor se întorceau atât de repede. Aflară imediat răspunsul când O'Toole deschise focul cu mitraliera. Jeep-ul era acum în alte mâini. Cei care se apropiau nu erau camarazii lor, dar era prea târziu ca să mai reacţioneze.

Fiecare soldat primi doza lui de gloanţe şi se prăbuşi la pământ.

Jeep-ul îşi continuă înaintarea şi pătrunse în orăşel. O nouă ripostă se manifestă de lângă un grup de clădiri albe din faţa lor. Mitraliera intră din nou în acţiune, alimentată de Nanos şi manevrată de O'Toole.

Câteva gloanţe găuriră caroseria jeep-ului, dar inamicii nu erau încă îndeajuns de numeroşi. Alţi patru soldaţi se prăbuşiră la pământ. Barrabas opri vehiculul imediat ce intrară pe porţile complexului militar. Colonelul sări din jeep, alergă să se adăpostească după zidul de palisadă, apoi brusc se răsuci în loc şi trase o rafală lungă prin deschizătură. Nanos traversă curtea trăgând fără oprire. Doi soldaţi de pază fură seceraţi de rafale, în timp ce grecul auzi paşi în spatele lui şi se întoarse la timp ca să vadă un soldat apărând dintr-o clădire şi îndreptând puşca-mitralieră în direcţia lui. Nanos trase cu o jumătate de secundă înaintea lui şi îl expedie în iad.

Când tăcerea se aşternu din nou, mercenarii se strecurară în interiorul complexului şi scotociră clădirile în căutarea altor ţinte.

O’Toole şi Hayes păzeau intrarea. Uşile trântite răsunau în tot complexul.

Dar nu era nimeni.

Mercenarii se adunară rapid în curte. Oricât de uimitor ar fi putut să pară, Kon le scăpase din nou. O’Toole li se adresă de la intrare.

— Colonele, ai face bine să vii aici. E un tip pe care l-ai putea interoga.

Barrabas ieşi din clădire. În mijlocul drumului, lângă jeep, stătea americanul blond pe care îl văzuse în orezărie. Omul tresări la apariţia colonelului, lăsă capul în jos şi îşi răsuci cu nervozitate degetele.

— Cine eşti? întrebă Barrabas.

Tipul ridică ochii, apoi îşi feri imediat privirea. Răspunse, dar vocea îi tremura de emoţie.

— Sunt american.

— De ce te afli aici?

— Muncim pentru Kon. El ne-a adus aici.

— Sunteţi prizonieri?

Blondul dădu din cap.

— Prizonieri de război? Din Vietnam?

Americanul dădu iar din cap, fără să răspundă.

— Incredibil, murmură O’Toole. Tipul ăsta e prizonier de război după atâţia ani?

Barrabas dădu din cap cu milă.

— Mda, răspunse el.

Apoi se întoarse spre blond.

— Câţi sunteţi aici?

Americanul păru că ezită câteva secunde, de parcă ar fi socotit în minte, apoi răspunse:

— Erau zece. Trei au murit. De cancer. Şeful nostru nu mai e aici. E... Kon îl băgase la carceră. Trebuia să-l execute ieri dimineaţă.

— Nu mai e acolo, zise Barrabas arătând spre complexul militar. Nu mai e nimeni înăuntru.

Blondul se uita în jos, de parcă îşi căuta cuvintele. Nile îl privea cu atenţie, remarcând băşicile şi plăgile care îi acopereau braţele. Acel om era prizonier de mulţi ani în Cambodgia, iar mercenarii constituiau acum primul contact cu trecutul său după multă vreme. Nu era de mirare că prezenţa lor îl impresiona atât de mult.

Se întoarse la apropierea unui grup de persoane în zdrenţe

care se uitau la el cu un aer speriat. Pe faţa lor se putea citi curiozitatea şi teama. Unii erau asiatici, alţii americani. Nici unul nu îndrăzni să vorbească.

Nile se înfioră când văzu copiii în braţele mamelor. Cei mai mulţi aveau bube purulente pe părţile vizibile ale corpului şi plăgi deschise pe faţă.

Radam era un adevărat orăşel de monştri.

— Cine sunteţi voi toţi? întrebă Barrabas impresionat şi el.

— Kon ne-a adus aici, explică blondul, pentru că... se presupune că asta a fost provocată de Agentul Oranj. Fata lui Kon s-a născut diformă. A construit orăşelul pentru ea, ca să nu se simtă singură.

Nebunia lui Kon începea să devină mai clară. Şeful khmerilor roşii fusese otrăvit. Acum voia să contamineze toată lumea. Era foarte posibil după tot ce ştia Barrabas despre generalul Kon.

— Puteţi să ne ajutaţi? Trebuie să dăm de Kon. Ştiţi unde e?

— A plecat noaptea trecută. Paznicul mi-a spus că s-a dus la Praach, un oraş lângă Tonle Sap, Marele Lac.

Barrabas se îndreptă spre jeep.

— Să mergem, le zise el mercenarilor urcând în maşină.

Nat Back îl opri.

— Colonele, jeep-ul ăsta nu va merge nicăieri în starea în care e, zise el arătând spre radiator.

Partea din faţă a vehiculului era găurită şi trei jeturi de apă curgeau pe pământ.

— La naiba! exclamă Barrabas înainte de a se întoarce spre prizonierul american. Avem nevoie de un mijloc de transport, explică el. Un camion, un jeep, orice.

— Da, răspunse Blondul. Veniţi cu mine să vă arăt.

Trecură repede pe lângă complex şi intrară pe un drum îngust mărginit de case. La marginea orăşelului descoperiră vreo şase maşini-sport splendide într-un garaj din bambus.

— Colecţia colonelului Kon. Îi plac maşinile frumoase.

Prizonierul american deschise uşa larg şi îi lăsă pe mercenari să intre.

— Prada pe care a adus-o din oraşe. Toate sunt în stare de funcţionare. Eu sunt mecanicul, zise el cu mândrie.

— Pe care să le luăm? întrebă Barrabas.

— Trans Am şi Porsche sunt cele mai rapide.

Maşinile erau una lângă alta.

— O'Toole, adu mitraliera şi suportul ei din jeep. Nanos, dă-i o mână de ajutor.

Apoi se adresă blondului:

— Ai cu ce să faci nişte găuri în acoperiş?

— Am trusa de scule, răspunse prizonierul îndreptându-se spre un adăpost deschis, situat pe o latură a garajului.

Barrabas îl urmă şi ieşi cu un vârf de oţel de douăzeci de centimetri şi un ciocan, în momentul în care Nanos şi O'Toole se întorceau cu mitraliera. Colonelul urcă pe acoperişul maşinii Trans Am şi decupă o deschizătură în metal.

— Beck, Hayes, spargeţi geamul din spate de la ambele maşini şi curăţaţi bine cioburile ca să nu vă tăiaţi în ele.

Beck păru dezamăgit.

— Mişcă-te, Beck! ordonă Barrabas.

După câteva minute, geamurile din spate dispărură şi mitraliera fu instalată pe un suport fixat pe acoperişul maşinii Trans Am.

Barrabas şi O'Toole verificară încă o dată piuliţele care fixau suportul.

— Incredibil! exclamă Beck. N-aş fi crezut în ruptul capului dacă cineva mi-ar fi spus că voi vedea într-o zi o Trans Am echipată cu mitralieră!

— E o ruşine să mutilezi o maşină atât de frumoasă!

— E o experienţă unică în viaţă, zise Hatton zâmbind.

Barrabas coborî de pe maşină.

— Hayes, tu vei conduce maşina Porsche. O'Toole şi Hatton, urcaţi cu el. Beck şi Nanos vor urca în Trans Am, explică el înainte de a se instala la volan.

Abia atunci îşi aminti de fostul ofiţer american care aştepta cu răbdare lângă maşină.

— Ne vom întoarce să te luăm, îţi promit.

Americanul păru surprins şi scutură energic din cap:

— Nu, nu, te rog... zise el.

Barrabas închise portiera.

— Ne vom întoarce, spuse el. Hai s-o luăm din loc şi să ne ocupăm de Kon.

19

Convoiul khmerilor ajunse la Praach în mijlocul nopţii. Praach era un oraş care trăia în principal de pe urma pescuitului, când încă mai era locuit. Ca toate celelalte centre urbane din partea Cambodgiei ocupată de khmerii roşii, orăşelul era pustiu.

Ghemuit în portbagaj, amorţit şi înfometat, Scott asculta cele mai mici zgomote. Mercedesul se opri în sfârşit.

Kon le ordonă soldaţilor să transporte bidonul metalic pe ambarcaţiune a doua zi dimineaţă, apoi se îndreptă spre locul unde urma să se odihnească.

Scott stătea crispat, de teamă ca cineva să nu deschidă portbagajul. Dar nu se întâmplă nimic. Zgomotele de afară se reduseră treptat, pe măsură ce soldaţii luau poziţii în jurul oraşului.

Scott vârî partea ascuţită a unghierei în broască.

Broasca cedă. Afară era noapte de-a binelea. Nimeni în preajmă. Ieşi din portbagaj şi se lăsă pe vine lângă vehicul. Câţiva soldaţi jucau zgomotos zaruri în partea din spate a unui camion de la capătul străzii.

Convoiul se oprise pe mal lângă un dig lung. Scott zări conturul unui vas mare lângă mal. Stelele se oglindeau pe suprafaţa lacului. Câteva imobile coloniale franceze cu patru etaje se aliniau pe strada care se întindea de-a lungul malului. Faţada unuia dintre ele era acoperită cu un drapel enorm al khmerilor roşii. Câteva ferestre erau luminate.

Acolo se afla Kon.

În afara câtorva soldaţi care păzeau cheiul, strada era pustie. Scott deschise portbagajul, apucă mânerul bidonului şi trase strâmbându-se. Strânse din dinţi încercând să-l scoată din portbagaj, dar bidonul era prea greu pentru el. Nu mai avea forţă. Mai făcu o încercare amintindu-şi de vechile şedinţe de culturism, dar nu reuşi decât să declanşeze tremurul braţelor. Sistemul nervos, în parte distrus de Agentul Oranj, nu-i mai permitea un astfel de efort.

Scott închise cu grijă portbagajul şi se fofilă pe trotuarul cel mai apropiat, până în umbra porţii unui imobil.

Încercă să găsească o altă soluţie. Era prea aproape de bidon ca să renunţe.

Otrava avea să fie urcată la bordul navei în zori. Scott îşi

imagină cum Kon dădea ordin pilotului să deschidă calele în mijlocul lacului ca să verse conţinutul. Nu-i mai rămânea decât să-l ucidă pe Kon. Să-l ucidă pe general când avea să apară pe dig a doua zi dimineaţă. Dar pentru asta avea nevoie de o puşcă.

Vocile soldaţilor care jucau zaruri deveneau mai răguşite pe măsură ce consumau din ce în ce mai mult alcool. Soldaţii care nu primiseră nici o sarcină consumau bere de palmier, care le plăcea la nebunie ţăranilor cambodgieni. Scott aştepta răbdător în umbră.

După o oră, unul dintre soldaţi părăsi camionul şi făcu câţiva paşi pe trotuar, legănându-se şi sughiţând. Americanul mai găsise o întrebuinţare unghierei. Inspiră profund şi sări peste tipul nepăsător. Îşi trecu braţele după gâtul soldatului şi cu mâna dreaptă îi înfipse pila metalică în gât. Sângele amestecat cu aer ieşea bolborosind din rana deschisă. Scott puse cealaltă mână la gura victimei ca să înăbuşe strigătele, apoi lovi din nou, de mai multe ori, târând corpul care se zbătea spre umbra din faţa imobilului. În cele din urmă soldatul muri.

Scott deschise uşa şi trase cadavrul în interiorul clădirii, lăsându-l câţiva metri mai departe. Efortul depus îl epuizase. După ce-şi trase sufletul, Scott luă arma soldatului. Încărcătorul era plin. Scotoci prin buzunarele victimei şi descoperi un baton de pastă de fructe vitaminizată. Nu mai văzuse aşa ceva de când fusese capturat. Îl mâncă încet, savurând gustul, şi parcă simţi că îşi mai recapătă din forţa pierdută.

Duse apoi cadavrul pe un culoar şi urcă scările, cu puşca în mână, căutând un loc unde să poată dormi până a doua zi.

*

* *

Imediat ce închidea ochii, generalul Kon visa că e urmărit de un monstru josnic şi avid de sângele lui. Degeaba fugea din răsputeri, creatura era tot timpul pe urmele lui, urmărindu-l cu uşurinţă şi fără să obosească, pândindu-şi prada, jucându-se cu ea, aşteptând ultima clipă pentru a da lovitura de graţie victimei epuizate.

Kon deschise ochii. Avea respiraţia gâfâitoare şi inima îi bătea cu putere. Monstrul pe care îl visase avea forma unui tigru imens cu colţi şi gheare impresionante, cu ochi galbeni şi blană albă.

Se ridică în capul oaselor şi privi o clipă cum se făcea ziuă. La orele zece, câţiva soldaţi se prezentară în camera lui ca să-l anunţe că totul era pregătit.

*

* *

O rază caldă de soare îl făcu pe Scott să se trezească tresărind. Adormise lângă marginea unei ferestre de la etajul patru al imobilului, de unde avea o vedere completă a digului şi a navei. Privi în stradă. Soldaţii duceau bidonul metalic pe dig. Remarcă pentru prima dată o mică şalupă legată de navă. Kon se afla la intrarea pe dig având-o alături pe monstruoasa lui fată. Amândoi priveau cu atenţie bidonul, în timp ce soldaţii îl urcau la bordul navei şi îl duceau în partea din spate unde aştepta alt soldat, cu o cheie în mână, gata să deschidă containerul. Scott potrivi arma pe tir automat.

Kon porni spre doc; fata alerga în urma lui.

Scott îndreptă arma spre general. Mâinile nu-i mai tremurau. Se rugă cerului să fie aşa până la capăt.

Kon mergea mai departe pe dig.

Scott puse degetul pe trăgaci.

*

* *

Părăsind clădirea împreună cu fata lui, Kon nu putea să scape de sentimentul că urma să se întâmple ceva neplăcut. Traversă strada, păşi pe doc şi privi în jurul lui. Totul părea normal. Soarele strălucea pe un cer fără nori, oamenii lui stăteau de pază de-a lungul străzii şi a digului, bidonul metalic fusese pus pe puntea navei şi un soldat se pregătea să-l deschidă cu ajutorul unei chei.

Totuşi se înfioră brusc când privi spre nord, de-a lungul lacului. Nori de praf recădeau molcom pe drumul ce ducea spre munţi. Ceva venea spre ei cu o viteză incredibilă.

— Aşteaptă! ordonă el soldatului ce trebuia să deschidă containerul.

Apoi se întoarse spre locotenentul său.

— Dă-mi binoclul!

Generalul duse binoclul la ochi şi examină drumul în acea direcţie. Era imposibil! Două dintre maşinile lui personale se apropiau cu mare viteză de orăşel. Trans Am era echipată cu o mitralieră pe acoperiş. Îşi zise că încă mai visează. Fascinat de această imagine, nu-şi putea lua privirea de la ea.

Cele două vehicule părăsiră drumul şi pătrunseră pe strada care se întindea de-a lungul lacului până la dig. Kon îşi dădu seama că trebuia să acţioneze. Lăsă jos binoclul şi răcni câteva ordine oamenilor aflaţi pe vas.

Soldaţii dădură imediat jos prelata care acoperea o mitralieră

MG fixată pe puntea navei. Servanţii întoarseră ţeava mitralierei enorme în direcţia vehiculelor care se apropiau.

— Pregătiţi-vă! strigă Kon. Opriţi imediat acele maşini!

*

* *

Scott se pregătea să apese pe trăgaciul puştii în momentul în care generalul luă binoclul din mâinile locotenentului. Se uită spre nord şi zări şi el norii de praf stârniţi de vehiculele care se deplasau cu mare viteză. Curând văzu foarte clar cele două maşini ale lui Kon. Vehiculul negru avea o mitralieră montată pe acoperiş.

În Porsche erau alţi soldaţi înarmaţi. Pe ferestrele laterale ale maşinilor se vedeau ţevile armelor. Acestea deschiseră focul imediat ce maşinile pătrunseră pe strada mare. Şi, brusc, se dezlănţui un adevărat infern.

Soldaţii khmeri care aşteptau pe dig căzură primii doborâţi de gloanţe ca nişte păpuşi de cârpă. Alţi soldaţi se împrăştiară ţipând şi strigând cuvinte de neînţeles. Scott îndreptă din nou arma spre generalul cambodgian. Acesta îşi luase fata şi se apropia în grabă de mica şalupă de lângă doc. Mâinile lui Scot începură să tremure uşor.

— Dumnezeule mare! exclamă Scott. Te rog, nu mă părăsi tocmai acum!

Atunci văzu mitraliera MG de pe vas îndreptându-se spre maşina Trans Am.

Ocupanţii celor două automobile trăgeau din diferite poziţii asupra khmerilor care acum se adăpostiseră şi ripostau. Maşina Trans Am fu un moment ţinta unui grup de soldaţi înghesuiţi în spatele unei stive de lăzi, la intrarea pe dig. Mitraliera de pe vas luă ca ţintă partea din spate a bolidului negru. Cei de pe mal nu puteau remarca mitraliera MG. Scott îndreptă arma spre servantul mitralierei. Mâinile nu-i mai tremurau. Şi de data asta apăsă pe trăgaci.

*

* *

Ca să ajungi la Tonle Sap, pe calea cea mai rapidă, aveai nevoie de trei ore. Barrabas parcursese drumul numai în două ore. Vehiculele nu se opriseră decât o sigură dată, printre ruinele fumegânde ale unui sat, în mijlocul căruia se îngrămădeau zeci de cadavre calcinate...

Barrabas îl cunoştea destul de bine pe generalul khmer ca să înţeleagă mesajul pe care i-l transmitea prin intermediul acelui

măcel. Era mai mult decât un masacru. Era mai înainte de orice un avertisment. Operatorul radio de la Kiri avusese timp să transmită. Kon ştia că Barrabas se apropie. Această sălbăticie era mărturisirea unei înfrângeri apropiate.

Curând, în depărtare, apărură imobilele orăşelului. Barrabas apăsă la maximum pe pedala acceleraţiei. Maşina Porsche gonea la câţiva metri în urma lui. Începu să reducă din viteză abia în apropierea marelui viraj, de-a lungul lacului. Atunci putu să vadă digul care înainta în lacul imens. Soldaţii se agitau pe un vas care ridica ancora.

Barrabas spera să nu fie prea târziu pentru a împiedica planul lui Kon. Singura strategie de moment era năpustirea în plină viteză şi lichidarea a tot ce mişca. Simplu şi definitiv!

— Nanos, pregăteşte-te să-l alimentezi cu muniţii pe Beck. Intrăm în ei în plină viteză!

Barrabas viră ca să pătrundă pe drumul care trecea pe lângă lac până la dig. Cauciucurile scrâşniră dar vehiculul se comportă foarte bine. Nanos părăsi bancheta şi se pregăti să manevreze mitraliera, luând cu el o centură de încărcătoare. Barrabas luă puşca de asalt, scoase ţeava pe fereastră şi puse degetul pe trăgaci.

Ajunseseră la cinci sute de metri de barajul soldaţilor. Pe acoperişul maşinii, mitraliera începu să răpăie. În cinci secunde, un şir întreg de soldaţi khmeri, aliniaţi pe dig, fură proiectaţi în apă precum popicele.

Scena se transformă repede în debandadă. Zeci de soldaţi alegau în toate direcţiile în mijlocul şoselei şi a digului în căutarea unui adăpost. Nimic însă nu-i putea proteja de furia lui Barrabas!

Colonelul apăsă pe trăgaci. Rafala seceră un grup de khmeri care tocmai ieşise dintr-un imobil.

Auzi maşina din spate în momentul în care Hayes accelera trecând prin faţa digului. Hatton ocupase o fereastră laterală şi O’Toole ocupa geamul din spate. Amândoi goleau încărcătoarele asupra soldaţilor postaţi în drum.

Partea dreaptă a maşinii negre fu brusc lovită de gloanţe. Barrabas frână şi zări soldaţii care trăgeau din spatele câtorva lăzi mari stivuite pe dig. Cauciucurile scrâşniră şi maşina se întoarse brusc pe loc. Barrabas lăsă arma şi apucă volanul cu ambele mâini ca să menţină o axă perfect dreaptă în momentul în care trecea din nou prin faţa digului. Acum, Beck şi Nanos aveau o vedere perfectă asupra părţii din spate a lăzilor. În

acelaşi moment, maşina Porsche viră şi îşi continuă cursa pe trotuar, permiţând ocupanţilor ei să-i nimerească pe khmerii ascunşi după camioane.

Inamicul nu mai avea adăpost şi nici poziţie de retragere acoperită.

Maşina neagră fu scuturată de răpăielile mitralierei şi trepidaţiile smulseră unul din buloanele suportului. Khmerii din spatele lăzilor se întoarseră să riposteze din poziţia lor acum expusă. Nu avură timp să tragă nici măcar un glonţ. Mitraliera HK-13 trase ultimele gloanţe, ciopârţind corpurile victimelor neputincioase care se prăbuşiră moarte la pământ.

În sfârşit, maşina neagră se opri. Barrabas luă puşca şi ieşi pe portieră în momentul în care parbrizul se făcea ţăndări, se rostogoli pe pământ şi se ridică zărind mitraliera mare instalată pe vas. Servantul îi ochea pe Nanos şi Beck. Nu avea cum să-i rateze.

Nile încercă un tir de neutralizare, dar tipul nu era expus. Moartea celor doi mercenari era inevitabilă!

Brusc, soldatul khmer căzu pe spate şi mitraliera pivotă liber pe trepied. Barrabas îşi zise preţ de o secundă că-l nimerise, dar nu stătu prea mult pe gânduri. O barcă cu motor părăsi docul, în partea din spate a ambarcaţiunii stătea un bărbat în uniformă neagră. Un alt khmer conducea barca.

Kon! Kon fugise din nou!

Goli încărcătorul în direcţia lui, apoi încă unul, dar toate gloanţele eşuară în apa lacului. Barca cu motor se afla deja prea departe.

Barrabas rămase nemişcat pe marginea digului, privind cum dispărea barca cu motor. Nu-i venea să creadă.

— Colonele, mulţumesc că l-ai lichidat pe tipul de la mitralieră, zise Beck ajungând în dreptul lui.

Bătălia se terminase. Nile se întoarse la oamenii lui.

Nanos zâmbea alături de Beck.

— Nu eu l-am doborât, răspunse Barrabas.

Cei doi făcură ochii mari.

Hatton, O’Toole şi Hayes se apropiară de ceilalţi trei mercenari.

— Şi Kon? întrebă imediat Hatton. A...

— A fugit, răspunse colonelul cu o voce plină de răceală.

Apoi schimbă subiectul.

— Voi l-aţi împuşcat pe artilerist?

— Care artilerist? întrebă O’Toole.

Se uită spre vas şi zări pentru prima dată arma mare instalată pe punte.

— Nici măcar n-o remarcasem, zise el. Am fost prea ocupaţi pe partea cealaltă a drumului.

Barrabas se uită o clipă la oamenii lui, se uită la mitralieră, apoi îşi îndreptă privirea spre imobilele de pe marginea drumului. Scoase calm un trabuc din buzunar.

— Cineva l-a împuşcat totuşi, spuse el înainte de a strecura trabucul între buze.

Îi rupse cu dinţii capătul, scuipă şi îşi pregăti un chibrit...

— Nu ştiu colonele, zise Hayes dând din umeri.

Barrabas aprinse trabucul şi trase de câteva ori.

— Poate că el a tras, murmură el, uitându-se peste umerii oamenilor săi.

Mercenarii se întoarseră imediat.

Un american înalt cu păr lung şi negru ieşea fără grabă dintr-un imobil, cu o puşcă M-16 în mână. Faţa lui părea ciudată.

Tipul ridică o mână surâzând.

— Salut! zise el cu nervozitate. Mă numesc Scott, John Scott. Sunt american.

Barrabas se desprinse de grupul mercenarilor şi făcu câţiva paşi spre el.

Când îl văzu pe bărbatul cu păr alb, Scott se opri. Cei doi bărbaţi se studiară un moment.

— Barrabas? zise Scott neîncrezător.

Colonelul dădu din cap.

Scott porni spre el, la început lent, apoi alergând pur şi simplu. În cele din urmă se opri gâfâind în faţa mercenarului.

— Căpitan John Scott, prezent, colonele, spuse el înainte de a se prăbuşi de epuizare.

Barrabas îl prinse în braţe. Scott plângea de bucurie.

— Haide să stăm jos, îi zise Barrabas ducându-l în maşina neagră. Lee, vino repede.

*

* *

Scot nu avea nimic grav. Hatton îl examină, îi făcu o injecţie cu adrenalină şi îl obligă să mănânce pastă de fructe vitaminizată.

După ce-şi mai recăpătă din forţe, căpitanul le spuse povestea lui şi cea a orăşelului Radam.

— Plâng ca prostul, dar... sunteţi primii americani veniţi din exterior pe care-i văd de la atacul de pe râul Ban De. Nu

credeam că voi putea să-l opresc pe Kon. Trebuia să încerc, dar nu aveam mijloacele necesare.

— Ai salvat viaţa a doi dintre oamenii mei, zise Barrabas.

— Dar tu l-ai oprit pe Kon.

— Ce vrei să spui? L-am oprit? Kon a fugit.

Scott dădu din cap.

— Da, dar l-ai împiedicat să verse otrava în lac.

Barrabas se uită la el întrebător.

— Ăsta e, zise Scott arătând spre bidonul metalic de pe puntea vasului. Defoliant chimic. Voiam să-l omor pe Kon de acolo de sus, înainte de a-şi pune planul în aplicare. Aţi sosit la timp.

— La naiba! mormăi Barrabas. Vrei să spui că despre bidonul ăsta e vorba?

Scott dădu din cap.

— Sunt absolut sigur. Avea şi un tub mic cu aceeaşi otravă. Un lichid albastru. Mi l-a arătat pentru că voia să-l folosească la execuţia mea. După spusele lui, o picătură foarte mică poate ucide un om.

— Bun, să luăm cu noi bidonul, zise Lee. Nimeni să nu încerce să-l deschidă. Să lăsăm asta în seama băieţilor de la laborator.

— De acord, zise Liam. Păcat totuşi că nu i-am venit de hac lui Kon.

— Cel puţin i-am zădărnicit proiectul, răspunse Barrabas. Dar mai avem o întâlnire.

— Despre ce e vorba? întrebă Scott.

— Avem o întâlnire deosebită cu anumite persoane care vând prin contrabandă comorile de la Angkor Wat. Vreau să vii cu noi, îi ceru Barrabas.

Cei doi schimbară o privire.

— Kon! zise Scott.

— Acolo a plecat. La Angkor Wat. Ştie că ultimul transport pleacă azi. Va încerca să folosească dispozitivul pe care îl are la fata locului.

Toţi înţelesesem mesajul. Erika Dykstra şi Geoff Bishop aveau să fie nişte ţinte foarte uşoare dacă mercenarii nu ajungeau acolo înaintea lui Kon.

EPILOG

La apus, soarele împurpura cerut. Vântul bătea uşor dinspre câmpie. Mercenarii traversară terenul de aviaţie. Erau plini de praf şi de sudoare, epuizaţi de misiunea istovitoare.

Pe drum, Bishop îi mărturisi lui Barrabas:

— A fost cea mai cumplită tragere la ţintă pe care am făcut-o vreodată. Am crezut că voi leşina de oboseală înainte de a apăsa pe trăgaci.

Pilotul mergea lângă Barrabas, care îşi trecuse un braţ după mijlocul Erikăi, ţinând-o lipită de el. Lee Hatton mergea de cealaltă parte a pilotului canadian. Amândoi îşi ascundeau sentimentele, dar Barrabas nu putea fi păcălit. Erika avusese dreptate. Totul se vedea în ochii lor, în felul în care se priveau.

— Şi să ştii că nu mi-a plăcut asta deloc, colonele.

— Pentru că i-ai tras în spate?

— Da. În ţara mea se spune că trebuie să-i dai totdeauna adversarului o şansă să se apere.

Se opriră toţi în faţa avionului. Nanos şi Beck transportau bidonul metalic cu otrava chimică. Îl aşezară în carlingă cu foarte mare grijă.

Barrabas se întoarse spre Bishop.

— Dacă soldaţii nu ar avea nici un cod al onoarei, ar fi la fel de infami precum criminalii de felul lui Kon. Dar Kon avea şanse, Geoff. Prea multe şanse. Şi mai avea şi ostatici.

Barrabas o strânse şi mai tare pe Erika lângă el.

— Încălzeşte motoarele, continuă el. Mai am încă două-trei lucruri de rezolvat.

— Hei, Lee! strigă Nanos. Ce-ai zice de o mică recreaţie în doi după ce vom pleca de-aici?

— Alex! strigă Nate Beck exasperat şi stingherit la culme.

Nanos se întoarse spre prietenul său.

— Stai, stai, Nate. Numai ca prieteni.

— Aşa, Nanos, numai ca prieteni, răspunse cu prudenţă Lee.

Leona întâlni privirea lui Bishop şi cei doi îndrăgostiţi nu-şi putură reţine zâmbetul.

Hayes se apropie de ei. Negrul ducea pe umăr mitraliera HK-13.

— Nanos, zise el ironic, dacă continui să judeci cu boaşele în locul creierului, s-ar putea ca într-o zi să ai probleme serioase.

— Să nu-mi vorbeşti mie de creier! Ar fi trebuit să-ţi spună şi ţie cineva că războiul s-a terminat şi că poţi să laşi jos drăcovenia aia, răspunse ironic grecul.

— Nu, nu! După ce-am plimbat-o prin toată Cambodgia, m-am ataşat de ea!

Deodată se auzi vocea lui O'Toole:

— Haide, băieţi, mişcaţi-vă curul mai repede! Trebuie s-o ştergem de-aici!

— Ce te grăbeşte, O'Toole? întrebă Beck.

— Am o blondină durdulie cu care am început o chestie, iar eu termin totdeauna ce-am început.

Mercenarii urcară la bordul vechiului avion. Barrabas se întoarse spre Erika.

— Urcă, îi zise el. Mă duc să văd ce e cu Scott.

Tânăra femeie urcă în avion.

Raoul şi Scott soseau împreună.

— Ah, domnule Barrabas! zise Raoul. Domnul Scott mi-a povestit prin ce-a trecut. E fascinant. Să supravieţuieşti...

Francezul îşi agită batista parfumată.

— Şi unde mai pui că am jucat şi eu un mic rol în povestea asta! continuă el.

— Nu chiar atât de mic, Raoul... Scott vii cu noi, nu-i aşa?

Scott se uită la colonel şi scutură din cap.

— Nu, Barrabas. Nu pot.

— Nu înţeleg. Voi face în aşa fel încât să fie repatriaţi toţi ceilalţi prizonieri de război din Radam puţin mai târziu, dar tu poţi veni acum cu noi.

— Nu vreau, repetă Scott lăsând ochii în jos. Îmi pare rău.

Privirea lui o întâlni din nou pe cea a colonelului.

— Sunt un monstru, Barrabas, şi nimic nu va putea să schimbe asta. La Radam, toţi suntem nişte monştri, şi sunt sigur că nici unul dintre noi nu vrea să se repatrieze. Aici îi putem ajuta pe ceilalţi să facă faţă propriilor probleme. E vorba de aceşti asiatici care suferă din cauza Agentului Oranj. I-ai văzut şi tu, Barrabas. E mai bine ca America să uite de noi. Pentru ei, noi suntem morţi de multă vreme. Noua noastră viaţă e la Radam. Acolo e nevoie de noi.

Motoarele aparatului începură să duduie, stârnind nori mari de praf în jurul lor.

Barrabas scutură din cap.

— Nu înţeleg, Scott. Cum poţi rămâne într-o ţară care a creat un flagel ce poartă numele de khmerii roşii şi pe generalul Kon?

— Ne-ai eliberat de Kon, Barrabas. Dar nu Cambodgia l-a făcut pe Kon aşa cum era. Noi înşine am creat propriile noastre josnicii. Uneori, când oamenii cred că fac bine, se supraestimează şi acţionează fără să gândească nici măcar o secundă la consecinţele actelor lor. Dar nu se poate justifica totul. Nu se pot justifica milioanele de tone de defoliant chimic revărsate asupra unei ţări. Nu poţi să nu accepţi responsabilitatea a ceea ce s-a întâmplat.

Scott întinse mâna şi arătă cadavrele din jurul lor.

— Kon a fost creaţia noastră. Ceea ce i s-a întâmplat fiicei lui este exact cea ce-am făcut noi copiilor din Asia. Toată mânia şi durerea s-au adunat în Kon, transformându-l într-o fiinţă răufăcătoare şi complet dementă. Voi rămâne împreună cu cei din Radam.

— Îţi urez noroc, Scott, zise Barrabas întinzându-i mâna.

— Mulţumesc, răspunse Scott.

Se priviră pentru ultima oară.

— Adio, zise colonelul bătându-l prieteneşte cu mâna pe umăr.

Apoi se întoarse spre avionul gata să decoleze spre America.

CUPRINS

VIETNAM, ULTIMELE ZILE....3
1....17
2....23
3....31
4....39
5....46
6....51
7....58
8....65
9....70
10....79
11....87
12....92
13....99
14....104
15....111
16....115
17....125
18....127
19....136
EPILOG....144
CUPRINS....147

CÂINII RĂZBOIULUI

O colecţie nouă pe care v-o dăruieşte Editura Z.

- Întâlnire-surpriză cu celebrii „câini ai războiu-lui" zugrăviţi de Swen Hasel în iureşul unor aventuri inedite în Africa de Nord.
- Reîntâlnire cu Nile Barrabas şi vestiţii SOB - Soldiers of the Beast.
- Întâlnire cu rapidul şi periculosul Bo Thornton, veteran din Vietnam, membru al forţelor speciale şi al Beretelor Verzi.

ESCADROANELE MORŢII – S.O.B.

„Aruncă grenada prin ferestruica deschisă care dădea spre partea din spate a camionului, apoi luă arma şi sări afară. Se rostogoli ca să amortizeze căderea pe solul tare. Camionul îşi continuă singur deplasarea spre armata vietnameză.

Şi grenada făcu explozie! Prelata vehicolului fu ciopârţită instantaneu de asaltul schijelor metalice. Flăcările cuprinseră flancurile maşinii. Barabas se ridică şi o luă la fugă spre scara de piatră.

Primele lăzi de muniţii săriră în aer ca un foc de artificii. Nile auzea răpăitul regulat al ripostei vietnameze, dar camionul îşi continuă cursa.

Urmă un adevărat tămbălău de urlete, ţipete şi ordine furioase. Câţiva soldaţi săriră din jeep-uri şi o luară la fugă să se adăpostească de dragonul care se năpustea asupra lor.

Apoi răsună explozia cea mare când camionul se izbi de primul jeep."

În curând numărul 3 din CÂINII RĂZBOIULUI
Un nou roman de SWEN HASEL!

ISBN 973-9127-21-2 EDITURA Z Lei 8000